

หลวงตามหาบัว

มหารัชมงคลมุนี

หลวงตามหาบัว

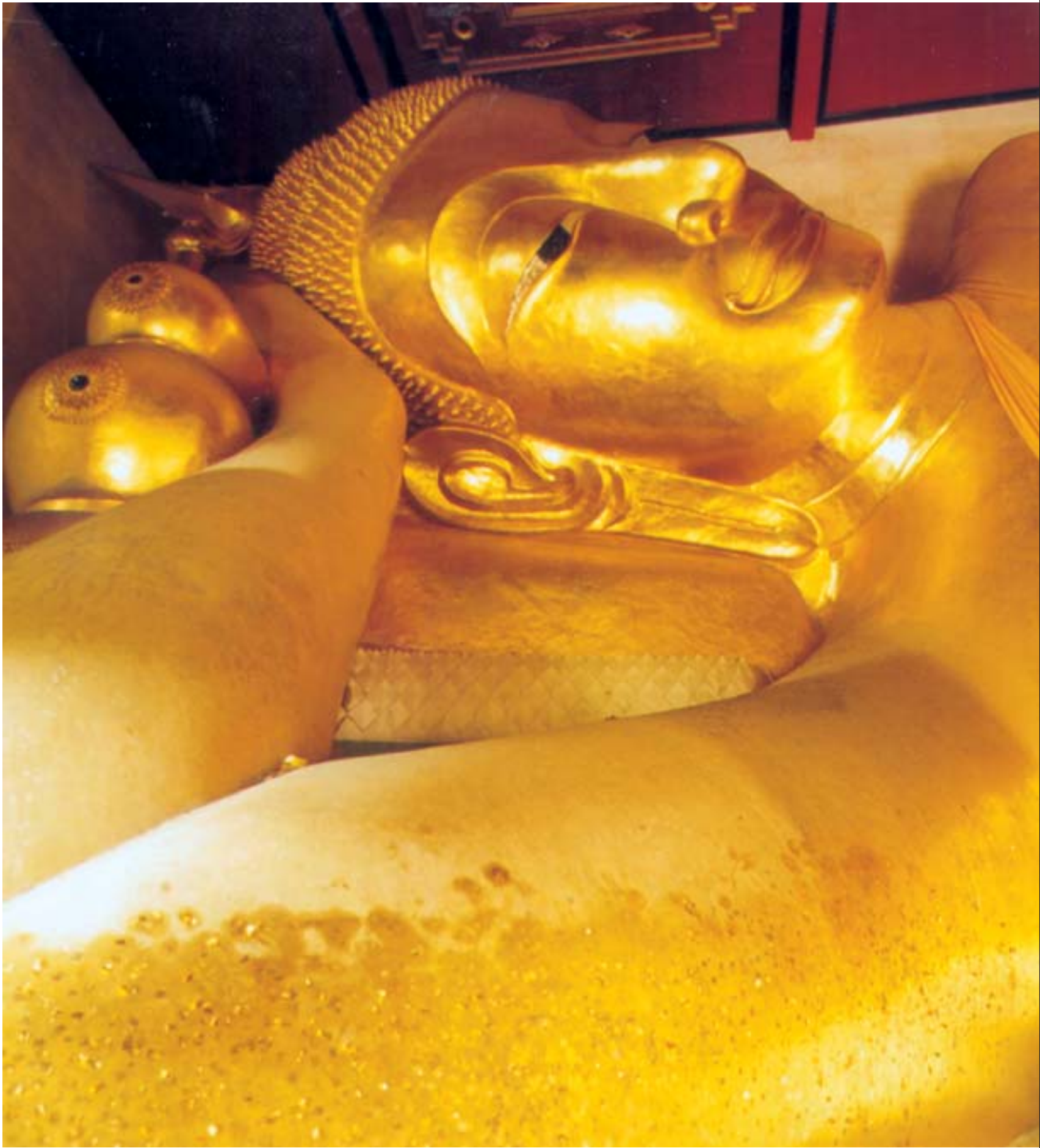
มหัตศจรรย์มหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่

เนื่องในวาระ

พระธรรมวิสุทธิมงคล (หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน)

มอบทองคำครบ ๑๐ ตัน เงินดอลลาร์สหรัฐ ๑๐ ล้านดอลลาร์

เข้าสู่ห้องพระคลังหลวง

พุทธโอวาท

“

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย !

เราไม่ขัดแย้งกับโลก แต่โลกย่อมขัดแย้งกับเรา

ผู้กล่าวเป็นธรรม ย่อมไม่ขัดแย้งกับใครๆ ในโลก

สิ่งใดที่บัณฑิตในโลกสมมุติว่าไม่มี

แม้เราก็ก้าวสิ่งนั้นว่าไม่มี

สิ่งใดที่บัณฑิตในโลกสมมุติกล่าวว่ามี

แม้เราก็ก้าวสิ่งนั้นว่ามี ฯ

”

(สุ. ส. ขนฺธ. หน้าที่ ๑๖๙)

หลวงตามหาบัว มหัทศจรรย์มหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่

“

ในคนร่อยคนจะมีคนกล้าสักหนึ่งคน
ในคนพ้นคนจะมีบัณฑิตสักหนึ่งคน
แต่ไม่อาจพูดได้ว่า
ในคนแสนคนจะมีคนที่เสียสละสักคนหนึ่งได้หรือไม่ ?
ในยามคับขัน ต้องการคนกล้า
ในยามเกิดเรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว ต้องการคนหนักแน่น
ในยามมีข้าวมีน้ำสมบูรณ์ ต้องการคนรัก
ในยามมีเรื่องราวปลีกซึ้ง ต้องการบัณฑิตฯ

”

สเตรสุ ขายเต สู่โร	สหัสเสสุ จ ปณฺทิตโต
วากุญฺ สตสหัสเสสุ	จาเคิ ภาวติ วา น วา
อุกุกกุเจ สฺตรมิจจนฺติ	มนฺตีสฺส อุกุตฺทลํ
ปิยํ อนนํ จ ปาณญจ	อตฺเถ ชาเต จ ปณฺทิตํ ฯ

“

เรารักชาติไทย
รักพระมหากษัตริย์ของชาติไทย
เราไม่รักสิ่งที่เป็นภัย
ต่อพระมหากษัตริย์และชาติไทย

”

(วาทะหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน
๒๒ ตุลาคม ๒๕๔๖
เวลา ๘.๓๐ น. วัดป่าบ้านตาด)

.....

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดช
และสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ
เสด็จพระราชดำเนินเป็นการส่วนพระองค์ ณ
สวนแสงธรรม เพื่อทรงนมัสการ หลวงตามหาบัว
ญาณสมฺปนฺโน พร้อมกับถวายดอลลาร์และจตุปัจจัย
ไทยทานเข้าโครงการช่วยชาติ โดย หลวงตามหาบัว
ญาณสมฺปนฺโน เมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๑
เวลา ๑๙.๓๐ น.

.....

“

...เป็นประธานฝ่ายฆราวาส
ในการทอดผ้าป่าช่วยชาติมาตลอด
ถ้าจะให้บอกอะไรกับคนไทยบ้าง
ก็ขอใช้คำของหลวงตามหาบัว
ฝากกันไปบ้างว่า ทุกอย่างสำคัญที่ใจ
ถ้าใจดีแล้วทุกอย่าง
มันจะค่อยๆ ดีตาม

”

(ศ.ดร. สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัย-
ลักษณ์ อัครราชกุมารี โปรดเกล้าฯ พระราชทาน
ให้สัมภาษณ์ในนิตยสาร Peaple ฉบับเดือน
พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๓)

.....

ศ.ดร. สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัย-
ลักษณ์ อัครราชกุมารี เสด็จเป็นประธานในพิธีทอด
ผ้าป่าโครงการช่วยชาติฯ และมอบทองคำ-ดอลลาร์
(ครั้งที่ ๓) ณ มณฑลพิธีท้องสนามหลวง เมื่อ
วันที่ ๒๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๔

.....

สารบัญ

๑๓	ความนำ
๑๖	สำนักคุณ
๑๗	บทนำ
๑๙	สดุดีมหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่
๒๒	ดินแดนอริยธรรม
๒๖	พระเจ้าแผ่นดินเสด็จสนทนธรรม
๒๙	ศิษย์ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต
๓๕	ครูของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย
๓๗	เพื่อประโยชน์สุขหวยเทพและมนุษย์ทั้งหลาย
๓๘	นิมิตได้ต่างหูทองคำ
๔๐	ท่านพระอาจารย์มั่นท่านนายเหตุการณ์ล่วงหน้า
๔๑	นิมิตเหาะรอบเมืองทองคำธรรมชาติ
๔๒	ท่านพระอาจารย์มั่นแก้มจิต ๓ วาระ
๔๓	จารึกประวัติศาสตร์ครั้งที่ ๑
๔๔	นิมิตสร่งน้ำพระพุทธรูปทองคำ
๔๘	ยาพระอรหันต์
๕๓	จารึกประวัติศาสตร์ครั้งที่ ๒

๕๕	นิมิตถึงชาติไทย
๕๖	พิจารณาว่า “โล่งและปิดตัน”
๕๘	นิทานเรื่องช้างและแมว
๕๙	“นกต่อ” เหตุเริ่มต้นช่วยชาติ
๖๐	“เราได้พยานแล้ว”
๖๑	สายคำยันชาติ
๖๒	สายกรรมในชาติปางก่อน
๖๔	ชะตากรรม ๓ อย่าง
๖๕	เปิดตัวในบุญประทายข้าวเปลือก
๖๖	นั่งหลับตาอยู่ในป่ารู้เห็นทุกอย่าง
๖๗	ประสบอุบัติเหตุ
๖๘	เจ้าฟ้าหญิงนำพานดอกไม้ถวายเยี่ยม
๖๙	จะตายหลายครั้งแต่ไม่ตาย
๗๐	เจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดินเปิดโครงการช่วยชาติ
๗๒	สอนให้ภิกษุทัตตัญญูทเวที
๗๔	ศิษย์น้ำตาคลอ ๒๕๔๓
๗๕	ทำพินัยกรรมยกเงินเข้าพระคลังหลวง

๗๖	จะเซ็นพินัยกรรมก่อนตาย
๗๗	พระศาสนาเป็นผู้นำ
๗๘	ปฏิบัติการรักษาจริง
๗๙	เจ้าฟ้าหญิงขอเป็นบุตรบุญธรรม
๘๑	ธรรมคำแผ่นดิน
๘๒	มีสมบัติก็ไม่มีสุขถ้าไม่มีธรรม
๘๓	ธรรมปกครองชาติ
๘๕	อาวุธลับนักรบธรรม
๘๘	คลังหลวง และ พ.ร.บ.สงฆ์
๙๒	การรวมบัญชี...ทางเดินของเปรต
๙๕	ขอให้ชาวไทยช่วยกันรักษาค้างหลวง
๙๘	พ.ร.บ.สงฆ์ หลวงตาบัวออกสนามเอง
๙๙	สังฆสามัคคีครั้งที่ ๑ “ต้าน พ.ร.บ.สงฆ์”
๑๐๒	สังฆสามัคคีครั้งที่ ๒
๑๐๖	ประวัติการณ์ของพระกรรมฐาน
๑๐๗	พระธรรมวินัยสมบูรณ์ไม่บกพร่อง
๑๐๘	ฆ่าหลวงตา

๑๑๐	ลอบฆ่าหลวงตา
๑๑๑	ถ่มน้ำลายรดฟ้า ปาฐลีทวนลม
๑๑๓	มหัศจรรย์คลังหลวง
๑๒๐	มหัศจรรย์ ๒ วัน สามแสนห้าพันล้าน
๑๒๖	รู้ภายใน
๑๒๗	ไม่มีหลวงตา ไม่มีวันนี้
๑๒๙	ผลของเงินบริจาคช่วยชาติ
๑๓๐	คุณทองก้อน ประสัมพันธ์โครงการช่วยชาติ
๑๓๘	วัดอุดมคงคาสงฆาคณาธิการ

บทเพลงประกอบสารคดี
หลวงตามหาบัว มหัศจรรย์มหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่

๑๕๐	มหาบุรุษ, ธรรมคำจุนโลก
๑๕๑	จิต, พระอยู่ที่ใจ, ข้าแผ่นดิน
๑๕๒	บทเพลงพระอรหันต์, สู้เพื่อไทย
๑๕๓	ตั้งใจงาม, หัวใจทองคำ

ความนำ

สิ่งที่ควรเข้าใจก่อนอ่าน

หนังสือ “หลวงตามหาบัว มหัศจรรย์มหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่” เกิดขึ้นได้ เพราะมีความลึกซึ้ง ตี๋มดำในองค์หลวงตามหาบัว พระผู้เฒ่าชราอายุ ๙๐ ปี พรรษา ๖๙ น้ำหนัก ๕๒ กิโลกรัม สูง ๑๖๔ เซนติเมตร

...มหาบุรุษอาชาไนย ผู้มีอนุศาสน์ปฎิหาริย์^๑ มีจิตใจกล้าแกร่ง ตัดความเสนาหาเสมือน คนหักก้านบัวไม่เหลือใย พอกพูนแนวทางแห่งสันติตามเบื้องบาทพระศาสดา ...ไม่ติดในลาภยศ นิหยา สรรเสริญ เสมือนลมไม่ติดตาข่าย ใบและดอกปทุมชาติไม่ติดน้ำ กุมบังเหียนเป็นผู้นำและ ให้ไม่รู้จบจนกระทั่งกายสลาย ฯลฯ ...เป็นแรงผลักดัน

หนังสือเล่มนี้จะนำท่านทั้งหลายเข้าไปสู่ความจริงแห่งเหตุผลทั้งมวล ในการช่วยชาติขององค์ หลวงตา ดังคำที่ว่า “**หางของที่คว่ำ เปิดของที่ปิด บอกทางแก่คนหลงทาง ส่องประทีปในที่มืด ให้ผู้มีนัยตามองเห็น**” ทำให้คนที่ไม่รู้ต้องได้รู้ หรือคิดผิดให้คิดเสียใหม่ เป็นเครื่องเตือนใจ มนุษย์ กิเลสหนาปัญญาหยาบ มีบาปในตนอยู่แล้ว กรุณาอย่าทำบาปไปมากกว่านี้อีกเลย เพราะว่าถ้าผู้ใดมีจิตคิดบังอาจปราชัย ก็เท่ากับว่า แหะชาลงไปใหนม้อนรกตั้งแต่ยังไม่ตาย

มีบางคนคนที่อยู่ในภาวะแห่งความเห็นผิด แล้วตำหนิติโทษท่านผู้ที่สร้างมหาคุณให้แก่ชาติ การดูหมิ่นพระอรหันต์ผู้มียศคุณูปการเห็นปานนี้ ย่อมก่อให้เกิดบาปกรรมอันใหญ่หลวง เพราะเหตุ แห่งความเห็นผิด จะสักก็ร้อยก็พันภาพชาติ ที่จะต้องไปชดใช้กรรมอันเผ็ดร้อนในอบายภูมิ^๒

หากว่าหนังสือเล่มนี้ พลิกจิตตอกุศลของใครบางคนที่มีต่อองค์หลวงตา ได้กลับกลายเป็น ศรัทธาเลื่อมใส เพียงหนึ่งคนที่หลุดพ้นจากพันธนาการแห่งความเข้าใจผิด ลดทิฐิฐิมานะยกมือ กราบขอโหสิกรรม จุดลากตัวเองขึ้นจากหล่มลึกคือ นรกอเวจี ถึงความสะดุ้งกลัวต่อบาป ให้ได้ คิดว่า ต่อไปจะทำอะไรกับใครก็ต้องระมัดระวัง แม้กระทั่งคนธรรมดาสามัญหรือสัตว์เดรัจฉานก็ตาม อาณิสสรย์ย่อมมีมหาศาลแน่นอน

สำหรับผู้ที่จะเห็นถูกต้องมีปัญญาศรัทธาแจ่มชัด จะมีแต่ความตี๋มดำกำซาบลึกซึ้ง ...ในการกระทำ ...ในบุญบารมี เกาะติดกายใจไม่มีวันเสื่อมคลาย มหาชนทั้งหลายจึงสยบศิโรราบ...หมอบกราบราบ เทบเคียรเกล้าทูลอัญเฝ้าดินแทรกเข้าไปคารวะท่าน สิ่งที่ยิ่งหลวงตาทำตั้งแต่ต้นจนถึงขณะนี้ เป็น เรื่องที่พิสูจน์ให้เห็นหมด ไม่สามารถโต้แย้งได้เลย ระยะเวลาห้าปีกว่าที่ท่านช่วยชาติ ท่านพูดอย่างไร

๑ ปฎิหาริย์

ปฎิหาริย์ คือสิ่งอัศจรรย์ ๓ อย่าง

๑. อิทธิปาฏิหาริย์แสดงฤทธิ์ได้เป็นอัศจรรย์
๒. อาเทศนาปาฏิหาริย์ดักใจหายใจได้เป็นอัศจรรย์
๓. อนุศาสน์ปาฏิหาริย์การสั่งสอนมีเหตุผลดีเป็นอัศจรรย์

๒ อบายภูมิ

อบายภูมิ คือโลกที่ปราศจากความสุข มี ๔ อย่างคือ

๑. นิรยภูมิ โลกนรก
๒. เปตติวิสัยภูมิ โลกเปรต
๓. อสุรกายภูมิ โลกอสุรกาย
๔. ตีรจฉานภูมิ โลกเดียรฉาน

วันนี้ได้เป็นอย่างนั้นไม่ผิดเพี้ยน คนอย่างเราๆ ท่านๆ ซ้ำวันก็แปรเปลี่ยนแล้ว เพราะกระแสโลกยุคโลกาภิวัตน์มันผันผวนให้ชวนเซ

หลวงตาได้ปลดแอกอันตรายคือหนี้สินของชาติ ที่คำครูดสูรครอบงำจิตใจของชาวไทยให้ชอกช้ำระบมบ่มหนอง เสมือนแอกคู่บนคอโค ตัวที่เดินอยู่ในทุ่งกว้างอันเว้งว้าง บัดนี้! ถูกปลดแล้ว ปวงชนชาวไทยเป็นอยู่อย่างมั่นคง มีศักดิ์ศรี ได้เสรีภาพทางกาย วาจา ใจ แจ่มใสเบิกบานอันหาขอบเขตมิได้

เมตตาที่ท่านมอบให้ มิใช่มอบให้เพียงคนๆ เดียว แต่ทำให้ชาติ ทำให้โลก บุญกิริยาที่ท่านพาดำเนิน ประหนึ่งจะเป็นเครื่องเตือนเรว่า **สัตว์โลกต้องมีความเป็นอยู่ด้วยบุญ ต้องร่วมคิด ร่วมทำงานด้วยความสามัคคี มีความเสียสละถึงจะประสบผลสำเร็จได้**

เงินทุนสำรองของชาติไม่ใช่ของใครคนใดคนหนึ่ง แต่เป็นสมบัติที่คนทั้งชาติร่วมกันเป็นเจ้าของ มีคุณมหาศาลทางด้านจิตใจ ชาติเป็นหน้าที่ของทุกๆ คนที่จะต้องช่วยกันรักษา ประกาศท้องให้โลกได้รู้ตระหนักว่า **การสั่งสม พอกพูน ไพบูลย์ในบุญกุศลคุณงามความดีนี้ มีความหมายมากเท่าใด การเสียสละเป็นประโยชน์ใหญ่หลวงเพียงไร การใช้บุญกุศลคุณงามความดีเป็นประทีปส่องทางทำงาน ไม่ได้ใช้ธุรกิจเข้ามาเกี่ยวข้อง ไม่ใช่การเรียไรเข้ามาแล้วจะช่วยเหลือประเทศชาติ แต่ท่านสอนให้คนทุกคนรู้จักใช้มนโสนำนึก อันมีความจงรักภักดีเป็นเครื่องดูดดื่มถึงชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ มีเหตุผลเบื้องต้นคือ จิตใจที่เหนือวัตถุ แล้วจึงนำมหาชนสู่ประทีปธรรมสร้างทางสว่างร่วมกัน นั่นคือการสละทรัพย์สมบัติที่พร้อมพรั่ง เพื่อความเป็นหนึ่ง**

มีคนจำนวนมากหลาย ได้นำเงินและทองคำอันเป็นสมบัติของตนและของปู่ย่าตายายที่เก็บออมมาเป็นเวลานานปีเข้าร่วมสมทบ เกาติตบุญด้วยจิตใจอันเต็มด่ำเลื่อมใสลึกซึ้ง หัวใจที่เสียสละสิ่งที่ตนหวงแหนได้นั้น เรียกได้ว่า **“หัวใจทองคำ”** เป็นศรัทธาที่บริสุทธิ์สะอาดแท้ ค่าของศรัทธาที่ร่วมสร้างมหาบุญในครั้งนี้ใช้เงินซื้อไม่ได้ เพราะเป็นวิวัฒนาการทางด้านปัญญา

การร่วมสร้างมหาบุญกับมหาบุรุษ ที่มีมหาชนห้อมล้อมจ้องมอง ผู้ที่ได้มารู้ ได้มาดู, มาเห็นในอากัปกิริยา มองให้ดูตื้นซึมซึบคุณงามความดีของท่านเข้ามาภายในใจตนจะดื่มด่ำกำซาบลึกซึ้งเข้าไปอีก

ในชนหมู่มานั้นไม่มีสายตาใดๆเลย ที่จะประสงค์ขอรูปเหริยญัตถุมงคล หรืออะไรก็ตามที่ผิดหลักธรรม จะมีก็แต่ความดื่มด่ำในธรรมที่ท่านอบรมสั่งสอน สอนให้ผู้คนรู้จักใช้ปัญญาพิจารณาหาเหตุผลในทุกเรื่อง มิได้สอนแนะนำให้ทุกคนมานั่งสมาธิเรียงกันเป็นตับๆ ไก่ๆ เพราะแสงสว่างคือบุญญาบารมี เป็นแสงสว่างที่ทุกคนต้องจุดขึ้นเอง เป็นแสงสว่างที่สงบระงับในตัวตน มิใช่การกระทำอย่างแพซัน อันเป็นความนิยมของชาวโลก

หลวงตาท่านใช้จิตพิจารณาตรวจตราด้วยจักขุญาณอันส่องใสในญาณวิถีดุ่ ก็มีแต่เหตุให้เกิดความเมตตาสงสาร ยิ่งพิจารณาเจาะจงเข้าไปภายในก้นบึ้งของหัวใจสัตว์มนุษย์ ยิ่งทราบว่ **“คนนี้เป็นอย่างนี้ คนนั้นเป็นอย่างนั้น ต่อไปจะเป็นอย่างนั้นๆ”** ก็ก่อให้เกิดความสลดสังเวชจิต

เวทนาสงสารเป็นกำลัง สุดที่จะประมาณได้ เพราะนี่คือมนุษย์ที่ทุกข์แล้วทุกข์เล่าซ้ำซาก น่าเบื่อหน่าย!

คิดดูเถิด! ถ้าเราทั้งหลายมีความเห็นผิด คิดเอาใจออกห่างจากพระอรียเจ้า ซึ่งมีอยู่จริงเป็นสิ่งมหัศจรรย์เคลื่อนที่ได้ พวกเราจะเป็นมนุษย์เช่นใด ประเทศชาติจะก้าวไปในทิศทางใด ผู้นำประเทศจะเก่งแค่ไหน ประชาชนก็ย่อมเดือดร้อน เพราะไม่ทราบมหาเหตุอย่างแท้จริง

เพราะเหตุอะไรที่ทำให้ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโตทราบเหตุการณ์ล่วงหน้าเป็นเวลา ๖๔ ปีว่า หลวงตามหาบัวจะทำประโยชน์ใหญ่ให้ชาติและศาสนา คำพูดในตอนนั้น หมู่ชนผู้มีตบอดเมื่อได้ฟัง คงอดหัวเราะไม่ได้ กลายเป็นเรื่องตลกแท้ทีเดียว แต่มาวันนี้ทำไมถึงถูกต้องแม่นยำนักหนา นี่คือการวิเศษมหัศจรรย์ของผู้บรรลุมรรณวิเศษ

หนังสือเล่มนี้ถูกสร้างขึ้นเพื่อจารึกเกียรติคุณของหลวงตามหาบัวให้ผู้คนได้รับรู้ในขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่

ยังจับต้องได้ เป็นสังฆรัตนะที่บันดาลสุขแก่มวลมนุษย์ ให้เห็นเต็มตา สัมผัสเต็มใจ จดจำภาพจารึกไว้ในใจได้โดยง่าย เพราะในโลกยุคปัจจุบัน พระแบบนี้จะไม่มีอีก และจะไม่มีอีกแล้ว มองท่าน ขอบใจเก็บภาพเอาไว้ในห้วงลึกแห่งความทรงจำ

ครั้งเมื่อห้วงเวลาอันมีค่านี้ผ่านไป เราจะไม่มีวันได้พบเห็นพระผู้ทรงคุณเห็นปานนี้ได้ง่าย จะไม่ได้เห็นอุปายอันละเอียดอ่อนลึกล้ำที่วางแผนเป็นชั้น ๆ เพื่อให้เราได้ร่วมสร้างบุญประพาศธรรมอย่างนี้อีกแล้ว

ฉะนั้นเมื่อท่านผู้ใดได้อ่าน สามารถพลิกจิตที่คิดให้ตรง นำตนเข้าสู่ทางที่ถูกต้อง ย่อมเป็นสิ่งที่น่าอนุโมทนาเป็นที่ยิ่ง เพราะถึงแม้หลวงตาจะเคยพูดไว้ว่า

“เราไม่เคยคิดจะเอาบาปเอากรรมกับใคร คำพูดสอนหนักเบาแค่ไหนก็เพื่อติกิเลสที่อยู่ในตัวบุคคลนั้น ๆ ไม่ได้เกลียดชังใครเป็นส่วนตัว ถ้าผู้ได้รับได้ก็เป็นประโยชน์แก่ตัวเขาเอง ที่ดูว่ากล่าวตักเตือนอบรมสั่งสอนนั้น ก็ด้วยอำนาจแห่งความเมตตาสงสาร ไม่อยากให้เขาทำในสิ่งที่ไม่ดี”

หลวงตามหาบัวกุมบังเหียนเป็นผู้นำช่วยชาติเป็นงานใหญ่โตเพียงไร แต่มโนปณิธานของหลวงตาก็ยังคงเหมือนเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง ไม่ให้พระภายในวัดป่าบ้านตาดยุ่งเกี่ยวกับงานทางโลก เน้นให้เดินสายวิปัสสนาธุระ สอนประชาชนพระเถรมุ่งตรงสู่ประตุมรรคผลนิพพานอย่างเดียวเท่านั้น... เพียงเท่านั้นจริง ๆ 🌸

สำนึกคุณ

หลวงตามหาบัว... มหาบุรุษผู้ไม่ลืมคุณแผ่นดิน แม่เพียงเลี้ยงเมตตาที่เหยียบย่าง ฝ่าอันตราย
หักงกกรรมแห่งสังสารวัฏคือการเทียวเกิดเทียวตายได้แล้ว ก็ไม่ลืมผู้ยากไร้ที่อยู่เบื้องหลัง

มหาบุรุษผู้รักดีแผ่นดินเอ๋ย!!! “แม่ท่านขอขาดก็ไม่ทิ้งพวกเรา”

แม่ในคืนที่เหน็ดหนาว ในวันที่ร้อนผ่าว ในคราวที่ฝนฟ้าคะนอง ท่านก็ไม่ลืมเสียงร่ำร้องแห่ง
สัตว์ผู้ทุกข์ทรมาน.. กายท่านก็กายเนื้อ จันทรตาทารเพียงวันละน้อย จิบอาหารพออุ่นกายได้มีแรง
แสดงธรรม

เสียงเทศนาธรรมและเสียงหัวเราะอารมณ์ดีของท่านเป็นพลังที่ยิ่งใหญ่ ยึดชีวิตของพวกเรา
ไปได้อีกหนึ่งวัน กำลังใจมหาศาลเพียงอย่างเดียว ฝ่าพายุสังขารที่บอบช้ำ ชนะความเจ็บป่วยและ
เหนื่อยล้า

...น่าอัศจรรย์!... ถึงกายของท่านจะป่วยอดแอดไป แต่ใจของท่านไม่ป่วยด้วยเลย เทียว
จาริกเป็นแสนโยชน์ เทศนาโปรดทุกวี่วัน คำเทศน์ทุกถ้อยคำนั้น ถูกตอบสนองด้วยศรัทธาแท้ไม่
หวั่นไหว ไม่เอาอะไร ไม่หวังอะไร นำปัจจัยมาเพื่อรักษาแผ่นดินถิ่นเกิด และบรรลุลุทธิธรรม

ท่านนำสรรพสิ่งที่เป็นของแท้มาแจกแจง หอบสังขารอันร่วงโรย โปรยธรรมะจากใจ อย่างบาท
สู่ถิ่นที่มีศรัทธา เทศนาหาทองคำมาคำจุนชาติ

ข้าแต่ท่านผู้ยิ่งใหญ่แต่ต้องทนทุกข์! สละเกินมนุษย์ที่แข็งแรงและมั่งคั่ง ชายฉกรรจ์ที่พลีหัว
กวาดทุกข์ให้ทุกถิ่นที่ หลับตื่นทุกคืนมีภาวนาเมตตาสัตว์ นัยตาที่ห้าวหาญกับสังขารที่แก่ๆ ไม่มี
เลยท้อแท้ แม่ก้าวเดียวสู้ไม่ถอย

ข้าแต่ท่านสมณะศากยบุตรพุทฺธิโนรส! พวกเราทั้งหลาย ไม่สงสัยเลยว่า ท่านได้สร้างบุญ
กรรมอันใดไว้ ถึงได้เป็นที่พึ่งของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย พวกเราสยบท่านแล้วจึงคลาดแคล้ว
ประสพสุข หมู่มหาชนได้สร้างทุกข์ บรมสุขท่านนำทาง

นี่คือหลวงตามหาบัว... มหาบุรุษผู้สร้างมหาคุณอันยิ่งใหญ่ ท่ามกลางความเจ็บบแห่งบพสรรเสริญ
ก้าวเดินตามรอยบาทพระศาสดาอย่างแท้จริง

ด้วยความสำนึกคุณสุดที่จะประมาณได้

ศิษยานุศิษย์

๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๖

บทนำ

สังฆรัตนะอุบัติขึ้นให้แสงสว่างแก่โลกปัจจุบันแล้ว....

พระราชเจ้าผู้ทรงทศพิธราชธรรมทรงอุปถัมภ์กษัตริย์พุทธศาสนาแล้ว..

ธงทิวแห่งผ้าป่าช่วยชาติถูกยกขึ้นโบกสะบัดทั่วสยามประเทศแล้ว...

ธรรมเกริกก้องปानเสียงฟ้าคำรามย่ำทั่วปฐพีมณฑลไทยแล้ว..

ดอกบัวคือดวงใจสาธุชนเบิกบานแล้ว....เพราะได้รับแสงสุริยคือพระสัทธรรม...

สังจะแห่งชีวิตถูกตีแผ่..ชี้แจง..แสดง..เปิดเผยแล้ว...ด้วยสาวกบารมีญาณ...

มรรคอันชอบปลูกด้วยนานาสักการะ งามทั้ง เบื้องต้น...ท่ามกลาง...และที่สุดได้สร้างขึ้นแล้ว..

น้ำใจอันหล่ออกด้วยธรรมปิติ ได้รับการรองรับด้วยภาชนะคือดวงใจสาธุชนแล้ว...

สายธารแห่งความกรุณา มหาทานอันยิ่งใหญ่ ได้หลั่งรินทั่วแผ่นดินไทยแล้ว...

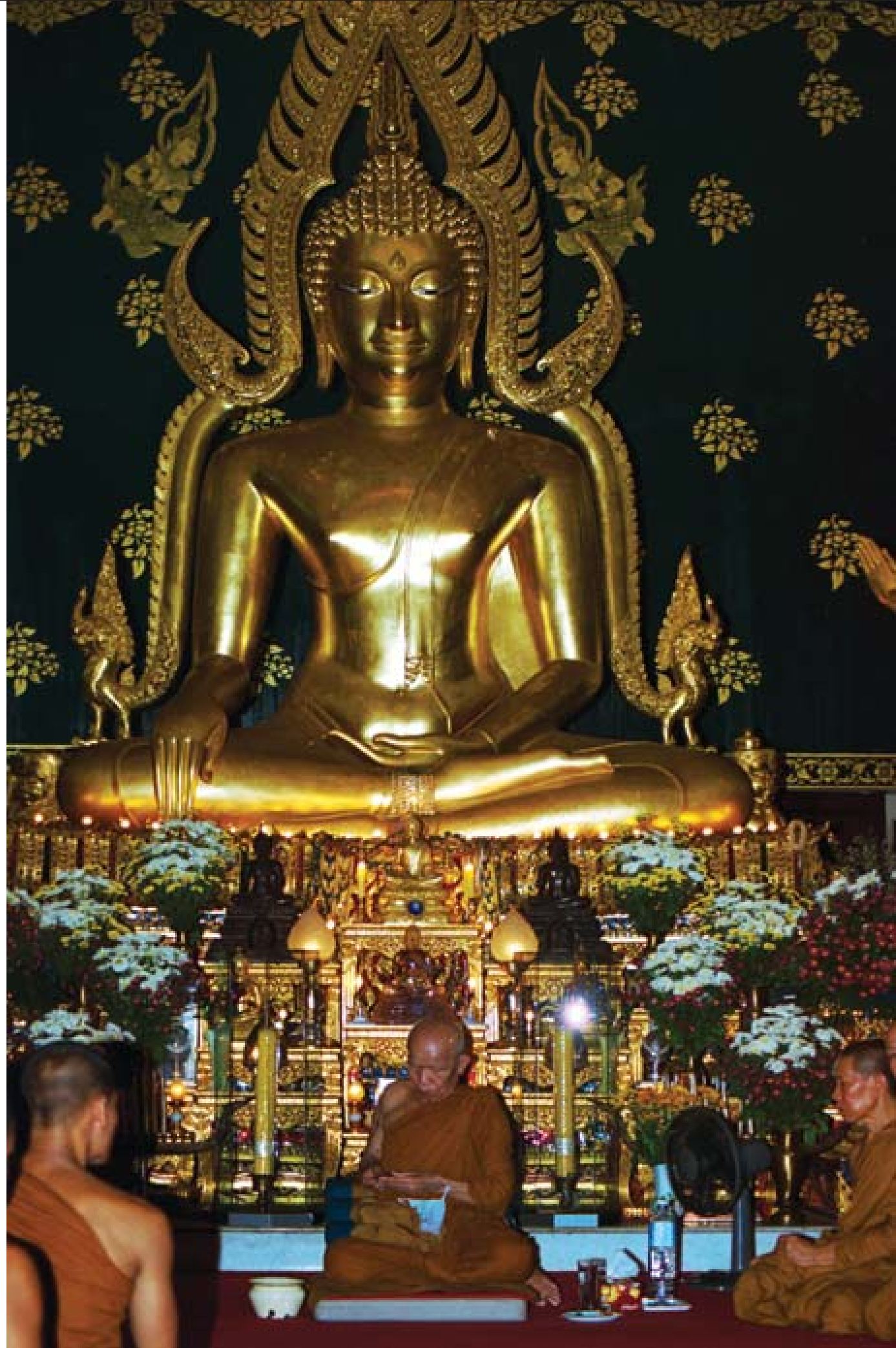
น้ำพระพุทธรมณต์ได้ชลอใจที่เศร้าหมองให้หายจากความขลาดเขลาแล้ว.....

มหาพันธุการคือหนี้สินกองมหิมา ในอุ้งหัตถ์พญามาร ที่รังรัดมัดผูกมหานุรุชแก้หลุดแล้ว

มahanurushyodanagrathamm chetongchaychinsuyodhaengjediyyong thalayangkloantharunhaengwajjagha

สาธุการ อนุโมทนาการ กระหึ่มปानว่าพญามารครวญครางจะแด่ดินสิ้นฤทธิ์.....

สดุดีมหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่

สิ่งที่ไม่เคยเกิดไม่เคยมี ในยุคนี้ มาบัดนี้ได้เกิดขึ้นแล้ว
นั่นคือ “มหาบุรุษผู้รักดีแผ่นดิน”

พระพุทธองค์ ตรัสแก่พระสารีบุตรไว้ว่า

“ดูก่อนสารีบุตร ที่เราเรียกว่า “มหาบุรุษ ะ”

เพราะเป็นผู้มีจิตหลุดพ้นแล้ว

เราไม่เรียกว่า “มหาบุรุษ” เพราะเป็นผู้มีจิตยังไม่หลุดพ้น

เราตถาคตย่อมเรียก กล่าว สำคัญ บอก เห็น บัญญัติ

ภิกษุนั้นว่า เป็นมหาบุรุษ คือ

เป็นอัครบุรุษ บุรุษสูงสุด บุรุษวิเศษ บุรุษเป็นประธาน

อุดมบุรุษ บุรุษประเสริฐ”

...ในรอบหลายศตวรรษที่ผ่านมา ความมหัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่
อันเนื่องมาจากการบรรลุผลที่ยิ่งใหญ่ในทางพระพุทธศาสนา มี
ปรากฏให้เห็นมหาบุรุษแห่งโลกไม่มากนัก

คติของมหาบุรุษพุทธเจ้า ...ถ้าอยู่ครองเรือน จักได้เป็น
พระเจ้าจักรพรรดิ ...ถ้าออกบวช จักได้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ผู้มีหลังคาคือกิเลสอันเปิดแล้วในโลก

คติของมหาบุรุษพุทธสาวก ...ถ้าอยู่ครองเรือน จักเป็นผู้มั่งคั่งด้วยทรัพย์ยศ ...ถ้าออกบวช
จักได้เป็นพระอรหันต์ ...ผู้สิ้นกิเลส

มหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่แห่งยุค คือผู้วางเปล่าจากอุปาทานทั้งมวลปรากฏขึ้นแล้ว บุคคลเช่นนี้จะ
ไม่มีปรากฏให้เห็นที่ใดในโลก เวลานี้ได้ปรากฏแล้วต่อหน้าสาธารณชน ณ ประเทศไทยนี้

พระหลวงตามหาบัวผู้เป็นมหาบุรุษพุทธสาวก ตามแกะรอยของจิตถึงขั้นสุดท้ายปลายแดน
กิเลสขาดสะบั้นลง คงเหลือ!...น้ำ คืออมตธรรม... อมตธาตุ... เย็นฉ่ำ... มีแต่ความเมตตาครอบ
โลกธาตุ

...อนาคตของร่างกายนี้คือ จักทิ้งร่างนอนทับบนแผ่นดิน จักถูกทอดทิ้งปราศจากวิญญาณ
เหมือนท่อนไม้ไร้สาระประโยชน์

...สังขารวัยชราผ่าน ...วันคืนผ่านไป ...ชีวิตย่อมรุกรานถอยไป ...ถูกชราต้อนเข้าไป ...ยอม
ไม่มีวิธีป้องกัน

แต่ท่านไม่มีความห่วงไหวต่อพญามัจจุราชที่กล่าวมาข้างต้นนั้น ระดมกำลังที่มี ทำหายด้วย
วัตรปฏิบัติ โปรยปรายฝนทำให้ชุ่มทั่วแผ่นดินคือเมตตาธรรม ...ดังคำที่ท่านกล่าวว่า “ธรรม
ไม่มีวัย ใจไม่มีกาล”

ผู้มีปัญญาโปรดพิจารณาเถิดว่า...

มีใครบ้างในโลกยุคนี้ พุทธกาลนี้ ภาวนาได้ สละชีวิตถึงสองครั้งสองครา
...เพื่อโลกธรรมและเพื่อสงเคราะห์โลก

...เป็นผู้นำจิตวิญญาณของมวลมนุษยชาติเข้าสู่มรรคอันประเสริฐ

...เป็นผู้นำประโยชน์และความสุขมาให้แก่สัตว์ทั้งหลายเป็นผู้ไม่มีความตระหนี่
เสียสละบูชาธรรม

...นำจิตวิญญาณมหาชน สร้างมหาบิณฑบาต เป็นทางผ่านแห่งน้อมนาคัน
ยิ่ง ดำรงปฏิบัติหมั่นน้อยสั่นโศข ไม่ติดขัดคลอเคลียพัวพันในมหาสมบัติกอง
เท่าภูเขาเลากา

...มีเพียงยามไบน้อยเคียงกาย ภายในยามนั้นมีเพียงถุงพลาสติกใบจิ๋วห่อหมาก รัดด้วยยาง
หนังสตีก

...ไม่มีวัตถุเครื่องใช้สอยอันเป็นความนิยมของโลกติดกายติดใจเลยแม้แต่ชิ้นเดียว

...ไม่มีวัตถุมงคลเป็นเครื่องล่อจิตใจมหาชนให้เข้ามากราบไหว้

...เว้นขาดจากวิชานอกเรื่องสมณะและเลี้ยงชีพในทางที่ผิด เป็นผู้มึนตึ๋นไม่วันไม่แหง

...หอบสังขารชั้นธรรมาภิบาล ต้องขนานคาบค้ำไว้ด้วยมหาสติมหาปัญญา

...บากบั่นสู่คาม นิคม ชนบท ราชธานี สู่ราชมณเฑียรอันโอ่อ่าของกษัตริยาธิราช

...มีเพียงพระธรรมเทศนาและจิตใจอันเป็นมงคลเท่านั้น
แจกจ่ายแก่สาธุชน

...จากหนึ่งสิ่ง หนึ่งบาท คนหนึ่งผู้...อีกคนหนึ่ง คน
แล้ว..คนเล่า เป็นมหาชน มหาทาน มหาบริจาค มหากุศล
กองบุญใหญ่ที่ไม่มีใครคาดคิดได้

มหามรรคปฏิบัติ อันประกอบไปด้วยองค์แปดแผ่
ไพศาลไปทั่วทุกทิศ

มหาบุรุษ ผู้ยิ่งใหญ่แห่งศตวรรษอุบัติขึ้น เพื่อเป็นที่พึ่ง
ของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย

คำสมมุติของชาวโลก ที่จะเอื้อนเรียก ยกคุณบูชาธรรม
ของมหาบุรุษนั้นว่า “มีประมาณเท่านั้นเท่านี้” ไม่อาจกำหนด
ได้เพราะไม่อยู่ในข่ายแห่งสมมุติบัญญัติ

คำว่า “**ประวัติศาสตร์**” เป็นเพียงส่วนหนึ่งแห่งเลี้ยวเรื่อง
ที่มวลมนุษยชาติพึงรู้ได้ด้วยปัญญาสามัญ แต่วิถีจิตที่กล่าวมา
ข้างต้นนั้นครอบคลุมแดนโลกธาตุ ถ้าจะพึงเรียกว่า
“**ประวัติศาสตร์**” ก็คงน้อยไปในธรรมชาติแห่งสรรพสิ่งที่เป็น
“**ธรรมชาติ**”^๒ ❀

๑ มหาบุรุษ

ธรรมของมหาบุรุษ ๔ ตามทัศนะของพระตถาคตเจ้า

๑. พุทฺชนหิตาย เป็นผู้ปฏิบัติเพื่อประโยชน์สุขแก่
คนมาก
๒. ฃายปติฏฐาปีตา เป็นผู้ให้คนเป็นอันมาก ดำรง
อยู่ในญายธรรมอันประเสริฐกล่าวคือ กัลยาณธรรม
และกุศลธรรม
๓. ยํ วิตถกํ อากงขติ วิตถเกสุ เป็นผู้จะตรีกิ่งใด
ก็ตรีกิ่งได้ ไม่จำนงจะตรีกิ่งใดก็ได้
๔. เจโตวิสลปโต เป็นผู้ถึงความชำนาญทางใจ ใน
วิตกบถคือทางแห่งการตรีกิ่ง

๒ ธรรมชาติ

“ตถาคตย่อมรู้แจ้งแทงตลอดธรรมชาติแล้ว ความรู้ทั้งปวงจึงแจ่มแจ้ง
แก่ตถาคต”

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุที่ธรรมชาตินี้ ตถาคตแทงตลอดแล้วอย่าง
ดีด้วยประการฉะนี้แล ฉะนั้น พระพุทธเจ้าที่ล่วงไปแล้ว ปรีณิพพานแล้ว ตัด
ธรรมเป็นเหตุทำให้เห็นชัดได้แล้ว ตัดวัฏฏะได้แล้ว ครอบงำวัฏฏะได้แล้ว ล่วง
สรรพทุกข์แล้ว ตถาคตย่อมระลึกถึงได้ แม้ได้โดยพระชาติ แม้โดยพระนาม
แม้โดยพระโคตร แม้โดยประมาณแห่งพระชนมายุ แม้โดยคู่แห่งพระสาวก
แม้โดยการประชุมกันแห่งพระสาวกว่า แม้ด้วยเหตุนี้ พระผู้มีพระภาค
เหล่านั้นจึงมีพระชาติอย่างนี้ จึงมีพระนามอย่างนี้ จึงมีพระโคตรอย่างนี้
จึงมีศีลอย่างนี้ จึงมีธรรมอย่างนี้ จึงมีปัญญาอย่างนี้ จึงมีวิหารธรรมอย่างนี้
จึงมีวิมุตติอย่างนี้ ฯ

ดินแดนอริยธรรม

ณ วัดป่าบ้านตาด ตำบลบ้านตาด อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ภายในขอบเขตแห่งชั้นทสึมาอารามที่มีชื่ออย่างเป็นทางการว่า **“เกสรศีลคุณ”** ถูกสร้างขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๔๘ สาเหตุเพื่อโปรดและสนองคุณมารดาผู้ให้เกิด

อารามป่าแห่งนี้ร่มรื่นอบอวลไปด้วยกลิ่นศีลธรรมของ สมณะผู้อยู่อาศัย และกลิ่นเมกไม้نانาพันธุ์น้อยใหญ่ที่ราย รอบทั่วบริเวณ ๑๖๐ กว่าไร่ มีศาลาไม้หลังพอบประมาณ ใช้ ทำกิจสงฆ์และสำหรับต้อนรับประชาชนญาติโยม ที่ล่งไหล คราครำมาไม่ขาดสาย

ในยามดวงอาทิตย์อุทัย... ภาพแห่งพระมหาเถระผู้เฒ่า ผู้มีอายุก้าวผ่านปูนปลายปัจฉิมวัยรูปหนึ่ง ซึ่งทุกคนเรียก ติดปากว่า **“หลงตามหาบัว”*** เดินคุ่มเพื่อจาริกบิณฑบาต โปรดเวไนยนิกรเพียงลำพัง มีผู้คนคอยตักถวายอาหารเป็น

แห่ง ๆ เป็นภาพที่คุ้นตาของประชาชนที่เลื่อมใสอยู่เสมอ เพราะนี่คือ ทสึสนานุตตริยะ ...การเห็นอย่างยอดเยี่ยม

หมู่พระภิกษุห่มครองผ้ากาสาเยะ ๒ ชั้น สีมอมคล้า เดินสำรวจเพื่อจาริกบิณฑบาตอย่างรวดเร็วเป็นทิวแถว มีความมุ่งมั่นเดินตามรอยแห่งพ่อแม่ครูอาจารย์

เสียงเทศนาธรรมในตอนเช้า... กลุ่มมเกลลาจิตใจประชาชน ...วันแล้ว... วันเล่า... มิได้ขาด

ส่วนบนศาลานั้น เปิดโล่งกว้าง เป็นที่ประดิษฐานพระ ประธาน ภาพบูชาของพระบูรพาจารย์คือ ท่านพระอาจารย์เสาร์ กนตสีโล ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณวงศ์ (ชื่น) พระธรรมเจดีย์ (จูม พนฺธุโล)

* เป็นฉายานามที่ท่านชอบมาก ถึงขนาดที่ท่านยืนยันว่า ถ้าใครเรียกว่า “หลงตา” นี้ พอได้ยิ้มนั่นหวานจับจิตจับใจ

พระอาจารย์แหวน สุจิณฺโณ พระอาจารย์ฝั้น อาจาโร
พระอาจารย์ขาว อนาลโย ท่านพ่อลี ธมฺมธโร และพระธาตุ
ของท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต ซึ่งเป็นอาจารย์ของหลวงตา

ข้างศาลามีโรงไฟสำหรับซักย้อมจีวร โรงฉันน้ำปานะ
 ฯลฯ ถัดจากนั้นไป มีโกดังใหญ่ สำหรับเก็บของไว้แจกทาน
นอกกำแพงด้านหน้าวัด มีกำแพงรายรอบอีกชั้นหนึ่ง
เนื้อที่จำนวน ๑๔๐ ไร่ มีศาลาหลังใหญ่สร้างขึ้นใหม่แบบ
เรียบง่ายเพื่อใช้ในวาระโครงการช่วยชาติ ถัดไปเป็นเมรุก่ออิฐ
เล็ก ๆ ที่หลวงตาสั่งให้สร้างขึ้นสำหรับเตรียมเผาศพขององค์
ท่านเอง เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๑ (แพทย์วินิจฉัยว่าเป็นโรคมะเร็ง
ลำไส้ขั้นสุดท้าย)

ความเจียม ความสงบ และสมณะ คือ บรรยากาศของ
วัดป่าบ้านตาด ที่มีพระหลวงตามหาบัว เป็นเจ้าอาวาส มีพระสงฆ์
มาจำพรรษาอยู่กว่า ๕๐ รูป ต่างผลัดเวรกันมาดูแลทำความ
สะอาด พระรูปใดที่ไม่มีหน้าที่ หลังจากฉันเสร็จแล้ว
จะไปปฏิบัติธรรมอยู่ในกุฏิที่ปลูกอย่างเรียบง่ายในป่า ห่างกัน
พอประมาณ

กุฏิของพระเถระเป็นกุฏิแบบเรียบง่าย พอแก่การบังแดด
ลม ฝน สูงจากพื้นดิน ประมาณ ๑ เมตร เพื่อกันการ
รบกวนจากสัตว์เลื้อยคลาน ฯลฯ และความชื้นจากดิน

๑. ภาพถ่ายทางอากาศของวัดป่าบ้านตาด (พ.ศ. ๒๕๓๐)

๒. พระประธานในศาลาวัดป่าบ้านตาด

๓. กุฏิหลวงตามหาบัว

๔. ทางเดินจงกรมและร้านนั่งสมาธิหลวงตามหาบัว

๕. เมรุก่ออิฐเล็กๆ ที่หลวงตาสั่งให้สร้างขึ้นสำหรับเตรียมเผาศพ
ขององค์ท่านเอง เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๑

๑

๒

๓

ขนาดกว้างยาวเพียงพอแก่การอยู่เพียงรูปเดียว ฝาผนังใช้ผ้าจีวรเก่ากางกัน

ทุกกุฏิจะมีทางจงกรมอย่างน้อย ๑ เส้น ยาวประมาณ ๒๕ ก้าว อยู่ใต้ร่มไม้ดงร่มเย็น เป็นลานทางเพื่อปราบกิเลสตัวซีเกียจซีคร้าน **อานิสงส์ของการเดินจงกรมคือ ทนต่อการเดินทางไกล ทนต่อการบำเพ็ญเพียร มีอาหารน้อย ย่อยอาหารได้ดี ทำสมาธิได้นาน**

กุฏิแต่ละหลังห่างกันพอประมาณ มีเหือกป่าเป็นม่านกัน ประหนึ่งว่าอยู่ท่ามกลางป่าเพียงลำพังเดียวดายเพื่อให้สัปปายะเหมาะแก่การบำเพ็ญสมณะธรรม ...พบอริยธรรม

กิจวัตรประจำวันของพระสงฆ์ที่นี่คือ ยามเช้าก่อนออกบิณฑบาต พระภิกษุสามเณรขัดถูปิดกวาดศาลาและบริเวณรอบๆ ส่วนพระที่อุปฐากหลวงตา ก็คอยดูแลความสะอาดเรียบร้อยในทางนั้น มีให้ขาดตกบกพร่อง

ในเวลาบ่ายโมง พระเณรทั้งหมดมารวมฉันน้ำปานะ บ่ายสามโมงเย็น ทำข้อวัตรปิดกวาดเสนาสนะ ขัดถูกุฏิศาลา บริเวณวัด หน้าวัด ทำความสะอาดห้องน้ำห้องส้วมอย่างพร้อมเพรียงกัน และกิจวัตรประจำวันที่สำคัญยิ่ง คือการนั่งสมาธิภาวนาเดินจงกรม สร้างสติปัญญา มีความเพียรกล้าหาญทางเผยแผ่ศาสนาด้วยวิธีการต่างๆ ตามที่หลวงตาสั่งสอน เพื่อดับไฟคือความรุ่มร้อนกระวนกระวายภายในจิตใจให้เหือดแห้งไป

หลวงตาจะสอนพระเณรอยู่เสมอว่า “จงเป็นผู้มีความเรียบง่าย สะอาดทั้งภายนอกและภายใน ให้เป็นผู้มักน้อย สันโดษยินดีตามมีตามได้ ไม่เสาะไม่แสวงหา ไม่คลุกคลีปรารภความเพียร แผลดเผากิเลส รักษาศีลให้บริสุทธิ์อย่าให้ติเตียนตนเองได้ในเรื่องศีล เร่งสมาธิปัญญาอย่าช้า ตลาดแห่งมรรคผลนิพพานคือวิมุตติหลุดพ้น รออยู่ไม่ไกล”

เขตมรณวาสที่เข้ามาปฏิบัติธรรม จะแยกบริเวณกันระหว่างหญิงและชาย ทุกชีวิตที่นี่มีแต่ความสงบสุข แม้แต่สรรพสัตว์ทั้งหลายในวัด ก็ได้อาศัยใบบุญของหลวงตาอยู่อย่างมีความสุข ไม่ว่าจะเป็นไก่ สุนัข นก กระรอก กระแต ลิง กระเจิง กระต่าย ฯลฯ ต่างมีอาหารกินอย่างอุดมสมบูรณ์ เพราะต้นไม้ต่างๆ ที่ออกดอกออกผล หลวงตาห้ามเก็บเอามารับประทาน ไม่ว่าจะเป็นขนุน มะเฟือง มะไฟ น้ำมันราชสีห์ กล้วย ฯลฯ ต้องปล่อยให้สุกคาต้น เพื่อจะได้เป็นอาหารของสัตว์ทั้งหลาย

เสียงเจื้อยแจ้วของไก่ นก และสัตว์อื่นๆ จึงมีให้ได้ยินอยู่ตลอดเวลา ท่ามกลางธรรมชาติที่ร่มเย็น ทุกชีวิตต่างมาพึ่งใบบุญของหลวงตา

องค์ท่านไม่ได้ให้เฉพาะภายในวัดนี้เท่านั้น หากยังแผ่เมตตาไปทุกหย่อมหญ้าที่เดือดร้อน ไม่ว่าจะเป็นโรงพยาบาล โรงเรียน สถานที่เลี้ยงเด็กกำพร้า ฯลฯ หลวงตาให้ความอนุเคราะห์ทั้งนั้นฯ 🌸

๔

๕

๖

๗

๘

๑. พระเณรปิดกวาดลานวัด

๒. พระกำลังทำไม้กวาด

๓. พระภิกษุ สามเณร กำลังโยกน้ำ เพื่อนำไปใช้ในที่ต่างๆ ในวัด

๔. ทางเดินเข้ากุฏิหลวงตา

๕-๗. บรรดาสัตว์ต่างๆ ภายในวัด เช่น นก ไก่ ฯลฯ

๘. หลวงตา..... สมัยเริ่มสร้างวัดบ้านตาด

พระเจ้าแผ่นดินเสด็จสนทนาธรรม

ในตอนเช้าของวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๒ หลวงตาได้สั่งกำชับพระเถระในวัดว่า

“วันนี้ จะมีบุคคลสำคัญเข้ามา พวกท่านทั้งหลายจงพากันทำความสะอาดวัดวาอารามให้เรียบร้อย อย่าให้บกพร่อง” พระทั้งหลายเมื่อได้ฟังดังนั้น ก็ไม่ได้เอะใจอะไร ต่างก็ทำข้อวัตรปฏิบัติไปตามปกติ

...ในบ่ายวันนั้นเอง ชาวนาคนหนึ่ง เดินสะพายแห เพื่อออกไปหาปลาเป็นอาหาร มีรถยนต์คันงาม วิ่งบึ่งมาจอดเทียบ แล้วเรียกถามด้วยเสียงอันนุ่มนวลว่า “ลุง ๆ ทางที่จะไปวัดหลวงตาบวไปทางไหน”

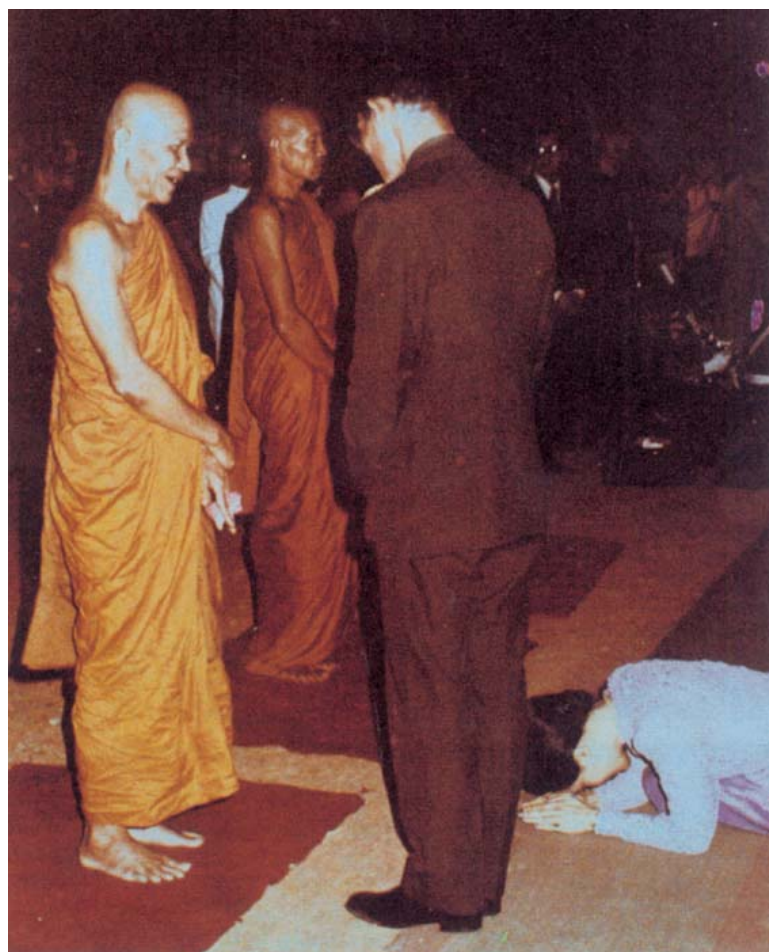
“ไปทางนี้..เด้อ..” เขากล่าวห้วน ๆ แบบภาษาชาวบ้าน พร้อมทั้งชี้มือและแขนหน้าดูคนที่ถามไถ่

เมื่อเขามองดูใบหน้าบุคคลที่ถามทางอย่างเพ่งพิจพิณพิจารณา ภาพแห่งบุคคลผู้ยิ่งใหญ่เทียมฟ้าในสมอเริ่มปรากฏในห้วงนึก เขาเริ่มอ่อนและนั่งลงกับพื้น พร้อมกับพนมมือขึ้นเหนือเศียรเกล้ากล่าวขอความด้วยความปลาบปลื้มใจเป็นล้นพ้น ล้นเกล้าล้นกระหม่อม ที่ครั้งหนึ่งในชีวิตได้สัมผัสสมมุติเทพ ด้วยตาเนื้อใกล้ ๆ แค่นี้เองถึง

“โอ! ในหลวง...สาธุเด้อในหลวง...สาธุ...สาธุ” เขาอุทานเสียงดัง น้ำตาคลอเบ้าด้วยความตื่นตันใจ

หลังจากนั้นพระองค์ท่านจึงเสด็จไปที่วัดป่าบ้านตาด เพื่อกราบนมัสการองค์หลวงตา เมื่อถามไถ่สนทนากันทราบว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เสด็จมากับพระบรมวงศานุวงศ์ จากพระตำหนักภูพานราชนิเวศน์เป็นการส่วนพระองค์ ไม่ได้บอกแม้กระทั่งทหารใกล้ชิด ทหารทั้งหลายต่างสืบทอดเป็นการโกลาหลว่า เมื่อเวลาบ่ายโมงพระองค์ท่านทรงขับรถออกจากพระตำหนัก ไม่รู้ว่าเสด็จไป ณ ที่ใด ถ้าบอกข่าวการเสด็จมาล่วงหน้า กลัวเป็นการเอิกเกริกรบกวน ต้องการเสด็จมาเป็นการส่วนพระองค์

หลวงตาจึงให้อาวาหาว่า “มหาบพิตร! พระองค์เป็นถึงพระเจ้าอยู่หัว เป็นเจ้าชีวิตของชนทั้งชาติ หากพระองค์เสด็จ

มาโดยลำพัง มีอันตรายอย่างใดอย่างหนึ่งเกิดขึ้น จะเป็นความเสียหายแก่ชาติบ้านเมืองอย่างใหญ่หลวง ถ้าพระองค์เป็นอะไรขึ้นมา คนทั้งชาติจะไม่เหยียบหลวงตาบวมิดแผ่นดินหรือ?”

“กลัวจะเป็นการรบกวนองค์หลวงตา” พระองค์ก็กล่าวพร้อมพนมพระหัตถ์ด้วยความศรัทธาเลื่อมใส

“รบกวน ไม่รบกวนจะเป็นอะไร แผ่นดินนี้เป็นของพระองค์ พระองค์พึงมาได้ทุกเมื่อ”

ที่องค์หลวงตาเป็นห่วงมากเช่นนั้น เพราะในสมัยนั้นคอมมิวนิสต์มีอยู่ทั่วไป หลังจากนั้นอีกไม่นานเสียงรถทหารตำรวจที่สืบทราบว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จมาวัดป่าบ้านตาด จึงติดตามมาอารักขาเป็นทิวแถว ชาวบ้านบางคนไม่รู้เรื่อง เห็นรถทหารตำรวจบึ่งมาเป็นทางยาว บางคนวิ่งหนีเข้าบ้านนึกว่าเกิดศึกสงคราม

ในยุคนั้นชื่อเสียงของพระหลวงตามหาบัว กระฉ่อนไปเป็นทางเป็นพระผู้เคร่งครัดปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ทั้งพระและฆราวาสกลัวเกรงท่าน จนล่ำลือกันว่าท่านเป็นพระที่ดุมาก ดังโอวาทของหลวงตา ตอนหนึ่ง ในหนังสือพ่อแม่ครูอาจารย์ว่า

“มันดีไหมล่ะ ตอนเช้าตอนเย็นหรือวันหนึ่งๆ ได้ฟังเสียงครูเสียงอาจารย์^๑ ดูด่าว่ากล่าว แนะนำสั่งสอน กับไม่ได้ยินอะไรเลย อย่างไหนจะดีกว่ากัน เอาไปเทียบดูสิ คนจะได้ดีได้เพราะความประพฤติดีได้เพราะการได้ยินได้ฟัง ไม่ใช่อยู่เฉยๆ ดีเอาเลย เป็นคนดีเลย แต่ต้องได้ยินได้ฟัง ได้รับการอบรมสั่งสอนดูว่ากล่าว แล้วก็นำเอาไปดัดแปลงแก้ไข มันก็ใช้ได้ และในที่สุดดีวันดีคืนไปเรื่อย ๆ ๆ”

“เวลาจะดู ใครจะอยู่ที่นั่นหรือไม่อยู่ที่นั่นสำคัญ เพราะเรามุ่งที่จะสอนผู้ที่มาเกี่ยวข้องกับเรา เราต้องพูด ไม่พูดก็ไม่เข้าใจ คนอื่นที่ไม่รู้เรื่องราว อาจจะคิดไปในแง่ต่างๆ แต่เราไม่สนใจในความคิดเหล่านั้นของคน เราสนใจในประโยชน์ที่จะพึงได้ในการแสดงของเราและผู้ฟังจะได้คติในขณะนั้นเท่านั้น”

ท่านเป็นศิษย์เอกท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต ซึ่งมีเกียรติคุณก่อกำเนิดไปให้หมู่ประชาชนทุกชาติชั้นวรรณะ โดยเฉพาะในวงพระปฏิบัติกรรมฐานตามป่าตามเขา

สำหรับองค์ท่านเองชอบอยู่อย่างสมถะเรียบง่าย ภาระกิจหลักก็คือ อบรมสั่งสอนพระภิกษุสามเณรและผู้คนที่ไขว่คว้าหาสัจธรรมของชีวิต

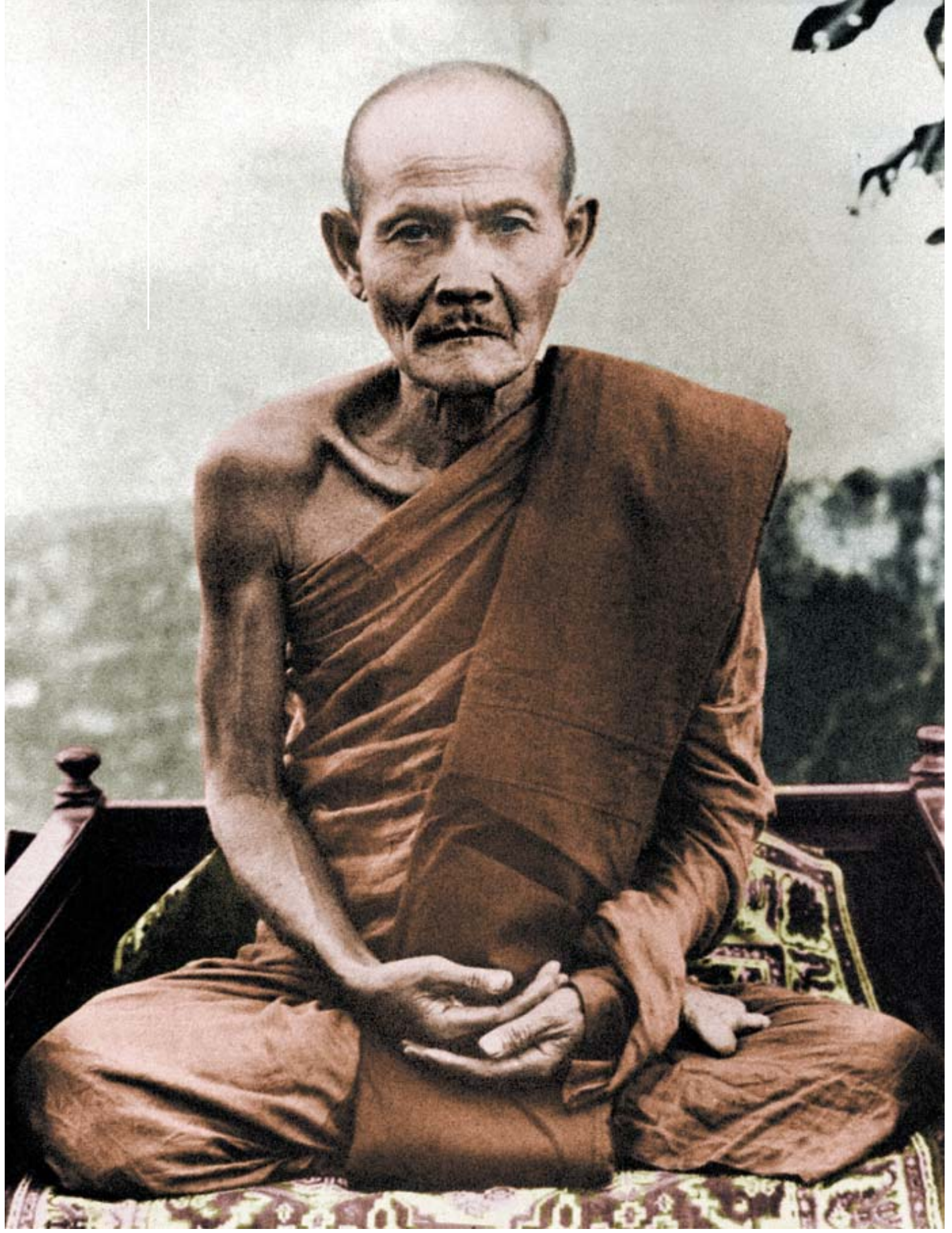
บันทึกของหลวงตา เมื่อครั้งที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เสด็จไปกราบหลวงตาเป็นการส่วนพระองค์พร้อมพระบรมวงศานุวงศ์ที่วัดป่าบ้านตาด

ค้นพบ ๑๐ พุค. ๒๒ เวลา ๑๖.๒๐ น. =
๐๑ พุค. เจ้าว้อยหัว-พระวาสน์ พร้อม
กษัตริย์ นิสิต ทั้งสอง พระ ๐๐๑-
เสด็จมาเยี่ยม พระพันอัยยิกา
ณ ๒๐ พุค. ๑๖.๒๐ น. เสด็จกลับ
๑๐.๑๐ น. ๑๖.๒๐ น. เสด็จกลับ
๑๙.๑๐ น.
ขอถวายคำนับ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ
๑๙.๑๐ น. พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ
๓๐ พุค. (เวลา ๑๐.๐๐ น. ถึง)
๓๐ พุค. เสด็จกลับ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ
๑๙.๑๐ น. เสด็จกลับ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ
๑๙.๑๐ น. เสด็จกลับ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ

^๑ เสียงครูเสียงอาจารย์

แม้พระพุทธเจ้าเองก็ทรงดูขนาดสงฆ์สาวกอย่างหนัก ดังพุทธโอวาทว่า
“ภิกษุทั้งหลาย! เราเคยกล่าวไว้แล้วมิใช่หรือว่า ถ้าจะดูความบ้าในหมู่สงฆ์
ก็จงดูตรงที่เขาร้องรำทำเพลง ถ้าจะดูความเป็นเด็กในหมู่สงฆ์ ก็จงดูตรงที่เข
ยังพันหัวเราะในลักษณะปล่อยตนเหมือนเด็กชาวบ้าน

อานนท์! เราจะไม่วุ่นวายกับพวกเธออย่างทะนุถนอม อย่างที่ช่างหม้อทำกับหม้อ
ที่ยังเปียกยังดิบ อานนท์! เราจักขนาบแล้วขนาบเล่าไม่หยุดหย่อน เราจักชี้ให้
เห็นโทษของกิเลสบาปธรรมแล้วๆ เล่าๆ ไม่หยุดหย่อน อานนท์เอ๋ย! ผู้ใดมุ่งหวัง
มรรคผลเป็นสำคัญในการประพฤติพรหมจรรย์ ผู้ใดเป็นสาระมีประโยชน์ ผู้นั้น
จึงจักทนอยู่ได้

ศิษย์ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต

๒

๓

๔

๕

ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต เป็นหนึ่งในยอดแห่งพระปรมาจารย์สายวิปัสสนากรรมฐานของประเทศไทย เพราะท่านคือโรงงานอันใหญ่หลวง ที่ได้ผลิตมรรคผลนิพพานให้แก่บรรดาลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายได้ชมและปฏิบัติตาม

เมื่อศิษย์ของท่านได้มีชื่อเสียงขึ้นในภายหลัง ยิ่งทำให้คนได้ทราบถึงคุณธรรมของท่านเด่นชัดขึ้น ศิษย์ของท่าน พระอาจารย์มั่นที่มีชื่อเสียงกระหือ่น เป็นที่เคารพนับถือของคนไทย ใครได้อ่านประวัติของท่านจะถึงความมหัศจรรย์ใจในสติปัญญาและคุณธรรมวิเศษเป็นอย่างยิ่ง ลูกศิษย์ท่านพระอาจารย์มั่นที่มีชื่อเสียง เป็นประจักษ์พยานหนึ่งทางศาสนาที่เราๆ ท่านๆ รู้จักกันดีคือ

พระอาจารย์สิงห์ ขนตยาคโม, พระอาจารย์มหาปิ่น ปญฺญาพโล, พระธรรมเจดีย์ (จุม), พระอาจารย์ฝั้น อาจาโร, พระอาจารย์อ่อน ภาณสิริ, พระอาจารย์ลี ธมฺมธโร, พระอาจารย์กงมา จิรปุญฺโญ, พระอาจารย์ดูลย์ อดุลโล, พระอาจารย์ชอบ จานสโม, พระอาจารย์ตื้อ อจลธมฺโม, พระอาจารย์แหวน สุจิณฺโณ, พระอาจารย์หลุย จนฺตสาโร, พระอาจารย์เทสก์ เทสรุสี, พระอาจารย์ขาว อนาลโย, พระอาจารย์เจื้อย จุนโท, พระอาจารย์ชา สุภทฺโท ฯลฯ

รวมทั้งศิษย์อีกมากมายที่ไม่มีใครรู้จัก เพราะท่านแสวงหาความสงบท่ามกลางป่าเขาลำเนาไพร ไม่ติดต่อกับบุคคลภายนอก

๑. พระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต

๒. พระอาจารย์หลุย จนฺตสาโร

๓. พระอาจารย์ดูลย์ อดุลโล

๔. พระอาจารย์ขาว อนาลโย

๕. พระอาจารย์แหวน สุจิณฺโณ

ลูกศิษย์องค์สำคัญเป็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ อุปนิสัยถูกใจเกลียดชัง เป็นพระผู้ที่ท่านพระอาจารย์มั่นไว้วางใจ ชมเชย ยกย่องมอบภาระภายในวัดป่าบ้านหนองผือ และอยู่จำพรรษาที่ท่านพระอาจารย์มั่นนานที่สุดกว่าบรรดาลูกศิษย์ทั้งหลาย

นั่นก็คือ **พระธรรมวิสุทธิมงคล หรือ หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน**

หลวงตามหาบัว อุปนิสัยท่านจริงจังมาก ทำอะไรทำจริง (ท่านเล่าว่า... แต่ถ้าเล่นก็หาจริงไม่ได้เลยเช่นกัน) มีความกตัญญูกตเวที รักคำสัตย์มาก พูดคำไหนเป็นคำนั้น ตรงไปตรงมา จึงเป็นที่เลื่องลือในวงการพระป่าอย่างมาก

อย่างเช่น...วันหนึ่ง หลวงตามหาบัวเดินทางไปเยี่ยมพระอาจารย์ฝั้น อาจาโร ที่วัดป่าอุดมสมพร จังหวัดสกลนคร ท่านพระอาจารย์ฝั้นกำลังแจกเหรียญให้แก่ญาติโยมอยู่ พอพระอาจารย์ฝั้นมองเห็นหลวงตาเข้ามาเท่านั้นแหละ ท่านยกมือขึ้นห้ามทางลูกศิษย์ทันทีและพูดว่า “อ้าว!! หยุดๆ หยุดก่อน ตอนนี้ถึงเวลาคุ้ยธรรมะกัน” เพราะท่านทราบดีว่าหลวงตามิณิสัยไม่นิยมสร้างรูปเหรียญเครื่องรางของขลัง แต่เน้นหนักทางภาคปฏิบัติ

๑

๒

๑. พระอาจารย์ฝั้น อาจาโร

๒. หลวงปู่ชობ จานสโม

หลวงปู่ชობ จานสโม ก็เช่นเดียวกัน ท่านอยู่แต่ในป่าในเขา เดินธุดงค์อยู่ตามถ้ำเงี้ยวผา ไม่ค่อยสังคัมกับประชาชนญาติโยม ปรารธนาวิเวกสงบสงัดอยู่เสมอ เมื่อหลวงตามหาบัวเขียนประวัติท่านพระอาจารย์มั่นก็นำเรื่องหลวงปู่ชობรับบิณฑบาตจากเทวดา และสอนธรรมแก่พวกเทวบุตรเทวดาชั้นต่าง ๆ ฯลฯ เมื่อคนได้อ่านประวัตินั้นแล้ว ก็เกิดความตื่นตาตื่นใจ พยายามสืบเสาะแสวงหาพระที่เก่งกาจสามารถสอนเทวดาได้นั้น เมื่อทราบว่าเป็นหลวงปู่ชობ จึงพากันเดินทางไปกราบนมัสการท่านโดยไม่ขาดสาย จนเป็นพระโด่งดังมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของประชาชน เมื่อหลวงตาเดินทางไปกราบเยี่ยมท่าน หลวงปู่ชობจึงพูดเป็นเชิงบ่น ๆ ว่า “เป็นเพราะท่านมหาคนเดียวนี่แหละทำให้ผมไม่ได้พักได้ผ่อนเลยวัน ๆ มีแต่ญาติโยมเดินทางมาหา”

หลวงตาจึงตอบว่า “ครูอาจารย์!.. ผมก็เขียนแต่เรื่องที่ไม่อยู่ในป่าในเขา ไม่ได้เขียนบอกให้เขามากกราบสักหน่อยที่เขาพากันมา ก็ด้วยความดีของท่านอาจารย์เองนั่นแหละ” หลังจากนั้นท่านก็สนทนากันด้วยความตกลงขบขัน ตามแบบของพระที่โงกโชนทางภาคปฏิบัติ

หลวงตามหาบัวท่านเป็นผู้ที่รู้ยิ่งเห็นจริง ทั้งภายนอกและภายใน ดังคำที่ว่า **“รู้อะไร รู้กระจ่างเพียงอย่างเดียว แต่ให้เชื่อว่าเหตุเกิดจะเกิดผล”** แม้ท่านจะมีพรรษาน้อยกว่าพระเถระ

ผู้ใหญ่ที่เป็นลูกศิษย์ท่านพระอาจารย์มั่นบางรูป แต่พระเถระผู้ใหญ่ก็ยังแสดงความเคารพนับถือท่านด้วยคุณธรรมอย่างไม่อาย ซึ่งเรื่องนี่องค์ท่านเองไม่บังอาจไปเป็นครูบาอาจารย์มหาเถระ แต่นี่เป็นสิ่งที่ครูบาอาจารย์เหล่านั้นสรรเสริญท่านขึ้นเองตามส่วนแห่งคุณธรรม เห็นบุญคุณต่อกันและกันในเรื่องการแนะนำธรรมะภายใน

ยกตัวอย่างเช่นหลวงปู่คำดี ปภาโส ท่านเป็นพระมีลูกศิษย์ลูกหามาก แม้องค์หลวงตาเองก็เคารพรักท่านมาก เพราะท่านเป็นพระผู้ใหญ่รูปหนึ่งที่น่าสักการะบูชากราบไหว้ แต่เรื่องธรรมะภายในนั้นก็อยู่ที่บุญวาสนาของแต่ละองค์ที่จะบรรลุได้

มีอยู่วันหนึ่งหลวงตาไปพักที่วัดถ้ำผาปู เป็นเวลา ๘ คืน ท่านจึงได้สนทนาธรรมะชั้นอวิชชากับหลวงปู่คำดี แนะนำการปฏิบัติขั้นตอนสุดท้ายให้หลวงปู่คำดี เมื่อหลวงปู่ท่านนำไปปฏิบัติโดยไม่มีทวิภูมิมานะ ไม่นานท่านก็ถึงอุตมธรรมตามความประสงค์ ถึงกับยอมรับกับลูกศิษย์ทั้งหลายของท่านว่า

“อาจารย์มหาบัว เป็นอาจารย์ของอาตมา”

นี่คือตัวอย่างของครูบาอาจารย์สายป่าท่านเคารพกันด้วยคุณธรรม ท่านเคารพกันอย่างนี้

พระสายป่าท่านตักเตือนกันด้วยความรักความเมตตาจริง ๆ สิ่งที่ทำผิดท่านไม่ปล่อยไว้นาน ไม่เกรงใจถ้าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง แม้จะมีอายุพรรษา ๔๐, ๕๐ ท่านก็ตักเตือนกันอย่างสบาย ๆ เพราะท่านถือว่า “ปวารณา” ต่อกันด้วยสายใยแห่งธรรมไว้หมดแล้ว การที่ท่านปฏิบัติต่อกันจึงต่างกับชาวโลกที่เขาปฏิบัติต่อกัน

ยกตัวอย่างเช่น พระอาจารย์เจื้อยะ พระเถระซึ่งเป็นสหธรรมิกของหลวงตาได้มาร่วมจำพรรษาที่วัดป่าบ้านตาดวันหนึ่งพวกโยมเขามาชุดดิน เกลี่ยดินวางรากฐานสร้างกุฏิ พระอาจารย์เจื้อยะ จึงทำคราดสำหรับกวาดดิน เลี้ยงดังปัง ๆ ในเวลาค่ำมีดเสียงดังอันเป็นเวลา หลวงตาและพระเถระภายในวัดกำลังเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา

หลวงตาจึงกล่าวตักเตือนพระอาจารย์เจื้อยะโดยเป็นภาษาธรรมะพระป่า ว่า

๑

๑. หลวงปู่คำดี ปภาโส

๒

๒. พระอาจารย์เจื้อยะ จันทโท กับหลวงตามหาบัว

“ท่านอาจารย์เจื้อยะ! ถ้าท่านไม่เคยอยู่กับพ่อแม่ครูอาจารย์มันมา ผมก็จะได้ว่าได้ดูให้ท่านอยู่นะ แต่ที่ท่านเคยอยู่กับพ่อแม่ครูอาจารย์มันมาแล้ว พ่อแม่ครูอาจารย์มันท่านสอนยังงัย ? กิริยาอย่างไร ? ทำไมท่านถึงมาทำอย่างนี้” พอว่ากล่าวตักเตือนเสร็จแล้ว หลวงตาท่านก็เดินจากไป

ปรากฏว่าเช้าวันรุ่งขึ้นยังมีดสลัว พระอาจารย์เจื้อยะได้ไปนั่งรอหลวงตาอยู่คนเดียวบนศาลา พอหลวงตากลับ พระพุทธรูปเสร็จ นั่งบนอาสนะ พระอาจารย์เจื้อยะได้โอกาสจึงรีบเข้าไปจับที่เท้าหลวงตาแล้วพนมมือน้อมศีรษะกราบแทบเท้า พร้อมทั้งน้ำตาเร่งรินอาบแก้มว่า

“โอ๊ย! ท่านอาจารย์มหา ผมขอกราบชกหน่อยเถอะเหม! ทำไมท่านถึงพูดถูกต้องนัก ศัพท์เสียงอะไร ๆ ลักษณะเหมือนกับครูบาจารย์มัน ทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนกันหมดเลยอู๊ย! ผมกราบไหว้เลย เมื่อคืนนี้ผมสลดสังเวช ผมนี้ผิดจริง ๆ ผมขอกราบท่านอย่างสนิทใจ ผมยอมท่านอาจารย์ ดูลักษณะท่าทางนี้ไม่ผิดจากครูบาจารย์มัน ผมจับกิริยาได้หมดเลย ผมเคารพสุดยอด”

นี่แหละท่านทั้งหลาย! ความหนักแน่นในพระศาสนา ในพระธรรมวินัย ความลงใจในคำสอนอันเที่ยงธรรม ย่อมถึงใจด้วยสายใยแห่งธรรมอย่างนี้เอง

นอกจากความมุ่งมั่นในทางพ้นทุกข์แล้ว อีกมุมหนึ่ง

พระบาทานยังเป็นผู้มีจิตใจเบิกบาน อารมณ์ดี มีสาระขัน มีแง่คิดอันตลกขบขันมาก ดังเช่นเรื่องต่อไปนี้

พระอาจารย์สิงห์ทอง ธมฺมวโร เป็นศิษย์ต้นของหลวงตามหาบัว พระอาจารย์สิงห์ทองท่านเคารพรักท่านอาจารย์ใหญ่คือหลวงตามาก เพราะท่านถึงธรรมอย่างเดียวกันแล้ว ความที่วากลัวกันแบบโลก ๆ อย่างเรา ๆ ท่าน ๆ กลัว คงไม่มี เรื่องกลัวนั้นคงกลัวอยู่บ้าง แต่กลัวน้อยหน่อยๆ ยังมีความกล้าที่จะเล่นกับหลวงตาได้บ้างในบางครั้ง

หลวงตามหาบัวได้ตกลงกับพระอาจารย์สิงห์ทองด้วยการสัญญากันว่า ถ้าใครตายก่อนผู้ที่อยู่จะเป็นคนเผาศพให้ ในที่สุดพระอาจารย์สิงห์ทองมรณภาพก่อน หลวงตาจึงได้ทำศพให้

พระอาจารย์สิงห์ทอง ท่านมีอุปนิสัยรื่นเริง ขี้เล่น ชอบพูดตลกอยู่เป็นประจำ บรรดาครูบาอาจารย์พระเถรต่างทราบถึงพื้นนิสัยอันนี้ของท่านเป็นอย่างดี

เช่นวันหนึ่ง พระอาจารย์สิงห์ทองถูกหลวงตาขับไล่ออกจากวัดว่า..

“ท่านสิงห์ทอง ท่านเป็นพระผู้ใหญ่แล้วทำตัวไม่เหมาะสม ท่านอยู่ที่นี้ไม่ได้นะ ขนของหนีออกจากวัดเดี๋ยวนี้ ไปฝึกนิสัยเสียใหม่ เป็นคนใหม่แล้วจึงมา”

ด้วยความเคารพรักในหลวงตา ท่านจึงเก็บข้าวของ

พระอาจารย์สิงห์ทอง ธมฺมวโร

เตรียมบาตร จีวร และบริขารจำเป็นของพระป่า แบกกลด สะพายบาตรกุฏิจุจ่อ เดินเร็วรี่ออกจากวัดไปทางหมู่บ้านตาด

สักครู่นี้ท่านก็สะพายบาตรย้อนกลับเข้ามา แล้วคลานเข้าไปกราบหลวงตา หลวงตาเห็นดั่งนั้นก็ดูเสียงดังลั่นวัดทันทีว่า “เฮ้อ! ยังไงนี่ ผมไล่ท่านหนีแล้ว กลับมาอยู่อะไรอีก”

“นี่! เป็นสิงห์ทองคนใหม่... นะครับ ไม่ใช่สิงห์ทองคนเก่า สิงห์ทองคนเก่าตายจากโลกนี้ไปแล้ว” เมื่อลูกศิษย์ใช้อุบาย อันเป็นปัญญาดั่งนั้น หลวงตาก็ไม่รู้ว่าจะขับไล่ประการใด ก็ได้แต่นั่งอมยิ้มด้วยความขบขันด้วยเหตุผลอยู่ผู้เดียวเพียงภายใน

มืออยู่คราวหนึ่ง ภูมิโยมมารดาหนูซุกซุนมาก กัดหมอน กัดเลื้อยทำลายสิ่งของ หลวงตาจึงเรียกให้พระไปช่วยกันจับ เมื่อหลวงตาและพระเถรทั้งหลายเข้าสู่เขตจับหนูคือภูมิโยมมารดา พระจำนวนหนึ่งเข้าไปไล่อยู่ข้างในให้มันออกมา ส่วนด้านนอกก็รายล้อมไว้ และคอยตั้งท่าจับหนูด้วยความมุ่งมั่น ถ้ามัวทำไม่ถึงต้องมุ่งมั่นไม่ให้หนูมีโอกาสหนีรอดขนาดนั้น ตอบว่า เพราะเป็นคำสั่งจากหลวงตาอย่างเด็ดขาดว่า “ถ้าหนูหนีออกไปได้ทางท่านใด ท่านรูปนั้นต้องออกจากวัด” ถ้ามัวโทะคืออะไร? ตอบว่า คือความเชื่อที่ไม่ทันหนู พระเถรที่เชื่อ ๆ ซ่า ๆ เช่นนี้ไม่สมควรอยู่ในสถานที่ที่ต้องการความรวดเร็วคล่องตัว เพียงหนูตัวเดียวยังจัดการกับมันไม่ได้ แล้วจะไปจัดการกับกิเลสตัณหาหน้าไหนได้

ปฏิบัติการจับหนูเริ่มขึ้น... ทุกรูปต่างอยู่ในท่าที่หนูไม่ชอบเอาเลย พระอาจารย์สิงห์ทองเห็นพระเถรตั้งท่าตั้งทางมากมายอะไรปานนั้น คงเกิดอารมณ์เข้าขันรำพึงขึ้นมาภายในใจลึก ๆ ว่า “เอ...ถ้าหนูมันเกิดออกไปทางอาจารย์ใหญ่แล้ว ก็ใครเล่าจะมาอยู่วัดอบรมสั่งสอนพระเถร” ท่านจึงยื่นมือไปเก็บเอาก้อนหินก้อนหนึ่งขนาดใกล้เคียงกับตัวหนู มองไปทางที่อาจารย์ใหญ่ยืนอยู่

ทันใดนั้นเรื่องที่ไม่เคยคาดคิดก็เกิดขึ้น พระอาจารย์สิงห์ทองโยนก้อนหินนั้นไปทางหลวงตาพร้อมกับตะโกนว่า “หนู หนู ๆ ๆ มันไปทางนั้นแล้ว” เสียงก้อนหินปะทะกับใบไม้แห้งดังแล็ก ๆ แล็ก ๆ หลวงตานึกว่าหนูจึงคว้าตะครูปิดติดมือทันที

พอทราบที่ไม่ใช่หนูเท่านั้นแหละ ท่านก็ดูเสียงดังขึ้นทันทีว่า “พระบ่านี่ มันมาเล่นอะไรอย่างนี้ มันไม่รู้หรือว่า ยามไหนเล่น ยามไหนจริง” พระเถรทั้งหลายที่เห็นเหตุการณ์ก็สุดที่จะอดกลั้นเสียงหัวเราะอันเป็นธรรมชาติของมนุษย์ไว้ได้

เมื่อจับหนูกันได้แล้ว ต้องนำหนูนั้นไปปล่อยในป่าที่ห่างไกลจากวัด ท่านอาจารย์สิงห์ทองจึงมีหน้าที่นำหนูออกไปปล่อย เมื่อถึงสถานที่ที่เหมาะสมแล้ว ท่านก็ลงจากรถ ทำท่าชิงชังตึงตังเดินดูสมรภูมิ โน่นบ้าง นี่บ้าง ดูทำเลที่จะปล่อยผู้ก่อการร้ายหน้าแหลมตัวฉกาจ จนชาวบ้านที่อยู่ถิ่นแถวนั้นเกิดความสงสัยมาก จึงถามขึ้นว่า “ท่านอาจารย์มาอะไร”

ท่านมีสีหน้าเคร่งขรึมเคร่งเครียด ราวกะว่าบ้านเมืองเดือดร้อนขัดข้องไม่ปลอดภัย เต็มไปด้วยภัยอันตรายนานาชนิด จึงตอบเขาไปว่า “กำลังเคลียร์พื้นที่ จะนำผู้ก่อการร้ายตัวสำคัญมาปล่อย ถ้าเราปล่อยมันแล้ว พวกหมู่เจ้าจงระวังตัวให้ดี ถ้ามันเข้าจุใจบ้านใคร สมบัติที่มีอยู่จะถูกมันปล้นชิงเอาไปหมด” พูดแล้วท่านก็ถอนหายใจยาว ๆ ลึก ๆ หลาย ๆ เสือกแสดงถึงความกังวล

ชาวบ้านที่นั่งพนมมือฟังอยู่นั้นแสดงความกลัวอย่างเห็นได้ชัด มีนัยตากังวล...หวั่น มองหน้ากันเลิกลัก ๆ เตรียมตัว

หนีผู้ก่อการร้าย สายตาเพ่งมองพระอาจารย์ด้วยนัยตาละห้อย
ลักพักเดียวท่านก็เดินไปที่รถ ไปหยิบกรงหนูถือเดินมา
ชาวบ้านจึงถามว่า “นั่นอะไร”

“นี่แหละผู้ก่อการร้ายตัวฉกาจ ทำให้พระได้รับอันตราย
มาหลายองค์แล้ว”

พวกชาวบ้านจึงหัวเราะก๊าก มีใจแหม่มชื่นขึ้นมาดังเดิม
“โอ้ย!...ประสาหนุนา..กลัวมันทำไม” เขาหลุดปากพูดเสียงดัง
ลั่น “ปึงมันกินมามากแล้ว”

พระป่าท่านไม่เก่งในภาษาสันสกฤตต่าง ๆ ท่านพูด
ภาษาสามัญชนตามถิ่นฐานที่เกิดของท่าน แม้โลกจะเจริญด้วย
วัตถุเท่าใด ท่านก็ไม่เสียเวลาไปเรียนด้วย ท่านเรียนแต่คัมภีร์
ธรรมวินัย รักษากาย วาจา ใจ ของท่าน สงเคราะห์โลกท่านก็
สงเคราะห์ด้วยความเมตตา ไม่ต้องไปเรียนภาษาสันสกฤตที่จะ
มาสงเคราะห์กัน ทำไปตรง ๆ ง่าย ๆ ไม่ต้องเขียนชื่อเขียนป้าย
ติดไว้ หรือเรียกได้ว่าไม่ผิดพลาดเลยในทางธรรม ส่วนโลก
อาจจะไม่พอใจ เพราะความคิดของชาวโลกมักแย้งกับธรรมะ
อยู่เสมอ

หลวงตาเคยปรารภกับลูกศิษย์ว่า อยากให้ต่างประเทศ
เขานับถือเข้าใจศาสนาพุทธ เพราะถ้าเขาปฏิบัติได้แล้ว พวก
เขาจะได้รับความร่มเย็น ไม่คิดทำลายล้างรบราฆ่าฟัน กตขี
ข่มเหงกันและกันอย่างเช่นทุกวันนี้

ที่วัดป่าบ้านตาด มีพระฝรั่งต่างชาติ มาจากสกุลผู้ดีมี
เงินมีความศรัทธาเข้ามาศึกษาธรรมกับท่าน บางองค์บวชมา
เป็นเวลา ๔๐ พรรษา บางคราวญาติโยมของท่านก็มาเยี่ยม และ
ขอนิมนต์ให้ท่านกลับไปประเทศบ้านเกิดเพื่อเผยแผ่พุทธธรรม
ท่านจึงมากราบเรียนหลวงตาว่า

“พวกญาติเขานิมนต์ให้กลับบ้าน เพื่อไปสอนธรรม
พวกเขา ท่านอาจารย์จะว่าอย่างไร?”

“แล้วท่านพร้อมหรือยัง?” หลวงตาย้อนถาม

“ผมยังไม่พร้อม” พระฝรั่งต่างชาติตอบ

“ถ้าท่านยังไม่พร้อมท่านจะมาถามผมทำไม?” หลวงตา

พูดแบบเด็ดเดี่ยวเพื่อสอนศิษย์ให้คิดรอบคอบก่อนจะพูดจะ
ทำอะไรคิดอะไร

พูดถึงเรื่องโลกกับเรื่องผู้ปฏิบัติธรรมจนเป็นพระดีเลิศนี้
บางทีท่านก็ไม่ทันสมัย เพราะท่านมีแต่ธรรมสมัย ความทันสมัย
ท่านไม่สนใจหรอก เพราะความทันสมัยมันไม่เที่ยง แต่ธรรม
สมัยอยู่คู่โลกสงสาร

ปฏิบัติของหลวงตามหาบัวนั้นเป็นที่เลื่อมใสแก่ผู้พบเห็น
เพราะธรรมท่านออกมาจากใจ ไม่ใช่การเสแสร้งแก่งแย่ง ความ
ไม่ยึดติดในทุกสรรพสิ่ง และเป็นคณาจารย์อารมณ์ดี ต้อนรับ
คนทุกระดับชั้น ทำให้ผู้ที่เข้าหาศรัทธาทุกคน

ที่สำคัญคือ ท่านเน้นการแสดงธรรมเป็นชีวิตจิตใจ
ทุกครั้งที่บรรดาลูกศิษย์มาเยี่ยมเยียน เป็นต้องได้ข้อคิด
สะกิดใจกลับไปใช้ในชีวิตเสมอ ๆ

แม้ยามอาพาธโรคร้ายรุมเร้า ก็ยังข่มความเจ็บปวดแสดง
ธรรมอยู่เป็นนิตย์ เพราะทั้งชีวิตท่านปรารถนาตัวไว้ว่า **“จะใช้
ธรรมชี้ทางสว่างไสวให้สาธุชนไปจนกว่าจะละสังขาร”**

ธรรมะของหลวงตามหาบัวที่ใช้สอนญาติโยมนั้น เป็น
คำพูดที่ฟังง่าย เข้าใจง่ายและไม่สลับซับซ้อนชวนให้ปวดหัว

ส่วนธรรมะที่แสดงต่อพระสงฆ์ด้วยกันค่อนข้างสูง แต่ก็
ไม่ยากต่อการแปลความหมาย ทุกถ้อยคำฟังแล้วจับใจจับใจ
บ่งบอกถึงความเป็นพระผู้รู้แจ้งเห็นจริงในธรรมะคำสั่งสอน
ขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่สาธุศิษย์

ของท่านจะมีครอบคลุมไปทั่ว ทั้งในประเทศ และต่างประเทศ

เพราะไม่ว่าจะเป็นคนระดับไหน ท่านก็ไม่เคยเลือกที่รัก
มักที่ชัง ใครสนใจธรรมะจากท่าน วัดป่าบ้านตาดยินดีต้อนรับ

โดยหลักธรรมชาติแล้วพระป่ากรรมฐานท่านจะไม่มายุ่ง
วุ่นวายกับใครหรือผู้ใด ยิ่งเรื่องการบ้านการเมืองถ้าเป็นธรรม
มีความปกติดีอยู่ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของรัฐบาลผู้บริหารประเทศ
ส่วนท่านภาวนาอยู่ในป่าลึกๆ เป็นความสะดวกสบายที่สุด

พระป่าท่านนิยมชมชื่นรื่นรมย์แต่ในป่า เหมือนเสือ
ปารรณานาป่า ปลาปารรณาน้ำ แต่คราวนี้เป็นคราวจำเป็น
เกี่ยวกับประเทศชาติ ท่านจึงนั่งนอนใจไม่ได้ เพราะชีวิตินทรีย์
คือชีวิตของมนุษย์และสัตว์ทั้งหลายมีความหมาย เมื่อรู้ว่าเขา

มีทุกข์จำต้องโปรด ให้เขาหายสร้างทุกข์

พระของพระพุทธเจ้าทุกหมู่เหล่าล้วนถูกฝึกให้เป็นพระ
นักเสียสละ เป็นนักต่อสู้ผู้มีเมตตา ไม่เห็นแก่ความ
เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า จงรักภักดีต่อพระธรรมวินัย พระพุทธเจ้า
พระธรรม พระสงฆ์ ครูบาอาจารย์ แบบอย่างใดเป็นจารีตที่
บูรพาจารย์อบรมสั่งสอนมา ท่านจะยกบูชาไว้เยี่ยงชีวิตเลย
ทีเดียว ท่านจึงมีตาไว้ดู หูไว้ฟัง ใจเอาไว้คิด ในพระธรรมที่
ครูบาอาจารย์อบรมสั่งสอน ไม่เคยแทนหน้ายลเสื่อมคลาย
ท่านจึงมีความสัมพันธ์สัมพันธ์สมัครสมานสามัคคี ด้วยความ
มีพระธรรมวินัยอันเดียวกัน

ครูของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย

ในอดีตประวัติศาสตร์ได้จารึกไว้เมื่อ ๒๖๒๖ ปีที่ผ่านมาว่า ...เจ้าชายสิทธัตถะ พระโอรสของพระเจ้าสุทโธทนะและพระนางสิริมหามายา เป็นผู้มียมหาบุริสลักษณะ^๑ ของพระมหาบุรุษ^๒ ๓๒ ประการ มีคติเป็น ๒ เท่านั้น ไม่เป็นอย่างอื่น คือ ถ้าครองเรือนจะได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิผู้ทรงธรรม เป็นธรรมราชา ทรงพิชิตตลอดปฐพีมีมหาสมุทรทั้ง ๔ เป็นที่สุด ทรงเจนจบรัฐประชาสโนบาย เป็นเหตุมั่นคงแห่งชนบท ทรงประกอบด้วยรัตนะ ๗ ประการ และท้าวเธอมีพระราชบุตรจำนวนพันปลาย ล้วนแก่กล้าอาจสามารถอย่าอีกกองทัพ ฝ่ายปรปักษ์ ทรงพิชิตยั้งแล้ว ครอบครองแผ่นดินนี้ อันมีสาครเป็นขอบเขต โดยธรรม โดยไม่ต้องใช้อำญา โดยไม่ต้องใช้ศาสตรา

แต่ถ้าออกจากเรือนบวชเป็นอนาคาริกะ จะเป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้มีหลังคาคืออภิลักขณ์เปิดแล้วในโลก ....ทรงสละราชบัลลังก์เข้าสู่มหาภิเนษกรรม^๓ เคยบำเพ็ญบารมี ๔ อสงไขยกับอีกแสนมหากัป^๔ เพื่อเป็นพระ

พุทธเจ้า พระองค์ประสูติได้ต้นสาละ ปาลุมพินี ในขณะที่ตรัสรู้มีเพียงหญ้าคาที่นายโสถยิชนำมาถวายเป็นที่รองประทับ ณ โคนต้นโพธิ์ใหญ่ใบหนา ผืนพระพักตร์สู่บูรพาทิศ ณ เบื้องพระพักตร์เป็นสายธารเนรัญชรานที ทรงอธิษฐานพระทัยว่า

“เลือดและเนื้อในร่างกายของเราจะเหือดแห้งไป เหลือแต่ หนัง เอ็น กระดูกก็ตามเถิด สิ่งใดอันบุคคลพึงบรรลุได้ด้วยกำลังเรี่ยวแรงและความพยายามของบุรุษ หากเรายังไม่ได้บรรลุคุณวิเศษอันนั้นแล้ว เรื่องที่จะหยุดความเพียรเสียเป็นไม่มีเป็นเด็ดขาด”

โดยที่สุดพระองค์ก็ได้ตรัสรู้อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ (แม้การปรินิพพานพระองค์ก็ปรินิพพานใต้ต้นไม้สาละเช่นเดียวกัน)

ก่อนที่พระองค์จะได้ตรัสรู้ เป็นเจ้าชายสิทธัตถะอยู่ มีความดำริว่า

“อะไรหนอเป็นคุณในโลก?
อะไรหนอเป็นโทษในโลก?

^๑ มหาบุริสลักษณะ ๓๒ ประการ		
๑. มีพระบาทประดิษฐานเป็นอันดี (เรียบเสมอ)	๑๒. มีพระนวลละเอียด เพราะพระนวลละเอียด	๒๒. มีพระทนต์ดุจคางราชสีห์
๒. ณ พื้นภายใต้ฝ่าพระบาททั้ง ๒ มีจักรเกิดขึ้น มีซี่ก้าข้างละพัน มีกง มีคุม บริบูรณ์ด้วย	๑๓. มีพระโลมาชาติเส้นหนึ่งๆ เกิดในขุมละเส้นๆ	๒๓. มีพระทนต์ ๔๐ ซี่
อาการทั้งปวง	๑๔. มีพระโลมาชาติที่มีปลายซ้อนขึ้นข้างบน มีสีเขียว มีสีเหมือนดอกอัญชัน ขดเป็น	๒๔. มีพระทนต์เรียบเสมอกัน
๓. มีสันพระบาทยาว	กุนทลทักษิณาวฏ	๒๕. มีพระทนต์ไม่ห่าง
๔. มีพระองค์ยาว	๑๕. มีพระกายตรงเหมือนกายพรหม	๒๖. มีพระทาฐะขาวงาม
๕. มีฝ่าพระหัตถ์และฝ่าพระบาทอ่อนนุ่ม	๑๖. มีพระมังสะเต็มในที่ ๗ สถานที่	๒๗. มีพระสุรเสียงดุจเสียงแห่งพรหม
๖. มีฝ่าพระหัตถ์และฝ่าพระบาทมีลายดุจดุจตาข่าย	๑๗. มีกึ่งพระกายท่อนบนเหมือนกึ่งกายท่อน	ตรัสมีสำเนียงดังนกการเวก
๗. มีพระบาทเหมือนสังข์คว่ำ	หน้าของราชสีห์	๒๘. มีพระชิวหาใหญ่
๘. มีพระขงชี้เรียวดุจเข้งเนื้อทราย	๑๘. มีระหว่างพระอังสะเต็ม	๒๙. มีพระเนตรดำสนิท
๙. เสด็จสถิตยืนอยู่มีได้น้อมลง เอาฝ่าพระหัตถ์	๑๙. มีปริมณฑลดุจไม้โคโรธ วาของพระองค์	๓๐. มีพระเนตรดุจตาแห่งโค
ทั้งสองอุบลาคำได้ถึงพระขานทั้งสอง	เท่ากับพระกายของพระองค์ พระกาย	๓๑. มีพระอุณาโลมบังเกิด ณ ระหว่าง
๑๐. มีพระคชระเร้นอยู่ในฝ่า	ของพระองค์เท่ากับวาของพระองค์	แห่งพระขมม มีสีขาวอ่อนควรเปรียบ
๑๑. มีพระฉวีวรรณดุจวรรณแห่งทองคำ คือ มี	๒๐. มีลำพระคอกกลมเท่ากัน	ด้วยนุ่น
พระตจะประดุจหุ้มด้วยทอง	๒๑. มีปลายเส้นประสาทสำหรับนำรสอาหารอันดี	๓๒. มีพระเศียรดุจประดับด้วยกรอบ
		พระพักตร์

ทรงคิดว่า.....

“...อาศัยสิ่งใดแล้ว สุขโสมนัสเกิดขึ้น สิ่งนั้นเป็นคุณในโลก แต่ว่าโลกไม่เที่ยง เป็นทุกข์ มีความแปรปรวนเป็นธรรมดา ข้อนี้เป็นโทษของโลก

การนำฉันทะราคะออกเสียได้ การละฉันทะราคะเสียได้ นี่คืออุบายที่จะสลัดตนออกไปจากโลก ฯ”

ทรงดำริต่อไปว่า....

“...ตราบใดที่ยังไม่ทรงทราบคุณ โทษ และอุบายเป็นเครื่องสลัดตนออกจากโลกตามความเป็นจริงแล้ว ตราบนั้น

จะยังไม่ปฏิญาณพระองค์ว่า เป็นผู้ตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณในโลก พรหมโลก มารโลก พรหมโลก ในหมู่ประชาพร้อมทั้งสมณะ พราหมณ์ เทวดา และมนุษย์”

เมื่อทรงทราบคุณ-โทษในโลก และอุบายเครื่องสลัดตนออกไปจากโลกตามความเป็นจริงแล้ว พระองค์จึงทรงปฏิญาณว่า เป็นผู้ตรัสรู้ อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณในโลกพร้อมทั้งเทวโลก ญาณทัสสนะเกิดขึ้นแก่พระองค์ว่า “ความหลุดพ้นของพระองค์ไม่กลับมาทำเริบชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย ภาพใหม่ไม่มีอีก” ❀

๒ ลักษณะ ทาน ศีล ของมหาบุรุษ

พึงทราบลักษณะแห่งทานบารมีของมหาบุรุษผู้มีอัธยาศัยในทาน มีอาทิว่า มหาบุรุษตามปกติเป็นผู้มีอัธยาศัยในทาน ยินดีในทาน เมื่อมีไทยธรรมย่อมให้ทีเดียว ไม่เบือนหน้าจากการเป็นผู้มีปกติ แจกจ่ายเนืองๆ สม่ำเสมอ มีความเบิกบาน เอื้อเฟื้อให้มีความสุขใจให้ ครั้นให้ทานแน้มมากมาย ก็ยังไม่พอใจด้วยการให้ ไม่ต้องพูดถึงให้น้อยละ อนึ่งเมื่อจะยังอุทิศสาหัสให้เกิดแก่ผู้อื่น ย่อมกล่าวถึงคุณในการให้ แสดงธรรมปฏิสังขตด้วยการให้ อนึ่งเห็นคนอื่นให้แก่คนอื่นก็พอใจ ให้อภัยแก่คนอื่นในฐานะที่เป็นภัย

อนึ่งพึงทราบลักษณะแห่งศีลบารมี ของมหาบุรุษผู้มีอัธยาศัยในศีลมีอาทิอย่างนี้ว่า มหาบุรุษย่อมละอายย่อมกลัว ธรรมลามกมีการฆ่าสัตว์เป็นต้น เป็นผู้ไม่เบียดเบียนสัตว์ทั้งหลาย เป็นผู้ยินดีในธรรมงาม มีศีลไม่โอ้อวด ไม่มีมายา ชื่อตรง วาง่าย ประกอบด้วยธรรมอันทำให้เป็นผู้ว่าง่ายอ่อนโยน ไม่กระด้าง ไม่ดูหมิ่นท่าน ไม่ถือเอาของคนอื่น โดยที่สุดเส้นหญ้าหรือเมื่อคนอื่นลืมของไว้ในที่อยู่ของตน บอกให้เขารู้แล้วมอบให้โดยไม่เอาของของคนอื่นเก็บไว้ ไม่เป็นผู้โลภ แม้จิตลามกในการถือเอาของคนอื่นก็ไม่ให้เกิดขึ้น เว้นการทำลายหญิงเป็นต้นเสียแต่ไกล พูดจริงไว้ใจได้ สนิทสนมที่แตกกัน เพิ่มสิ่งที่เป็นประโยชน์ให้ พูดน่ารักยิ้มแย้มแจ่มใส พูดเป็นอรรถ พูดเป็นธรรม ไม่มีความอยากได้ ไม่มีใจพยาบาท มีความเห็นไม่วิปริต ด้วยรู้ความที่สัตว์มีกรรมเป็นของตนด้วยกำหนดรู้วิธีสังขีความกตัญญูกตเวที อ่อนน้อมต่อผู้เจริญ มีอาชีพบริสุทธิ์ ไคร่ธรรม ชักชวน คนอื่นในธรรม ห้ามสัตว์ทั้งหลายจากสิ่งที่ไม่ควรทำด้วยประการทั้งปวงให้ตั้งอยู่ในสิ่งที่ควรทำ ประกอบความเพียรในกิจนั้นด้วยตน ครั้นทำสิ่งไม่ควรทำด้วยตนเอง รีบเว้นจากสิ่งนั้นทันที

๓ อสงไขยและมหากัป

๑ อสงไขยปี เท่ากับจำนวนปีของมนุษย์ที่เขียนเลข ๑ ขึ้นหน้า แล้วต่อด้วยเลขศูนย์ ๑๔๐ ตัว ถ้า ๔ อสงไขยก็คูณด้วย ๔ เข้าไป

อธิบายคำว่า ๑ รอบอสงไขยปี คือเดิมมนุษย์มีอายุ ๑ อสงไขยปี แล้วค่อยๆ ลดลงมา ร้อยปีลดลงมา ๑ ปี ลดลงมาเรื่อยด้วยอาการอย่างนี้ จนกระทั่งอายุของมนุษย์เหลือเพียง ๑๐ ปี (สมัยพุทธกาลมนุษย์มีอายุเฉลี่ย ๑๐๐ ปี ปัจจุบันผ่านมา ๒,๕๐๐ ปี อายุมนุษย์ลดลง ๒๕ ปี คงเหลืออายุเฉลี่ย ๗๕ ปี) เมื่ออายุมนุษย์เหลือเพียง ๑๐ ปี คราวนี้ไม่ลดมีแต่เพิ่ม คือ ๑๐๐ ปี เพิ่มขึ้น ๑ ปี จนกระทั่งอายุมนุษย์วนครบ ๑ รอบ อายุมนุษย์ลดและเพิ่มขึ้น ๑ รอบ เรียกว่า ๑ รอบอสงไขยปี

๑ รอบอสงไขยปี	เท่ากับ	๑ อันตรกัป
๖๔ อันตรกัป	“	๑ อสงไขยกับ
๔ อสงไขยกับ	“	๑ มหากัป

เพื่อประโยชน์สุขทวยเทพและมนุษย์ทั้งหลาย

ในเวลาต่อมาพระศาสดาได้พระสาวกรวมทั้งหมด ๖๐ รูป ล้วนเป็นพระอรหันต์ พระองค์ทรงพิจารณาเห็นว่า มีจำนวน มากพอที่จะส่งไปประกาศพระศาสนาได้แล้ว จึงให้ภิกษุทั้งหลายเหล่านั้นมาประชุมพร้อมกัน ทรงแจ้งพระประสงค์ของ พระองค์แล้ว ตรัสย่ำว่า

“ภิกษุทั้งหลาย! บัดนี้เราและเธอทั้งหลายพ้นแล้วจาก บ่วงทั้งปวง ทั้งที่เป็นทิพยและเป็นของมนุษย์

ภิกษุทั้งหลาย! เธอทั้งหลายจงเที่ยวจาริกไป เพื่อ ประโยชน์และความสุขแก่มหาชน เพื่อความเอ็นดูแก่โลก เพื่อประโยชน์แก่อกุลแก่ทวยเทพและมนุษย์ทั้งหลาย อย่าไป ทางเดียวกันสองรูป

“ภิกษุทั้งหลาย! พวกเธอจงแสดงธรรมให้ดังงามทั้งใน

เบื้องต้น ท่ามกลาง และที่สุด จงประกาศระบอบการปกครอง ชีวิตอันถูกต้อง (พรหมจรรย์) ทั้งถ้อยคำและความหมายให้ บริสุทธิ์บริบูรณ์สิ้นเชิง

สัตว์ทั้งหลายมีธุลี (คือกิเลส) น้อยก็มีอยู่ หากไม่ได้ ฟังธรรม พวกเขาย่อมเสื่อมจากคุณที่ควรได้รับ บุคคลผู้รู้ทั่ว ถึงธรรม จักมีเป็นแน่

ภิกษุทั้งหลาย! แม้เราเองก็จักไปสู่ตำบลอุรุเวลาเสนานิคม”
นี่แหละท่านทั้งหลาย! พระมหากรุณาของพระบรมศาสดา หาประมาณมิได้ ถ้าพระบรมศาสดาไม่ทรงอุบัติขึ้นในโลกใน วันนั้น ประเทศไทยก็ไม่มีพุทธศาสนา และ จะไม่มีหลวงตา มหาบัว ญาณสมฺปนฺโน” ในวันนี้ ๕ 🌸

นิมิตได้ต่างหูทองคำ

หลวงตามหาบ๊วเกิดเมื่อวันที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๕๖
นับเป็นเวลา ๙๐ ปีที่ผ่านมา

ก่อนที่หลวงตาจะมาเกิด โยมบิดาสุนิพนิมิตว่า“...ได้มีด
มีดตำงาที่เขาเคลือบด้วยเงิน ฝักมันเป็นเงิน หุ้มด้วยเงิน
แล้วปลายมันแหลมปรี๊ด เคี้ยวเรียก “มีดโคก”

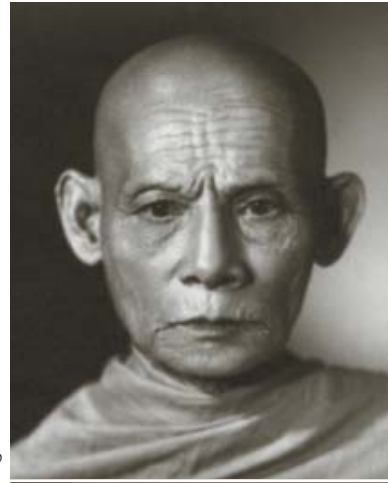
ส่วนโยมมารดาสุนิพนิมิตว่า “...ได้ต่างหูทองคำหนึ่งข้าง
อู๋! ช่างงดงามมาก ใส่หูแล้วทำให้ต้องไปส่องดูที่กระจก เห็น
แสงสะท้อนแวววาว สวยงามมากมาย อะไรปานนั้น”

โยมตาได้ทำนายสุนิพนิมิตนั้นไว้ ๒ อย่างคือ

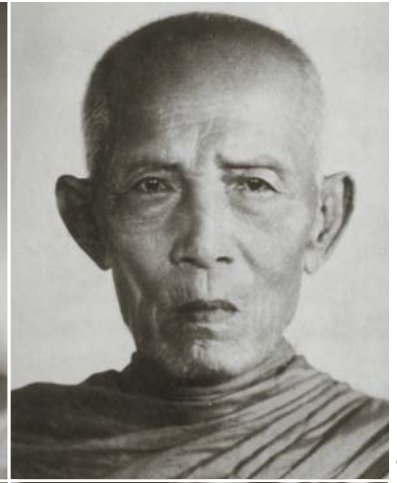
๑. ถ้าไปในทางชั่ว มหาโจรสู้ไม่ได้ ยังเป็นหัวหน้านา
โจรอีก

๒. ถ้าไปในทางที่ดีแล้ว จะตีจนถึงที่สุด

เมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๗๗ ด้วยอำนาจ
แห่งบุพเพกตบุญญา... หลวงตาได้เข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์อัน
เป็นทางอันประเสริฐ ณ วัดโยธานิมิต อำเภอเมือง จังหวัด

๑

๒

๓

๔

๕

อุดรธานี โดยมีพระธรรมเจดีย์ (จูม พนฺธุโล) เป็นพระอุปัชฌาย์
พระครูปลัดอ่อนตา เขมฺงฺโกโร เป็นพระกรรมวาจาจารย์

ศึกษาปริยัติ ๗ ปี สอบได้นักธรรมเอกและเปรียญธรรม
๓ ประโยค ในระหว่างศึกษาพระปริยัติธรรมนั้น ได้รับ
ความอนุเคราะห์จากสมเด็จพระเจ้าวรวงศ์ (พิมพ์ ฐมฺมธโร)
เป็นอย่างยิ่ง 🌸

๑. พระธรรมเจดีย์ (จูม พนฺธุโล) พระอุปัชฌาย์ของหลวงตา
๒. พระครูปลัดอ่อนตา เขมฺงฺโกโร พระกรรมวาจาจารย์ของหลวงตา
๓. สมเด็จพระเจ้าวรวงศ์ (พิมพ์ ฐมฺมธโร)
๔. หลวงตามหาบ๊วเมื่อครั้งอุปสมบทใหม่ๆ
๕. โยมบิดามารดาของหลวงตามหาบ๊ว
๖. ชุ่มประตุทางเข้าวัดโยธานิมิต ที่หลวงตาอุปสมบท
๗. พระอุโบสถวัดโยธานิมิต

၁

၂

ท่านพระอาจารย์มั่นท่านนายเหตุการณ์ล่วงหน้า

๑ ...พุทธศักราช ๒๔๘๒ เป็นเวลา ๖๔ ปีที่ผ่านมา ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต พระวิปัสสนาจารย์ใหญ่ผู้มี หลักธรรมอันแสนแยบยล มีญาณ วิถีกว้างไกล หยั่งทราบอดีตอนาคต จาริกชุดงค์อยู่ทางภาคเหนือ ได้ กล่าวยกย่องและทำนายภิกษุหนุ่ม รูปหนึ่ง ซึ่งยังไม่เคยพบเห็นกัน มาก่อน ด้วยอนาคตังสญาณว่า

“ในอนาคตกาลอีกไม่นาน จัก มีพระหนุ่มรูปหนึ่งเข้ามาหาเรา เพื่อ ฝากตัวเป็นศิษย์ เธอจะทำประโยชน์ ให้ใหญ่ให้แก่ประเทศชาติและศาสนา” และต่อมาหมู่คณะจึงทราบกันทั่วแล้วว่าภิกษุหนุ่มรูปนั้นก็คือพระมหาบัว ญาณสมปนฺโน 🌸

๑. ที่ประดิษฐานรูปหล่อองค์ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโตและทางเดินจงกรมของท่าน ที่ วัดร้างป่าแดงหรือวัดป่าพระอาจารย์มั่น
๒. ป้ายในวัดร้างป่าแดงหรือวัดป่าพระอาจารย์ มั่น

๒

นิมิตเหาะรอบเมืองทองคำธรรมชาติ

...และพุทธศักราช ๒๔๘๓ ณ วัดบรรมนิवास กรุงเทพฯ พระมหาบัว ญาณสมปนโน (โลहितติ) อายุ ๒๘ พรรษา ๗ อธิษฐานจิตมุ่งตรงออกกรรมฐานสู่สำนักท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต บรรณความเพียรเพื่อความสิ้นกิเลส บรรณพระนิพพานอันเป็นบรมธรรม ตัดสินใจอย่างแน่วแน่เพื่อจะเดินเข้าสู่สนามรบแห่งธรรมาธุ โดยการเอาชีวิตเป็นเดิมพัน ตั้งสัจอธิษฐานต่อหน้าพระรัตนตรัยอย่างแน่วมั่นในเวลา ค่ำคืนดึกสงัดนั้นว่า.....

๑. ถ้าหากข้าพเจ้าออกไปปฏิบัติธุดงค์กรรมฐานแล้วจะ ได้สำเร็จตามความมุ่งหมายโดยสมบูรณ์ ขอให้จิตนี้แสดง นิมิตอย่างน่าอัศจรรย์ซึ่งไม่เคยรู้เคยเห็น ให้สมกับภูมิธรรมที่ ข้าพเจ้ามุ่งหมายเถิด

๒. ถ้าหากข้าพเจ้าออกไปปฏิบัติธุดงค์กรรมฐานแล้วไม่ สำเร็จตามความมุ่งหมาย ก็ขอให้จิตนี้แสดงนิมิต เป็นข้อ เทียบเคียงว่าออกไปแล้ว ก็เกล็ดไถลไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร ให้ ทราบเถิด

๓. ถ้าหากข้าพเจ้าจะไม่ได้ประสบผลทั้ง ๒ อย่าง คือ ไม่ได้ออกไปปฏิบัติธุดงค์กรรมฐานด้วย หรือออกไปปฏิบัติ ธุดงค์กรรมฐานแล้วไม่ได้เรื่องได้ราวอะไรด้วย ขอให้จิตนี้ แสดงนิมิตให้ทราบด้วยเถิด

ด้วยอำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย ขอให้นิมิตแสดงใน ๓ วาระนี้ จะพึงแสดงให้รู้โดยทางนิมิตภาวนา หรือจะพึงแสดง ให้รู้โดยทางสุบินนิมิต จากนั้นจึงเข้าที่เจริญสมาธิภาวนา และ เข้าที่พักอิริยาบถจำวัด เวลาประมาณ ๖ ทุ่ม ได้เกิดสุบินนิมิต อย่างอัศจรรย์ว่า...

“...เราเหาะปลิวขึ้นไปในอากาศอย่างสะดวกสบาย เหาะ เห็นเวียนรอบพระนครหลวงอันเป็นพระนครอัศจรรย์ตั้ง เมืองสรวงสวรรค์ชั้นฟ้า มองไกลโพลันสุดสายตา กว้างขวาง ราวกับว่าเมืองไทยเราทั้งเมืองเป็นเมืองหลวงโดยสิ้น ตีกราม

หลวงตามหาบัวเมื่อยังเป็นภิกษุหนุ่ม

บ้านช่องเป็นประดุจหอปราสาทราชมณเฑียร มิใช่เป็นบ้าน เป็นเรือนของผู้คนธรรมดา มีความสง่าผ่าเผย ประดับด้วย แสงสีทองอร่ามแวววาวพร่างพรวยระยิบระยับ เป็นประหนึ่ง ว่าลูกนัยตาของชนผู้ที่ย่อมเห็นจะถึงซึ่งอาการถลนแตกออกเป็นเสี่ยง ๆ เพราะแสงสว่างแพรวพราวเจิดจ้าของเมืองนั้น ยิ่งเพ่งมองยิ่งเหมือนกับว่าเป็นเมืองทองคำทั้งแห่ง ตีกราม บ้านช่องเป็นประดุจทองคำธรรมชาติ ส่องทอล้ำแสงกระจาย กราดกล้า เราเหาะวนถึง ๓ รอบแล้วก็ลง นิมิตนั้นยังติดตา ตรึงใจเสมอมาไม่มีวันลืมเลือน” 🌸

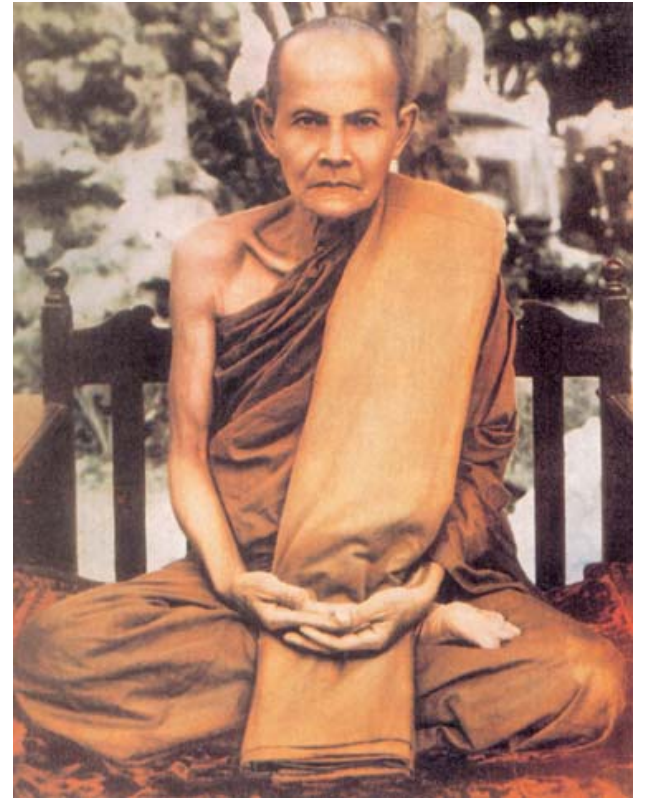
ท่านพระอาจารย์มั่นแก้จิต ๓ วาระ

พุทธศักราช ๒๔๘๕-๒๔๙๒ พระมหาบัว ญาณสมฺปนฺโน ได้เข้าไปศึกษาและปฏิบัติธรรมในสำนักท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต เป็นเวลา ๘ ปี ยอมสยบในภูมิจิตภูมิธรรมอันละเอียดอ่อนแยบยลที่ท่านพระอาจารย์มั่นอบรมสั่งสอนถึง ๓ วาระ

วาระที่ ๑ ท่านนั่งสมาธิตลอดรุ่งติดต่อกันหลายวัน จนกระทั่งกันพุงองแตกน้ำเหลืองไหลเยิ้ม ท่านพระอาจารย์มั่น ได้ให้อุบายว่า “กิเลสมันไม่ได้อยู่ที่กายนะ มันอยู่ที่ใจ **เหมือนสารถีฝักม้า^๑** ถ้ามาหายพยศ การฝึกหนักควรลดลง”

วาระที่ ๒ ท่านติดสมาธิอยู่ถึง ๕ ปี จิตสงบแน่วไม่หวั่นไหวตั้งภูผาหิน อยู่ที่ไหนสงบสบายหมด ท่านพระอาจารย์มั่นให้อุบายว่า “**สุขในสมาธิเท่ากับเนื้อติดฟัน** สมาธิทั้งแห่งเป็นสมุทัยทั้งแห่ง ให้ออกเดินทางด้านปัญญา”

วาระที่ ๓ ท่านเพลिनในการพิจารณาทางด้านปัญญา ทั้งวันทั้งคืนเกินตัว ไม่หลับไม่นอน คิดตำหนิสมาธิว่านอนตายอยู่เฉยๆ ปัญญาต่างหากสามารถแก้กิเลสได้” ท่านพระอาจารย์มั่นให้อุบายว่า “**บ้าหลงสังขาร ะ**” คือ การพิจารณาเพลินเกินตัว ไม่รู้จักประมาณ สมุทัยแทรกเข้าในจุดนี้ ให้

พักจิตเข้าสมาธิ เหมือนถอดเสื้อหนาม จากนั้นก็เข้าสู่มหาสติมหาปัญญา กิเลสอยู่ที่ใดตามต่อนจนหมด...

พระมหาบัว ได้อยู่อุปัฏฐากรับใช้ท่านพระอาจารย์มั่น จนกระทั่งนิพพานในวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๔๙๒ 🌸

^๑ สารถีฝักม้า

ภิกษุมีธรรม ๔ ประการ เปรียบด้วยม้าอาชาไนย

๑. อาชชวะมีความซื่อตรง
๒. ชวะมีปัญญาไว
๓. ชนติมีความอดทน
๔. โสรจจะมีความสงบเสงี่ยม

อง. จตุกก. ๒๑/๑๑๒/๑๕๓

ม้าอาชาไนย ๔ ระดับ

๑. พอเห็นเงาปฏิภาณ ก็สังเวชสลดจิต สำเนียงถึงสิ่งที่สารถีสั่งให้ทำ
๒. เห็นเงาปฏิภาณยังไม่สังเวชสลดจิต ต่อเมื่อถูกปฏิภาณจึงสังเวชทำตามสารถีสั่ง
๓. เห็นเงาปฏิภาณ หรือถูกแทงจนชนร่วง ยังไม่ทำตาม ต่อเมื่อถูกแทงจนเลือดไหล จึงสำเนียงทำตามสารถีสั่ง

๔. ต้องถูกแทงจนถึงกระดูก จึงสำเนียงทำตามสารถีสั่ง

อง. จตุกก. ๒๑/๑๑๓/๑๕๓

บุรุษอาชาไนย ๔

๑. เพียงแต่ได้รับข่าวคนเจ็บคนตาย ก็เกิดสังเวชสลดจิต เริ่มทำความเพียร
๒. ต้องได้เห็นคนเจ็บคนตายเอง จึงจะเกิดสังเวชสลดจิต
๓. ต้องได้เห็นญาติพี่น้องเจ็บหรือตาย จึงจะเกิดสังเวชสลดจิต
๔. ต้องเจ็บเอง ได้รับทุกขเวทนาสาหัสปานจะคร่าเอาชีวิต จึงจะเกิดสังเวชสลดจิต

อง. จตุกก. ๒๑/๑๑๓/๑๕๓

จารึกประวัติศาสตร์ครั้งที่ ๑

๑

ประวัติศาสตร์ของพระพุทธรูปในยุคที่พุทธกาลต้องจารึกไว้ว่า

พระมหาบัว ญาณสมฺปนฺโน อายุ ๓๗ ปี พรรษา ๑๖ ออกปฏิบัติธุดงค์กรรมฐานอย่างเข้มงวด ตั้งจิตไว้อย่างแน่วแน่ “ชาตินี้ เราจักเป็นพระอรหันต์ให้จงได้” รวมเวลาออกปฏิบัติเป็นเวลา ๙ ปี ได้ประสบธรรมปิติถึงการประหารกิเลสเป็นสังขารัตนะให้แสงสว่างแก่โลกในวันที่ ๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๙๓ แรม ๑๔ ค่ำ เดือน ๖ เวลา ๕ ทุ่มตรง บนหลังเขา (ปัจจุบันคือวัดดอยธรรมเจดีย์ จังหวัดสกลนคร) 🌸

๑. ภูมิดอยธรรมเจดีย์
๒. พระอาจารย์บุญเพ็ง เขมาภริโต (ปัจจุบันเป็นเจ้าอาวาสวัดถ้ำกลองเพล จังหวัดอุดรธานี)

เมื่อหลวงตามรรลุอุดมธรรมอันพึงประสงค์แล้ว จึงได้บอกกล่าวให้พระลูกศิษย์ที่ติดตามธุดงค์เคียงบ่าเคียงไหล่เป็นเวลานานปีว่า

...ท่านเพ็ง (พระอาจารย์บุญเพ็ง เขมาภริโต) ...สิ่งที่ผมไม่เคยพูดมาก่อน มาวันนี้ผมจะเปิดให้ท่านฟัง ผมประสบพบผลแห่งการปฏิบัติแล้ว

...ท่านติดตามผมมาเป็นเวลานานปี ให้ท่านรีบเร่งชวนชวนนะอย่าช้า ธรรมนี้ไม่ได้อยู่สวรรค์ชั้นฟ้ากับเทวบุตรเทวดาที่ไหน อยู่กับมนุษย์ผู้มีความเพียรพยายามมากนี้เอง

...แล้วหลวงตาก็อธิบายธรรมอัศจรรย์ให้พระเพ็งฟัง ท่านอธิบายธรรมวิเศษสุดที่จะบรรยายได้

เรื่องภพชาติเก่าเคยเป็นมาอย่างนั้นๆ จนพระเพ็งน้ำตาคลอคลานเข้าไปกราบแทบเท้าหลวงตา ด้วยความอัศจรรย์และอึ้งเอิบใจที่เป็นคนแรกได้ฟังธรรมอันเลิศนั้นๆ

๒

นิมิตสร้งน้ำพระพุทธรูปทองคำ

ต่อมาเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๗ อายุ ๔๓ ปี พรรษา ๒๐ ท่านเกิดนิมิตอัศจรรย์ที่เสนาสนะ ป่าบ้านห้วยทราย จังหวัดมุกดาหารอีกครั้งว่า

“เราได้เหาะขึ้นไปเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า ทุก ๆ พระองค์ ซึ่งประทับอยู่บนพระแท่น อันกว้างขวาง จากนั้นพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ได้กลายเป็นพระพุทธรูปทองคำเหลืองอร่าม เก่าองค์จริง ได้สร้งน้ำพระพุทธเจ้าเหล่านั้นด้วย น้ำอบน้ำหอม เมื่อเหาะลงมาเห็นมีประชาชน แน่นขนัดไปหมด จึงได้เหาะประพรมน้ำมนต์ ให้ประชาชนเหล่านั้น น้ำมนต์ได้ฟุ้งแตก กระจายกระเซ็นกระสายออกจากปลายนิ้วมือ และฝ่ามือไปอย่างรวดเร็วโดยทั่วถึงทุก ๆ คน

มองลงมาเห็นโยมแม่รออยู่ข้างล่าง โยมแม่ถามว่า “ลูก...จะไปแล้วหรือ จะไม่กลับหรือ”

เราก็ตอบว่า “เมื่อเสร็จธุระนี้จะกลับ แม่รออยู่นี่แหละ”

พอประพรมน้ำมนต์ให้ประชาชนเสร็จแล้วก็เหาะลงมา เห็นโยมแม่ปฐะเลื่อ รอไว้ เราก็เหาะลงไปหน้าบ้านลงไปนั่งสอนธรรมโยมแม่

แม้กาลเวลาผ่านไปช้านาน นิมิตต่าง ๆ ของหลวงตาได้ถูกบันทึกไว้ใน หนังสือเล่มแล้วเล่มเล่าของท่าน โดยที่ทุกคนไม่ทราบความหมายของนิมิตนั้น มาบัดนี้มีใช้เรื่องบังเอิญ แต่เป็นเรื่องจริงที่น่าจะเป็นเครื่องส่องแสงให้เห็น

ถึงการที่ท่านจะได้มาช่วยยกชาติบ้านเมืองจาก
ห่อหมก คือกิเลสตัณหา ความทะยานอยาก
และความจน เป็นนิมิตกระตุ้นเตือนถึงความ
เป็นผู้นำพาพี่น้องชาวไทยทั้งหลายชนทองคำ
เข้าสู่พระคลังหลวง ยกพระพุทธเจ้าเป็นใหญ่
โสรจสรงคุณงามความดีเข้าสู่จิตใจประชาราษฎร์
สอนเขาให้ละทางแห่งความเลื่อม^๑ เพียรพยายาม
เพิ่มพูนแนวทางแห่งความเจริญ สร้างผืนแผ่นดิน
ให้เป็นแผ่นดินธรรมแผ่นดินทอง

**นิมิตว่า พระพุทธเจ้าทั้งหลายกลายเป็น
พระพุทธรูปทองคำนั้น หมายถึง ท่านเอา
พระพุทธรูปศาสนามาทางสว่างให้ประชาชนคน
ไทยได้สร้างมหาทานอันยิ่งใหญ่ เป็นประวัติ
ศาสตร์ชาติไทยซึ่งไม่เคยมีใครทำมาก่อน**

นิมิตว่า ประพรมน้ำมนต์ให้ประชาชนนั้น
ก็คือ สายธารแห่งความกรุณามหาทานอันยิ่ง

ใหญ่ได้หลั่งรินทั่วแผ่นดินไทย เป็นประดุจน้ำมนต์อันศักดิ์สิทธิ์หล่อเลี้ยง
กายจิตของคนทั้งชาติ ได้อาบดื่มกินไปสิ้นกาลนานฯ 🌸

^๑ ทางแห่งความเลื่อม

ทางแห่งความเลื่อม ๑๐ อย่าง

๑. ผู้รู้ดีเป็นผู้เจริญ ผู้รู้ชั่วเป็นผู้เลื่อม ผู้ใคร่ธรรมเป็นผู้เจริญ ผู้เกลียด
ธรรมเป็นผู้เลื่อม
๒. คนมีอัสติบุรุษเป็นที่รัก ไม่กระทำอัสติบุรุษให้เป็นที่รัก ชอบใจธรรม
ของอัสติบุรุษ ข้อนี้เป็นทางของคนเลื่อม
๓. คนใดชอบนอน ชอบคุย ไม่หมั่น เกียจคร้าน โกรธง่าย ข้อนี้เป็น
ทางของคนเลื่อม
๔. คนใดสามารถแต่ไม่เลี้ยงมารดาหรือบิดาผู้แก่เฒ่าผ่านวัยหนุ่มสาว
ไปแล้ว ข้อนี้เป็นทางของคนเลื่อม
๕. คนใดลงสมณะพราหมณ์หรือแม้ฉัพพิกอื่นด้วยมุสาวาท ข้อนี้เป็น
ทางของคนเลื่อม

๖. คนมีทรัพย์มาก มีเงินทองของกิน กินของอร่อยแต่ผู้เดียว ข้อนี้เป็น
ทางของคนเลื่อม
๗. คนใดหยิ่งเพราะชาติ หยิ่งเพราะทรัพย์ และหยิ่งเพราะโคตร ย่อมดู
หมิ่นญาติของตน ข้อนี้เป็นทางของคนเลื่อม
๘. คนใดเป็นนักเลงหญิง เป็นนักเลงสุรา เป็นนักเลงการพนัน ผลาญทรัพย์
ที่ตนหาได้ ข้อนี้เป็นทางของคนเลื่อม
๙. คนไม่สันโดษด้วยภรรยาของตน ประทุษร้ายในภรรยาคนอื่น เหมือน
ประทุษร้ายในหญิงแพศยา ข้อนี้เป็นทางของคนเลื่อม
๑๐. ชายแก่ได้หญิงรุ่นสาวมาเป็นภรรยา ย่อมนอนไม่หลับ เพราะความทิ้งหวง
หญิงรุ่นสาวนั้น ข้อนี้เป็นทางของคนเลื่อม

พระนักธรรมากรแห่งปี ‘ตั้งกองทุนช่วยชาติ ต่อสู้ ไอเอ็มเอฟ’

หากเปรียบเหตุการณ์การโจมตีค่าเงินบาทจนทำให้ประเทศไทยเกิดวิกฤติเศรษฐกิจ กับเหตุการณ์ที่ชาวบ้านบางระจันจับดาบขึ้นต่อสู้กับพวกโจรที่รุกรานหรือจะยกย่องได้ว่าเป็นเหตุการณ์คล้ายคลึงกันในด้านลักษณะที่ว่า “ถูกต่างชาติรุกราน” และทั้งสองเหตุการณ์นี้ยังมีจุดที่คล้ายกันอีก คือ มีพระออกมาร่วมในเหตุการณ์ด้วย หมู่บ้านบางระจันมี “พระอาจารย์ธรรมโชติ” เป็นวีรบุรุษและกำลังใจ มากถึงยุคปัจจุบัน “หลวงตามหาบัว” ก็ได้กลายเป็นพระที่คนไทยเป็นหนี้ของต่างประเทศมากกว่านี้

พระธรรมวิสุทธิมงคล หรือ หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน แห่งวัดป่าบ้านตาด อ.เมือง จ.อุดรธานี ได้ประกาศขอความช่วยเหลือจากคนไทยให้ร่วมกันบริจาคเงินเพื่อช่วยเหลือชาติบ้านเกิดที่กำลังประสบกับวิกฤติเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในขณะนี้ ซึ่งหลวงตามหาบัวได้ประกาศว่า จะนำเงินที่ได้ออกมาช่วยเหลือชาติบ้านเกิด โดยจะนำเงินไปตั้งกองทุนเพื่อช่วยเหลือชาติบ้านเกิด ซึ่งหลวงตามหาบัวได้ประกาศว่า จะนำเงินที่ได้ออกมาช่วยเหลือชาติบ้านเกิด โดยจะนำเงินไปตั้งกองทุนเพื่อช่วยเหลือชาติบ้านเกิด

จิตใจ ปุณฺณจิตตสันติ ให้คนไทยเกิดความรักชาติ ห่วงเทวธรรมากรของชาติ ขจิตความทุกข์ทรมาน มีหลักใจ มีคุณธรรม เพื่อมีส่วนร่วมในการกอบกู้เศรษฐกิจของชาติ 2. เพื่อมุ่งเน้นทางด้านวิถีในการรับบริจาค ชาวของเมืองไทย และเงินสกุลต่างๆ นำเข้าพระคัมภีร์หลวงเพื่อเป็นหลักฐานของประเทศไทย และ เพื่อประกอบพิธีกรรมทางพระพุทธศาสนาในโอกาสที่ประเทศไทยประสบกับวิกฤติเศรษฐกิจจากค่าเงินบาทที่อ่อนแอของโครงการดังกล่าว คนไทยทั่วประเทศจะบริจาคเงินให้กับโครงการ “ผ้าป่าช่วยชาติ” ของหลวงตามหาบัวแล้วได้ทองคำ 4,562.78 กิโลกรัม และเงินสดอีก 2,094,032,000 บาท

ยาพระอรหันต์

ปีพ.ศ. ๒๕๔๐ ประเทศไทยถูกโจมตีทางเศรษฐกิจ การเงินอย่างรุนแรงที่สุด เงินทุนสำรองของประเทศไทย ที่ธนาคารแห่งประเทศไทยรับผิดชอบอยู่ มีทุนสำรองอยู่ ๓๙,๐๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ลดลงเหลือเพียง ๗,๐๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

แผ่นดินไทยประสบความคับขัน ชีวิตของคนไทย ถูกบีบคั้นทางเศรษฐกิจ อย่างรุนแรง ความล่มสลายคืบคลาน เข้าสู่คร่าเรือนอย่างน่าหวาดวิตก ผู้นำประเทศขายทุกอย่างที่ขวางหน้าเพื่อรักษาประเทศไว้ รัฐบาลณรงค์ให้ใช้ของไทย เทียวเมืองไทย ส่งเสริมสินค้าไทย มีโครงการรับบริจาคไทยช่วยไทย และอีกหลายๆ โครงการ เพื่อช่วยชาติ แต่ไม่ประสบผลสำเร็จ

จิตใจของประชาชนชาติที่พึ่ง **ไฟที่ลุกท่วมหัวใจของชาวไทยเริ่มแพร่ขยายลุกลามออกจากห้วงอก เป็นไฟที่ลุก**

ท่วมแผ่นดินไทยในไม่ช้า หากไม่ตัดไฟเสียแต่ต้นลม จักต้องถึง ความพินาศโดยเร็วพลันเป็นแน่

ประเทศจัดอยู่ในประเภท คนไข้ หมอให้ยาแต่ร่างกายไม่รับ และไม่มีเงินจะรักษาด้วย นอนรอความตายเท่านั้น มีแต่ปาฏิหาริย์เท่านั้นที่คนไข้ประเภทนี้ จะรอดตายหายจากไข้ได้

ถ้าเป็นยามนุษย์ชี้เหม็น ธรรมชาติไม่มีทาง จะรวมพลัง พับนกพับหนูก็เหม็นก็แสนตัว เหม็นคำขอ ลั่นคำอ้อนวอน เพื่อ กู้ดวงชะตาให้คนไข้ประเภทนี้ ฟ้น ไม่มีทางเป็นไปได้ เหมือน ก้อนหินที่โยนลงไปใต้น้ำ ถ้า นิมนต์พระธรรมดามาสวดอ้อน

วอนว่าขอให้หินก้อนนี้จงฟูขึ้น ขอให้หินก้อนนี้ จงฟูขึ้นๆ หิน ก้อนนั้นจะไม่มีวันฟูขึ้นมีแต่จะจมลงไปเท่านั้น และมีแต่จะ ทำความเสียหายให้แก่ผู้ที่ทำพิธีกรรมเช่นนั้นหมดหวัง นิ่งเหม่อ เหมือนหมาเฝ้านอนเฝ้ากองไฟ เกาขี้เรื้อนร้องครวญครางใน ฤดูหนาว มันจะน่าสลดสังเวชเพียงไร

แต่ถ้าเป็นยากี่ต้องเป็นยาเหวดมาจากสรวงสวรรค์อัน คักดิ์สิทธิ์ เนรมิตสรีระร่างที่คร่ำคร่าเพราะโรคนี้เสียใหม่ ให้ มีผิวพรรณวรรณะผ่องใส ประดุจคนที่ไม่เคยป่วยเป็นไข้มา เป็นเวลานานปีมีสมบัติพร้อมมูล

เพียงแค่นี้! แค่นี้! ถึงยาเหวดมาก็แทบจะหมดหวัง อย่างว่าแต่ยาเหวดาเลย แม้แต่ตัวเหวดาก็ยังไม่มีพุทฺชนหน้าไหน เคยเห็น แล้วจะเอายามาจากไหนกันละ

เหวดานั้นอยู่สรวงสวรรค์ สูงเหมือนฟ้า คำว่า **“เหนือฟ้า ยังมีฟ้า”** จึงเป็นคำพูดที่เป็นอมตะอยู่เสมอ ฟ้าคงหมายถึงเหวดา

แต่เทวดาก็มีอยู่หลายชั้น ถ้าเหนือเทวดายังมีเทวดามีอยู่ ก็ต้องมีคำพูดที่พูดต่อไปได้อีกว่า เหนือเทวดายังมีพรหม เหนือพรหมยังมีพระอรหันต์ เหนือพระอรหันต์ยังมีพระพุทธเจ้า

ในขณะที่ประเทศไทยต้องการยาวิเศษมาเยียวยาอาการป่วยอยู่นั้น...

...ปลายปี พ.ศ. ๒๕๔๐ พระหลวงตามหาบัว ซึ่งมีวัตรปฏิบัติอันเป็นแบบอย่างในทางสงบ ยากที่จะมีพระรูปใดทัดเทียม มีเพียงปัจจัยเครื่องอาศัยของบรรพชิตเท่านั้น ไม่เคยเกี่ยวข้องกับคลุกคลีกับใคร อยู่แต่ในป่าในเขาเพียงลำพัง ปรรณความเพียร ยินดีในวิเวก ตั้งแต่วันอุปสมบทมาตราบนานเท่าไร เป็นพ่อแม่ครูอาจารย์สายพระป่ากรรมฐาน

ขณะนั้นสังขารชราอาพาธด้วยโรคมะเร็งขั้นสุดท้าย ถ่ายวันละ ๑๐ กว่าครั้ง จนถึงต้องเกาะราวระเบียงกุฏิ พยุงสังขารด้วยกำลังแรงที่เหลืออยู่น้อยนิดไม่ยอมให้สังขารเป็นภาระแก่ผู้ใด อาศัยเพียงใจที่มีพละภาวและธรรมสุขวิหารเท่านั้น ส่วนด้านร่างกาย ต้องบอบช้ำ เหนื่อยล้า อ่อนเพลีย หมดเรื้อรังแรง ในบางครั้ง ก็สุดที่จะต้านทานยับยั้งขนาบค้ำสังขารอนิจจัง ให้คงทนอยู่ได้

ยาวิเศษใดก็ไม่สามารถยับยั้งขั้นที่ชำระดวงโรยนั้นได้ หลวงตาฯ ได้สั่งให้หมู่คณะและศิษย์ สร้างเมรุขึ้นไว้ที่หน้าวัด เพื่อที่จะใช้จัดการกับสังขารอันผุพังของท่านอย่างเรียบง่าย

.... ขณะเดียวกันเหตุการณ์บ้านเมือง ระงมไปด้วยทุกข์ โศกเพลิงเผาไหม้แห่งกิเลส และความจนด้วยทรัพย์สิน ด้วยจักษุญาณอันแจ่มแจ้ง

ท่านได้พิจารณาแล้วว่า “มีเพียง พระพุทธศาสนาเท่านั้นที่จะเป็นสรณะและดับไฟที่ลุกท่วมหัวใจชาวไทยได้”

จึงตัดสินใจว่า หากพระพุทธศาสนาและหลักธรรมที่เราได้บรรลุมรรคผล จะสามารถกู้ชีวิตจิตใจประชาราษฎร์ กู้ชาติ กู้แผ่นดิน ให้กลับคืนสู่ความร่มเย็นเป็นสุข เป็นที่ประดิษฐานพระพุทธศาสนาให้เจริญสืบไป จะขอฉันยารักษาธาตุขันธ์เพียงอีกครั้งเดียว ถ้าไม่สามารถรักษาธาตุขันธ์ไว้ได้ ก็จะ

หมอจินชาวดั้หวัน

ปล่อยวางให้เป็นไปตามกรรมของโลกต่อไป ต่อมาได้มีหมอจินชาวดั้หวัน ได้นำยามาถวายให้ท่านฉัน ปรากฏว่าโรคร้ายได้หายขาด นับว่าหมอเทวดาคณนี้มีบุญคุณต่อชาติไทยมากเช่นกัน

ท่านจึงได้ออกมาประกาศตนอย่างแจ่มแจ้งว่า

“จะนำพาพี่น้องชาวไทยทั้งหลายกู้ชาติ ด้วยการรับรองในคุณธรรมที่ได้ศึกษาและปฏิบัติมาจนบรรลุถึงความเกษมแห่งโยคะ ถึงสุปาติเสสนิพพาน^๑ คือการดับกิเลสทั้งที่มีเบญจขันธ์เหลือ เป็นพระอรหันต์องค์หนึ่ง ด้วยเหตุแห่งสังขารวาทที่กล่าวไว้ในเบื้องต้นนั้น จะนำพาทรัพย์สมบัติของปวงชนชาวไทยให้ถึงเป้าหมายโดยปลอดภัย”

พระหลวงตาผู้เฒ่าในวัย ๘๕ ปี มีโรคชราเบียดเบียนเต็มที่ วันเดือนปีผ่านไปด้วยปัจฉิมวัยบั้นปลาย มีความรู้ทาง

^๑ สุปาติเสสนิพพาน

สุปาติเสสนุคคละ ๔ จำพวก

๑. อันตรายปรินิพพายี ท่านผู้จะปรินิพพานในระหว่างอายุยังไม่ทันถึงครึ่ง
๒. อุปัทสจปรินิพพายี ท่านผู้จะปรินิพพานต่ออายุพ้นกึ่งหนึ่งแล้วจนจนถึงที่สุด
๓. อสังขารปรินิพพายี ท่านผู้จะปรินิพพานด้วยไม่ต้องใช้ความเพียรมากนัก
๔. อสังขารปรินิพพายี ท่านผู้จะปรินิพพานด้วยต้องใช้ความเพียรเรื้อรัง
๕. อุทรังโสโตกนิภูคามิ ท่านผู้มีกระแสน้ำในเบื้องบนไปสู่อกนิภูภาพ
๖. สกทาคามี ท่านผู้จะปรินิพพานด้วยต้องกลับมายังโลกนี้เพียงครั้งเดียว
๗. เอกพิชี ท่านผู้จะปรินิพพานด้วยการบังเกิดในมนุษยภพนี้ครั้งเดียว
๘. โกลังโกละ ท่านผู้จะปรินิพพานต่อเมื่อท่องเที่ยวอยู่ ๒-๓ ตระกูล
๙. สัตตักขัตตูปรมโสตา ท่านผู้จะปรินิพพานต่อเมื่อท่องเที่ยวในเทวดาและมนุษย์ ๗ ครั้งเป็นอย่างยิ่ง

โลกจบเพียงประณม ๓ ความรู้ทางธรรมจบเพียงเปรียญธรรม ๓ ประโยค ไฟฟ้าในวัดยังไม่ให้มี หนังสือพิมพ์ยังไม่ให้นำเข้าวัด โทรศัพท์ยังไม่ให้ใช้ กฎก็มีพอได้อยู่ได้นอน ภายในวัดความทันสมัยในทางโลกแทบไม่มีเลย และตัวท่านเองก็ไม่มีทรัพย์สินสมบัติอะไร แบบที่ทางโลกเขามีกัน แล้วจะนำพาพี่น้องชาวไทยช่วยชาติไทยที่กำลังจะล่มจมเพราะขาดทุนทรัพย์ได้อย่างไร?

ก็ธรรมวิเศษภายในที่บรรลุนั้นแหละจะสามารถนำพาชาวไทยที่อยู่ในชาติให้รอดพ้นจากความหายนะได้ เพราะพระพุทธรูปองค์ตรัสไว้ว่า

พระอรหันต์ อยู่ในที่ใดจะเป็นบ้านก็ตาม ปากก็ตาม ที่ลุ่มก็ตาม ที่ดอนก็ตาม ที่นั้นเป็นภูมิภาคที่น่ารื่นรมย์

คำพูดที่เสียสละและแบกรับแทนคนทั้งหลายทั่วแผ่นดินเช่นนี้ จึงเป็นคำพูดที่ชวนให้ติดตามพิสูจน์

๑ วิธีพิสูจน์พระอรหันต์

เราจะมีวิธีพิสูจน์ได้อย่างไร ว่าภิกษุรูปใดเป็นพระอรหันต์หรือไม่ เพราะเราไม่อาจจะทราบได้ด้วยเครื่องหมายภายนอกใดๆ ?

พุทธดำรัส “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภิกษุในธรรมวินัยนี้ย่อมพยากรณ์อรหัตตผลว่า ข้าพเจ้ารู้ชัดว่าชาติสิ้นแล้ว พรหมจรรย์อยู่จบแล้ว กิจที่ควรทำ ได้ทำเสร็จแล้ว กิจอื่นเพื่อความเป็นอย่างนี้มิได้มี ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พวกเธออย่าเพ่งยินดี อย่าเพ่งคัดค้าน คำกล่าวของภิกษุรูปนั้น พึงถามปัญหาเธอว่า ดูก่อนท่านผู้มีอายุ ไฉนท่านพระผู้มีพระภาคพระองค์นั้น ตรัสไว้ชอบนี้มี ๔ ประการ คือ คำกล่าวได้เห็นอารมณ์ที่ตนเห็นแล้ว ได้ยินในอารมณ์ที่ตนฟังแล้ว ทราบในอารมณ์ที่ตนทราบแล้ว รู้ชัดในอารมณ์ที่ตนรู้ชัดแล้ว กิจิตของท่านผู้มีอายุ ผู้รู้อยู่เห็นอยู่

อย่างไรเล่า จึงหลุดพ้นจากอาสวะ ไม่ยึดมั่นในไฉน ๔ นี้

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภิกษุผู้สิ้นอาสวะแล้ว พ้นวิเศษแล้วเพราะรู้ชอบตอบถูก จึงนับว่ามีธรรมอันสมควร จะพยากรณ์ได้ดังนี้ว่า ดูก่อนท่านผู้มีอายุ ข้าพเจ้าไม่ยินดี ไม่ยินร้าย อันกิเลสไม่อาศัย ไม่พัวพัน พ้นวิเศษแล้ว พรากได้แล้วในธรรมที่ข้าพเจ้าได้เห็น มีใจอันกระทำให้ปราศจากเขตแดนได้แล้วอยู่ พรากได้แล้วในธรรมที่ข้าพเจ้าได้ยิน พรากได้แล้วในธรรมที่ข้าพเจ้าได้ทราบ พรากได้แล้วในธรรมที่ข้าพเจ้ารู้ชัด จิตของข้าพเจ้าผู้รู้อยู่ เห็นอยู่อย่างนี้แล จึงได้หลุดพ้นจากอาสวะ ไม่ยึดมั่นในไฉน ๔ นี้

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย คำกล่าวของภิกษุรูปนั้น พวกเธอควรชื่นชมอนุโมทนาสาธุ

คนที่พูดเช่นไรทำเช่นนั้น เสียสละไม่ต้องการอะไร นับว่าเป็นบุคคลพิเศษหาได้โดยยากยิ่ง บุคคลประเภทนี้ถ้ามีอยู่จริง ตัวบุคคลนั้นก็จะมีค่าเหนือกว่ารัตนะเงินทองใด ๆ หลวงตามหาบัวจะเป็นบุคคลพิเศษประเภทนี้แน่นอน

เพื่อเป็นการพิสูจน์คุณธรรมที่ท่านรับรอง อย่างที่ พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอน สังฆสาวกคนหนึ่งได้ดำเนินตามแบบ ทুমเทเสียสละทั้งชีวิตจิตใจ ผลที่ได้มานั้นเป็นผลที่พิสูจน์ได้ เพียงไร ชาวโลกจะทราบได้ เพราะท่านมีเหตุผลในการ กระทำทุกอย่างมาตลอดชีวิต

คำว่า “พระอรหันต์” เป็นคำพูดที่สูงที่สุด และอยู่ไกล คนกิเลสหนาเกินเอื้อม ยิ่งคำพูดของพระหลวงตามหาบัวที่ว่า “เราเป็นพระอรหันต์องค์หนึ่ง ในประวัติศาสตร์” ยิ่งเป็น คำพูดที่ต้องนำมาพิจารณา ทำไมหนอพระมหาเถระผู้เฒ่ารูปนี้

จึงกล้านำมาพูดในวัยที่ใกล้จะเข้าโลง ทั้ง ๆ ที่แต่ก่อนก็มีมหาชน ยกตำแหน่งแห่งพระอรหันต์ให้ท่านมาตั้งนาน เพียงแต่ท่าน นั่งนิ่งรับก็เป็นทีเพียงพอ เพราะอะไรท่านถึงพูดเช่นนั้น ท่าน ตอบทันทีว่า

“เพราะชาติ ชาติเป็นเรื่องใหญ่ ศาสนานี้ก็อยู่ในชาติ พระมหากษัตริย์ก็อยู่ในชาติ ถ้าชาติซึ่งเป็นหลักใหญ่ล่มจม เสียอย่างเดียว ทุกอย่างก็พังหมดไม่มีอะไรเหลือ”

ประวัติศาสตร์เป็นเครื่องสอนเราแล้วมิใช่หรือว่า กรุง ศรีอยุธยาแตก ศาสนาก็แตกไปพร้อมด้วย ไม่มีเหลือแม้แต่ เคียรพระพุทธรูป

การประกาศตนออกมาช่วยชาติต้องสมเหตุสมผล เหมือน การทำงานอย่างใดอย่างหนึ่ง ถ้าเรามีเหตุคือเรียวแรงไม่สมกับ ผลงานนั้นก็ประสบความสำเร็จไม่ได้ พระพุทธองค์ตรัสว่า

ธรรมทั้งหลายเกิดแต่เหตุ มีเหตุเป็นแดนเกิด ถ้าดับที่ ต้นเหตุเสียแล้ว ผลที่เสียหายก็ไม่มี

“เหตุ” คือคุณธรรมภายในและความรู้ความสามารถ เพียงพอแก่ผล และรู้ด้วยว่า “ผล” นั้นจะสำเร็จก่อนที่จะดำเนินเหตุ เหมือนนักชกจะเจ้าน้ำ ต้องรู้เสียก่อนว่าตรงไหนมีน้ำ แล้วจึงชกจะเจ้าน้ำ มิใช่ว่าชกจะไปเรื่อย ทั้งๆ ที่ไม่รู้ว่ามีน้ำหรือไม่ สาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เหมือนกัน ท่านต้องรู้เสียก่อนว่าสิ่งนั้นทำสำเร็จ เพราะท่านทำด้วยปัญญา มิใช่ทำเพราะความเขลา

มีคนไปถามท่านว่า “การที่กล่าววาทะว่าตนเองเป็นพระอรหันต์จะไม่ใช่การอวดอุตริมนุสสรธรรม หรือ ?”

ท่านตอบว่า ธรรมแท้ต้องตรงไปตรงมา เหมือนเรามีเงินอยู่ ๒ บาท ถ้าเราบอกว่ามี ๑ บาท นั่นก็เป็นคำโกหก ถ้าเราบอกว่ามี ๓ บาท นั่นก็เป็นคำโกหก ถ้าเราบอกว่ามี ๒ บาท นั่นก็เป็นคำจริง “รู้” ต้องบอกว่า “รู้” “เห็น” ต้องบอกว่า “เห็น”

ความจริงเอามาพูดจะเป็นการอวดที่ตรงไหน?

พระพุทธเจ้า เอาความจริงมาพูดอวดที่ตรงไหน?

พระสาวกอรหันต์เอาความจริงมาพูด อวดที่ตรงไหน ผิดที่ตรงไหน?

จิตของเรานี้ครอบโลกธาตุ อย่าเอาฝ่ามือมาขึ้น ไม่งั้น

ขาดสะบั้นไปหมดนะ พระพุทธเจ้าตรัสรู้วันเพ็ญเดือนหก ไม่บอกใครจะรู้ ย่นลงมาพระอรหันต์ตรัสรู้ธรรมในอิริยาบถ ๔ หลังพระพุทธเจ้าปรินิพพานแล้ว ท่านไม่บอกใครจะรู้ นั่น! ท่านอวดไหม? พุทธให้สัตว์โลกมีแก่จิตแก่ใจในการประพฤติปฏิบัติต่างหาก การประกาศศาสนธรรมชั้นสุดยอดเหล่านี้ เป็นการอวดอุตริมนุสสรธรรม แล้วจะเอาอะไรไปประกาศ

...กล้า...เราก็ไม่เคยมี กลัว...เราก็ไม่เคยมี
กับสามแดนโลกธาตุนี้ เราเรียกว่า “ถึงขยะ”

คุณธรรมความดีอะไรต่าง ๆ ก็เหมือนกัน ถ้าพูดตามความเป็นและมืออยู่จริง ปราชญ์มีพระพุทธเจ้าเป็นต้น ท่านไม่ทำหนี มีแต่ท่านจะอนุโมทนา ของที่มีอยู่จริง พูดพองาม ท่านไม่เรียกว่าอวด ถ้าอวดอุตริก็คืออวดในสิ่งที่ไม่ได้อยู่ในตน

แต่คนบางคนมักเห็นแตกต่างจากนี้ ธรรมวิเศษในพระศาสนาไม่มีอยู่ในใจตนแล้ว ก็ประหนึ่งว่าจะไม่มีในบุคคลอื่น เพราะตั้งแต่วันที่บวชมาก็ไม่เคยประพฤติปฏิบัติเสียสละชีวิตเพื่อเรียนให้จบพรหมจรรย์ มันก็เหมือนนกกระเรียนตัวแก่ๆ ในบ่อน้ำซึ่งไม่มีปลา มีแต่ยืนจับจعارอตายด้วยความหิวโซ เป็นภิกษุเปโต(พระเปรต)ไปเท่านั้น 🌸

๑ อุตริมนุสสรธรรม

อุตริมนุสสรธรรม คือคุณธรรมอย่างยิ่งของมนุษย์ ๑๐ ประการ

๑. ฌาน ได้แก่ ฌาน ๔
๒. วิโมกข์ ได้แก่ วิโมกข์ ๓
๓. สมาธิ ได้แก่ สมาธิ ๓
๔. สมาบัติ ได้แก่ สมาบัติ ๔-๘
๕. ญาณทัสสนะ ได้แก่ วิชชา ๓
๖. มรรคภาวนา กระทำให้มรรคเกิด
๗. ผลลัทธิภิกขุการ ทำให้แจ้งซึ่งผล
๘. กิเลสปราบทาน การละกิเลส
๙. วินีวรณตา การเปิดจิต
๑๐. สุกัญญาการ ความยินดีในเรือนว่าง

วิมทา.วิกิงค. ๑/๒๓๗/๑๗๑

จารึกประวัติศาสตร์ครั้งที่ ๒

ฉบับนี้ประวัติศาสตร์ต้องจารึกครั้งที่ ๒ ในเดือนธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๖ ว่า...

...พระหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน อายุ ๙๐ ปี พรรษา ๗๐ คณะธรรมยุติกนิกาย^๑ ได้ยอมสละชีวิตเลือดเนื้อรပ်กับความจนในชาติตนอย่างเด็ดเดี่ยว เดินตามรอยพระศาสดา และพระบูรพาจารย์ สามารถนำทองคำแท่งหนัก ๑๐ ตัน เงินดอลลาร์สหรัฐ ๑๐ ล้านดอลลาร์ มอบเข้าท้องพระคลังหลวง เพื่อเป็นการเพิ่มพูนสินทรัพย์ ค้ำชูประเทศไทยให้อยู่ยั่งยืนมั่นคงตลอดไปชั่วกาลนาน

ในปี พ.ศ. ๒๕๔๑ หลวงตามหาบัว ก่อตั้งโครงการช่วยเหลือชาติโดยหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน โดยมีสมเด็จพระญาณสังวรสมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายกเป็นประธาน อธิษฐานจิตรับกับความจนของประเทศชาติที่กำลัง

๑

๒

๑. พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว องค์ผู้ก่อตั้งคณะธรรมยุต เมื่อ พ.ศ. ๒๓๖๗

๒. สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราชสกลมหาสังฆปริณายก

เดือดร้อนอย่างหนัก เพราะติดหนี้ต่างชาติ หลวงตาได้พยุ่งสังฆารอันบอบช้ำตะเกียกตะกายเทศนาธรรมทั่วประเทศในมรรคาที่ดำเนินไปนั้นประดับไปด้วยธงทิวแห่งผ้าปาช่วยชาตินำพา

^๑ ธรรมยุติกนิกาย

พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงเป็นพระราชโอรสลำดับที่ ๔๓ ในพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย และลำดับที่ ๒ ในสมเด็จพระศรีสุริเยนทรา พระบรมราชินี (ในรัชกาลที่ ๔ มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้เฉลิมพระนามว่า “กรมสมเด็จพระศรีสุริเยนทรามาตย์”) เสด็จพระราชสมภพเมื่อวันพฤหัสบดี เดือน ๑๑ ขึ้น ๑๔ ค่ำ ปีชวด จศก จ.ศ. ๑๑๖๖ ตรงกับวันที่ ๑๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๓๔๗ ทรงมีพระนามเดิมว่า “เจ้าฟ้ามงกุฏ”

ครั้นถึงปีวอก พ.ศ. ๒๓๖๗ มีพระชนมายุย่าง ๒๑ พรรษา สมเด็จพระบรมชนกนาถจึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ผนวชตามราชประเพณี ณ วัดพระศรีรัตนศาสดาราม และจำพรรษา ณ วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ มีสมณฉายาว่า “วชิรญาณโณภิกขุ”

หลังจากผนวชได้เพียง ๑๕ วัน สมเด็จพระบรมชนกนาถทรงพระประชวรและเสด็จสวรรคตอย่างปัจจุบัน เมื่อทรงทราบว่าพระบรมวงศานุวงศ์ เสนาบดี และข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ได้ประชุมหารือกัน และมีมติว่าในสภาพบ้านเมืองในขณะนั้น สมควรอัญเชิญพระเจ้าลูกยาเธอ กรมหมื่นเจษฎาบดินทร์ ขึ้นเสวยราชย์เป็นหลักชัยของประเทศ เพราะเป็นผู้ทรงได้รับการไว้วางพระราชหฤทัย จากพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัยให้ควบคุมงานด้านต่าง ๆ ต่างพระเนตรพระกรรณ พระภิกษุเจ้าฟ้ามงกุฏฯ จึงทรงผนวชต่อไปจนตลอดรัชกาลที่ ๓ เป็น

เวลาถึง ๒๗ พรรษา โดยได้จำพรรษา ณ วัดมหาธาตุฯ วัดสมอราย (วัดราชาธิวาส) และวัดบวรนิเวศวิหาร ตามลำดับ

ปีพ.ศ. ๒๓๖๙ พระวชิรญาณโณเจ้าฟ้ามงกุฏ ทรงทำทัฬหีกรรมคืออุปสมบทเข้าในคณะสงฆ์รามัญเมื่อ พ.ศ. ๒๓๖๗ (จ.ศ. ๑๑๘๘) ซึ่งเป็นปีที่ ๒ แห่งการผนวชนั้น ทรงดำรงอยู่ในฐานะประธานแห่งคณะ และโดยฐานะที่ทรงเป็นผู้ริเริ่มในการปรับปรุงแก้ไขความประพฤติปฏิบัติของพระสงฆ์ในครั้งนั้นด้วย ทรงปฏิบัติหน้าที่ขึ้นก่อนและทรงแสดงชี้แจงให้ผู้เลื่อมใสเข้าใจและเกิดความนิยมปฏิบัติตาม จึงขนานพระนามหรือถวายพระเกียรติแด่พระองค์ว่าเป็นองค์ผู้ให้กำเนิด หรือ เป็นองค์ผู้ก่อตั้งคณะธรรมยุตขึ้น

ครั้นพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวเสด็จสวรรคต บรรดาพระบรมวงศานุวงศ์ เสนาบดี และข้าราชการชั้นผู้ใหญ่จึงต่างพร้อมใจกันกราบบังคมทูล อัญเชิญพระภิกษุเจ้าฟ้ามงกุฏซึ่งขณะนั้นมีพระชนมายุ ๔๗ พรรษา และทรงจำพรรษาอยู่ ณ วัดบวรนิเวศวิหาร ให้ลาสิกขาบทเพื่อขึ้นเถลิงถวัลยราชสมบัติ เป็นพระมหากษัตริย์รัชกาลที่ ๔ แห่งราชวงศ์จักรี เมื่อวันพุธ เดือน ๕ ขึ้น ๑ ค่ำ ปีกุน โทศก ตรงกับวันที่ ๒ เมษายน พ.ศ. ๒๓๙๔ ทรงพระนามว่า “พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว” ซึ่งเป็นที่รู้และเรียกขานกันในหมู่ชาวต่างประเทศว่า “พระมงกุฏ” หรือ “คิงมงกุฏ” (King Mongkut) โดยมีงานพระราชพิธีบรมราชาภิเษกในวันที่ ๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๓๙๔

พี่น้องชาวไทย เจริญทาน คีล ภาวนา ทอดผ้าป่าช่วยชาติและบริจาคทองคำแท่งน้ำหนัก ๑๐ ตัน เงินดอลลาร์ ๑๐ ล้านดอลลาร์ เงินบาทที่บริจาคเป็นสาธารณกุศลอีกนับหมื่นล้านบาท เพื่อยกชาติไทยให้พ้นจากการสิ้นชาติ

พระสาวกที่มีบารมีญาณเต็มสุดส่วนเช่นนี้ย่อมเข้าถึงพระนิพพาน เสด็จตามพระพุทธเจ้าได้โดยไม่ต้องสงสัย เพราะไม่ว่าบุคคลใดก็ตามปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ปฏิบัติชอบยิ่ง ประพฤติตามธรรมอยู่ ธรรมนั้นย่อมอำนวยผลอันพึงใจให้เสมอสมดังคำที่พระผู้มีพระภาคตรัสไว้ว่า

“ภิกษุทั้งหลาย! จงตัดความเส่นหาออกเสีย เหมือนคนหักก้านดอกบัว จงพอกพูนทางแห่งสันติเถิด ความสงบเย็นเราได้แสดงไว้แล้ว

ดูก่อนผู้เห็นภัยในสังสารวัฏ! เพราะความเส่นหาทำให้คนดิ้นรน ความเส่นหาเป็นยางเหนียวรัดตรึงสัตว์ไว้ในภพอันโพล่งทั่วด้วยเพลิงภายใน สิ่งนั้นย่อมดับได้ด้วยการดำเนินตามทางแห่งความสงบ ก็จะถึงความสงบเย็น คือนิพพาน” ❀

นิมิตถึงชาติไทย

ต้นปี พุทธศักราช พ.ศ. ๒๕๔๑ ก่อนที่จะเริ่มโครงการช่วยชาติ หลวงตามหาบัวท่านเล่านิมิตถึงชาติไทยให้พระลูกศิษย์ฟังว่า...

“...ปกติทุก ๆ ค่ำเราเข้าสมาธิภาวนาเพื่อเป็นนิเวศธรรมแผ่เมตตาจิตแก่สรรพสัตว์ทั้งมวล อำนาจของจิตนี้แผ่ไปไม่มีประมาณ ทะลุแผ่นดิน แผ่นฟ้าได้หมด ไม่มีอะไรขวางกั้นจิตบริสุทธิ์อิสระได้ในสามแดนโลกธาตุนี้

แต่คือนั้นจิตนี้ก็ประหวัดถึงประเทศชาติบ้านเมืองที่อาศัยเกิดอยู่มาเป็นเวลานาน กำลังวิกฤติด้วยหนี้สินเป็นแสนล้าน เกิดความห่วยโลก ห่วยสงสาร ย่นเข้ามาถึงจุดเมืองไทยติดหนี้ติดสินเมืองนอก เมืองไทยจะจม

ในนิมิตภavnานนั้นปรากฏว่า ประเทศชาติบ้านเมืองมีดครั้นประหนึ่งว่า อั้งหัตถ์แห่งพญามารที่กางเล็บไว้รอบปฐพีมณฑลไทย คอยแต่ที่จะบีบรัดผู้อยู่ภายใต้ให้ตายได้ในเร็วพลัน

ใช้จิตดวงอ่อนนิมิตพิจารณาแผ่เมตตาไปทางใด มีแต่ความมืดดำปกคลุมหุ้มห่อประหนึ่งว่าจะหมดหวังในแสงสว่าง ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้ไม่เคยมีอะไรขวางกั้นทางเดินแห่งจิตที่มีเมตตาครอบโลกธาตุนี้ได้เลย พิจารณาแผ่เมตตาครั้งที่ ๑ ครั้งที่ ๒ ครั้งที่ ๓ พญามารตัวมีดบอดจ้องจะทำลายสรรพสัตว์บนพื้นโลกก็หายอมรับเมตตาและอรรถธรรมอันนั้นไม่

กำหนดจิตพิจารณาหาใครหรือผู้ใด ที่จะมาช่วยแบ่งเบาภาระและจุดประกายให้แสงสว่างแก่ประเทศชาติที่ดำมืดครึมนั้นก็ไม่เห็นมี ประหนึ่งว่า “หมดหวังแล้วหนอ! ชาติบ้านเมืองคราวนี้ ถึงคราวที่จะสูญสลายสิ้นชาติและศาสนาที่ให้ความร่มเย็นแก่โลกมาเป็นเวลานาน มองไปช่องทางใดก็มีแต่ความมืดมิดปิดตา”

เมื่อไม่เห็นมีผู้ใดที่พอจะช่วยได้แล้ว จึงกำหนดจิตย้อนเข้ามาภายในตน... ปรากฏว่าเห็นเป็นแสงสว่างเพียงหึ่งห้อย จึงกำหนดจิตเข้าไปตามลำแสงอันน้อยนิดนั้น ลำแสงนั้นรู้เล็ก

คับแคบก็จริง แต่เมื่อกำหนดตามลำแสงนั้นออกไปจนสุดทางแห่งความมืดที่อั้งหัตถ์แห่งมารปกคลุม ปรากฏว่าแสงสว่างจ้าโล่ง โปร่ง สดใสเบิกบาน เป็นที่น่าอัศจรรย์ใจ”

หลวงตามหาบัวเล่าว่า “แสงเพียงหึ่งห้อยนั้น คือตัวท่านเอง” ท่านให้อูบายว่า งานช่วยชาติของท่านคราวนี้จะมีอยู่ ๒ ทาง คือ

๑. จะเป็นทางบุญนำหมู่มหาชนเพิ่มพูนแนวทางไปสู่สวรรค์ พรหมโลก พระนิพพาน

๒. จะเป็นทางบาปไปนรกสำหรับผู้ที่ไม่เห็นด้วย ไม่อนุโมทนา แต่คิดจ้องที่จะทำลาย ลบหลู่ดูหมิ่นเหยียดหย้าทำลายสกัดกันแนวทางเพิ่มพูนความดี 🌸

พิจารณาว่า “โล่งและปิดตัน”

หลวงตามหาบัวกล่าวยืนยันต่อไปอีกว่า “การพิจารณาด้วยจิต พิจารณาจริง ๆ มิได้พิจารณาสังเกตลังกาไปตามโลกตามสังสาร” พิจารณาด้วยจิตจริง ๆ มันติดมันพลาดตรงไหน มันโล่ง มันตันตรงไหน ก็รู้ไปหมด ๆ

...จิตพิจารณารอบด้านนี้ มันหาที่โล่งไม่ได้
...พิจารณาไปทางนี้ มันโล่งตรงนี้ กลับปิดตันตรงนั้น
...โล่งตรงไหน ปิดตันตรงนั้น รอบข้างมีแต่โล่งกับปิดตัน ๆ
คำว่า “ปิดตัน” ได้แก่ความรุ่มไหล แดกซึ่มอันตราย ไม่ได้ปลอดภัยในสมบัติที่ไหลออกไปตามช่องนี้แล้วก็ไปเสียตรงนั้นไปแตกซึ่มตรงนั้น ๆ ไม่ได้ทะลุ

...มองไปไหนก็มองไม่เห็นใคร จะเป็นผู้นำชาติไทยให้ขึ้นจากหล่มลึก สุดท้ายก็มาโดนหลวงตามหาบัว หลวงตามหาบัวมีช่องแคบ ๆ เท่านั้น วาสนาหน่อยไม่ได้กว้างขวางอะไร ช่องแคบ ๆ แต่ช่องนี้เป็นช่องแห่งความปลอดภัย มีเท่าไรไหลเข้าสู่คลังหลวงหมด ไม่มีตกค้างตรงไหน ใจช่องกว้าง ๆ มันลงพุงหลวงไปเสียมากต่อมาก

จิตพิจารณาจนกระทั่งถึงยอดมันก็หมุนเข้ามาหาตัวเอง

๑ สงสาร

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคประทับอยู่ ณ พระเชตวัน อารามของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี เขตพระนครสาวัตถี ณ ที่นั้นแล พระผู้มีพระภาคตรัสเรียกภิกษุทั้งหลาย แล้วได้ตรัสว่า

ดูภิกษุทั้งหลาย! สงสารนี้กำหนดที่สุดเบื้องต้นเบื้องปลายไม่ได้ เมื่อเหล่าสัตว์ผู้มีวิชาเป็นที่ทางกัน มีต้นหาเป็นเครื่องประกอบไว้ ท่องเที่ยวไปมาอยู่ ที่สุดเบื้องต้นย่อมไม่ปรากฏ พวกเธอได้สวຍทุกข์ ความเผ็ดร้อน ความพินาศ ได้เพิ่มพูนปฐพีที่เป็นป่าช้าตลอดกาลนาน เหมือนกันฉะนั้น

ดูภิกษุทั้งหลาย! เหมือนอย่างว่า บุรุษตัดทอนหญ้าไม้ กิ่งไม้ ใบไม้ ในชมพูทวีปนี้ แล้วจึงรวมกันได้ ครั้นแล้วพึงกระทำให้เป็นมัดมัดละ ๔ นิ้ว วางไว้ สมมติว่า นี่เป็นมารดาของเรา นี่เป็นมารดาของ

มารดาของเรา โดยลำดับ มารดาของมารดาแห่งบุรุษนั้นไม่เพียงสิ้นสุด ส่วนว่า หญ้าไม้ กิ่งไม้ ใบไม้ ในชมพูทวีปนี้ พึงถึงการหมดสิ้นไป ชื่อนั้นเพราะเหตุไร? เพราะว่า สงสารนี้กำหนดที่สุดเบื้องต้นเบื้องปลายไม่ได้ เมื่อเหล่าสัตว์ผู้มีวิชาเป็นที่ทางกัน มีต้นหาเป็นเครื่องประกอบไว้ ท่องเที่ยวไปมาอยู่ ที่สุดเบื้องต้นย่อมไม่ปรากฏ พวกเธอได้สวຍทุกข์ ความเผ็ดร้อน ความพินาศ ได้เพิ่มพูนปฐพีที่เป็นป่าช้าตลอดกาลนาน เหมือนกันฉะนั้น

ดูภิกษุทั้งหลาย! ก็เหตุเพียงเท่านี้ พอทีเดียวเพื่อจะเบื่อหน่ายในสังขารทั้งปวง พอเพื่อจะคลายกำหนัด พอเพื่อจะหลุดพ้น ดังนี้

ช่องไม่กว้างแต่ทะลุผิงเลย ๆ ไม่มีตรงไหนที่จะรั่วไหลแตกซึมทะลุผิง ผิงเลย

เบื้องต้นที่พิจารณาประเทศไทย แล้วต้องเข้ามาช่วยชาติไทย เราก็มั่นใจคาดคิดว่าจะได้แบกหามโลกประเทศไทยทั้งชาติ มันก็จะเป็นนิลยวสานa พันเพมนักบอกรมาแต่ต้นเราพิจารณาย้อนแล้ว พันเพต้นกับปลายมันก็ตรงกัน

ต้นกับปลายมันตรงกันคืออะไร? คือ การเสียสละการสงเคราะห์โลกด้วยความเมตตา นี่เป็นพื้นฐานมาโดยตลอด ไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวตลอดมา มีเท่าไรก็ทุ่มออก ๆ เป็นพื้นเพนิลยมาเรื่อย ๆ ทั้ง ๆ ที่ในเวลานั้นเรากำลังป่วยหนักเกี่ยวกับโรคมะเร็งลำไส้ขั้นสุดท้าย ถ้ายวันละ ๑๐ กว่าครั้งหมอบอกว่า “ไม่รอด” จึงมีความปริวิตกว่า “เราตายเวลานี้ทำยังไงชาติไทยของเรา” ถึงกับร้องไห้ออกว่า “ถ้าหลวงตาบ๊วยังไม่ตาย เมืองเรายังจมไม่ได้ นี่คือการกำลังใจของเรา มันจะพยายามแหวกว่ายเอาให้ได้ ส่วนร่างกายไม่ต้องพูดถึงเลย มันหมดสภาพแล้ว ที่อยู่ได้ก็เพราะกำลังใจอย่างเดียวเท่านั้น” ❀

ปฏิสสงสาร ๓ ประเภท

เหตุจุมสงสาร คือการทอ่งเทียวในโลกเบ้องต่ำ ซึ่งมีอยู่ ๔ โลกคือ

๑. นรยภูมิ	โลกนรก
๒. เปตติวิลยภูมิ	โลกเปรต
๓. อสุรกาย	โลกอสุรกาย
๔. ตีรจณภูมิ	โลกเดียรจนา

มัชฌิมสงสาร คือ การทอ่งเทียวไปในโลกชั้นกลาง ซึ่งมีอยู่ ๗ โลกคือ

๑. มนุสภูมิ	โลกมนุษย์
๒. จาตุมาหาราธิภูมิ	เทวโลกชั้นที่ ๑
๓. ดาวตึงสาภูมิ	เทวโลกชั้นที่ ๒
๔. ยามาภูมิ	จาตุมาหาราธิ ๓
๕. ดุสิตาภูมิ	เทวโลกชั้นที่ ๔
๖. นิมมานรตีภูมิ	เทวโลกชั้นที่ ๕
๗. ปรมิเมตวสวัตตีภูมิ	เทวโลกชั้นที่ ๖

อุปริมสงสาระ คือ การทอ่งเทียวอยู่ในโลกเบ้องสูง

ซึ่งมีอยู่ ๒๐ โลก คือ

๑. พรหมปาริสิชชาภูมิ	พรหมโลกชั้นที่ ๑
๒. พรหมบุโรหิตาภูมิ	พรหมโลกชั้นที่ ๒
๓. มหาพรหมภูมิ	พรหมโลกชั้นที่ ๓
๔. ปริตตภาภูมิ	พรหมโลกชั้นที่ ๔
๕. อัปมาณาภูมิ	พรหมโลกชั้นที่ ๕
๖. อาภัสสราภูมิ	พรหมโลกชั้นที่ ๖
๗. ปริตตสุภาภูมิ	พรหมโลกชั้นที่ ๗
๘. อัปมาณสุภาภูมิ	พรหมโลกชั้นที่ ๘
๙. สุภากิณหาภูมิ	พรหมโลกชั้นที่ ๙
๑๐. เวทปผลาภูมิ	พรหมโลกชั้นที่ ๑๐
๑๑. อลัญญาสัตตตาภูมิ	พรหมโลกชั้นที่ ๑๑
๑๒. อวิหาภูมิ	พรหมโลกชั้นที่ ๑๒
๑๓. อตปภาภูมิ	พรหมโลกชั้นที่ ๑๓
๑๔. สุทสสาภูมิ	พรหมโลกชั้นที่ ๑๔
๑๕. สุทสสิภูมิ	พรหมโลกชั้นที่ ๑๕
๑๖. อภินิษฐภูมิ	พรหมโลกชั้นที่ ๑๖
๑๗. อาภาสณญายตนภูมิ	พรหมโลกชั้นที่ ๑๗
๑๘. วิญญาณญายตนภูมิ	พรหมโลกชั้นที่ ๑๘
๑๙. อาภินิษฐญายตนภูมิ	พรหมโลกชั้นที่ ๑๙
๒๐. เนวลัญญานาลัญญาตนภูมิ	พรหมโลกชั้นที่ ๒๐

นิทานเรื่องช้างและแมว

มีคนถามว่า “ทำไมหลวงตาจึงต้องช่วยชาติ ไม่ช่วยไม่ได้หรือ?”

หลวงตาตอบว่า “เหมือนเราเดินไปนี่เห็นคนตกน้ำ เราไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอะไรกับเขา เขาตกน้ำเองต่างหาก แล้วเราจะช่วยเขา หรือเราจะไปเฉย ๆ ถ้าเราจะไปเฉย ๆ มันก็ขาดเมตตาธรรม คนมีคุณธรรมก็ต้องช่วยกัน ยิ่งชาติบ้านเมืองที่คนทั้งชาติตกน้ำดำดุดดำว่ายอยู่ เราจะไม่ช่วยหลุดลากขึ้นได้อย่างไร”

“ภาระคือการช่วยชาติบุคคลอื่นทำไม่ได้หรือ ทำไมจึงต้องเป็นหลวงตา?”

“ภาระกิจช่วยชาติ เราต้องทำ จึงจะนำสมบัติเข้าคลังหลวงได้ครบครัน ไม่มีรั่วไหลแตกซึม จึงจำเป็นต้องขายตัวเพื่อชาติ ประกาศตัวเป็นผู้นำช่วยชาติ ไม่งั้น ก็จะไม่พูดเพื่อให้ความมั่นใจแก่คนทั้งหลาย”

จึงขอยกตัวอย่างนิทานที่พระพุทธเจ้าทรงเล่าเปรียบเทียบไว้ว่า..

“ช้างโขลงหนึ่งลงไปในสระ กินหญ้า เป็นต้น หลังจากได้ชำระล้างตัวจนสะอาดแล้วฝ่ายลูกช้างต้องการจะทำเช่นนั้นบ้าง

แต่ไม่ศึกษาวิธีกินให้ดี จึงกินรากบัวเข้าไปทั้งๆ ที่ยังมีโคลนอยู่ จนต้องประสบความทุกข์ถึงตาย หรือปางตายก็มีข้อนี้ฉันใด

ภิกษุผู้เป็นเถระเมื่อเข้าไปสู่ตระกูลแสดงธรรมให้ประชาชนเกิดความเลื่อมใส ท่านไม่ติดในลาภสักการะ จึงมีผิวพรรณผ่องใส ทำประโยชน์ใหญ่ให้แก่ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

แต่ภิกษุหนุ่มบางรูปที่เข้าไปในบ้าน ชาวบ้านเลื่อมใสบำรุงด้วยลาภสักการะ แต่เรอกลับติดใจในลาภสักการะ จนประสบอันตรายถึงตาย ปางตาย และถูกจับสีกออกไปก็มีมาก ข้อนี้ก็ฉันนั้น”

และอีกเรื่องหนึ่งคือ ....แมวจ้องจับหนูที่ออกจากกองหยากเยื่อ แต่เมื่อจับแล้วรีบกลืนเข้าไปทันที หนูยังไม่ตายจึงกัดไส้ของแมว จนแมวต้องตายไปฉันใด

ภิกษุในพระธรรมวินัยนี้ เข้าไปในบ้านโดยขาดอาการสำรวมระวัง ได้พบเห็นผู้หญิงนุ่งห่มไม่ดีเกิดราคะครอบงำจิต ย่อมทุกข์ถึงตาย เจียนตาย สีกออกมาไปเป็นฆราวาส และต้องอาบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง ข้อนี้ก็ฉันนั้น

เพราะฉะนั้น เราทั้งหลายพึงศึกษาได้จากนิทานที่เป็นอุทาหรณ์เบื้องต้นนั้นว่า ผู้มีธรรมกับผู้ขาดธรรมห่างไกลกันมากเพียงไร

ธรรมของสัตบุรุษกับธรรมของอสัตบุรุษ จึงไกลกันราวกะพ้ากับดิน ไกลกันเหมือนผืนนี้และผืนโน้นของมหาสมุทร ไกลกันเหมือนที่ที่พระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์อัสดงคต

ราชรถอันวิจิตรตระการต้ายังคร่ำคร่าได้ ถึงสรีระร่างกายก็ย่อมเข้าถึงความคร่ำคร่าได้ แต่ธรรมของสัตบุรุษจะไม่เข้าถึงความคร่ำคร่าเลยฯ

ผู้มีปัญญาพึงใช้ดุลยพินิจคิดเทียบจากนิทานสองเรื่องที่พระบรมศาสดาทรงเล่าฉันนั้นเถิดฯ 🌸

“นกต่อ” เหตุเริ่มต้นช่วยชาติ

เมื่อพระหลวงตาท่านได้นิimitที่กล่าวไว้ในเบื้องต้นเป็นเครื่องยืนยันเช่นนั้นแล้ว จึงมีความดำริที่จะช่วยชาติบ้านเมืองที่ประชาราษฎร์กำลังตกทุกข์ได้ยากไว้ แต่ท่านต้องการพยานหลักฐานและผู้ริเริ่มที่เกิดขึ้นเอง **เพราะอริยประเพณีของพระพุทธเจ้า เมื่อไม่มีเหตุ จะไม่คิดทำอะไรขึ้นเองโดยปราศจากผลทางปัญญา** หลังจากนั้นมาไม่นานนักคุณสันติวัฒน์ได้นำเงินดอลลาร์สหรัฐมาบริจาคเป็นคนแรก

คุณสันติได้เล่าเรื่องนี้ให้เราฟังว่า เริ่มแรกทีเดียวผมฝันว่า บ้านเมืองมีแต่ผู้คนชาติศีลชาดธรรม เพลิดเพลินอยู่กับสิ่งต่าง ๆ ในฝันนั้นผมกับน้องชาย เบื่อหน่ายความเลวร้ายของผู้คน น้องชายเกิดความไม่พอใจ จึงไปตั้งระเบิดกดชนวนเอาไว้แล้วพากันหนี ผมบอกผู้คนที่หนี เขาก็ไม่หนีพากันเล่นไฟสนุกสนานหัวเราะกันอยู่ ผมก็หนีไป ไปอยู่ข้างกำแพงวัด ได้ยินเสียงระเบิดดังตูม! ก็คิดว่าจะเป็นอย่างไรบ้าง ขณะนั้นรู้สึกตัวว่าอยู่บนที่สูง มองลงมาเห็นบ้านเรือนพังพินาศไปหมด มีแต่เศษอิฐเศษปูน แต่มีบ้านบางหลังที่คงอยู่และตึกอีก ๒ ตึกคือตึกของโรงพยาบาลจุฬาฯคือตึก ภ.ป.ร. และตึก ส.ก. ไม่ได้รับอันตราย

หลังจากนั้นมาผมก็ไปกราบไหว้ครูอาจารย์ต่าง ๆ และหลวงตาที่วัดป่าบ้านตาด ได้ยินท่านพูดว่า “บ้านเมืองเป็นหนี้ถ้ามีเงิน ๑ ล้านบาท จะนำเอาเงินมาช่วยชาติ”

จึงคิดอยู่ในใจว่า “ถ้าเรามีเงินจะนำมาถวายท่าน” พอดีหลังจากนั้นมาผมได้ลาภมา ๑ ก้อนได้เงินบาทและเงินดอลลาร์ จึงตั้งสัจจะว่าทุก ๆ ดอลลาร์จะกราบถวายหลวงตาทั้งหมดรวบรวมได้ ๒,๓๕๐ ดอลลาร์ อัตราแลกเปลี่ยนในขณะนั้น ๕๖ บาทเท่ากับ ๑ ดอลลาร์สหรัฐ

เมื่อวันที่ ๒๗-๒๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๑ ผมได้มีโอกาสไปกราบหลวงตาที่กุฎีอีกครั้งหนึ่ง ได้พกดอลลาร์ที่เตรียมไว้ถวายไปด้วย แต่ก็ฉุกคิดว่า ถ้าจะถวายตอนนี้ก็รู้เฉพาะในกลุ่มเรา จึงอดใจไว้รอเข้าไปกราบถวายท่านที่ศาลาในตอนเช้า เพื่อที่คนอื่นจะได้ร่วมบุญกับเราด้วย

รุ่งขึ้นก็ถวายที่ศาลาหลังท่านฉันเสร็จ ก่อนถวายก็บอกคุณบรยาย คุณบรยายบอกว่าคิดอะไรแปลก ๆ ทำไมถึงเอาดอลลาร์มาถวาย ผมก็ว่าไม่ผิดนะ เพราะถ้าเอาเงินดอลลาร์แลกเป็นเงินไทยแล้วใช้หนี้ ก็ต้องแลกกลับเป็นเงินดอลลาร์อีกอยู่ดี ซึ่งจะสูญเสียเงินในการแลกกลับไปกลับมาอีก

หลังจากนั้นจึงกราบถวายท่าน พอกราบเรียนถวายท่านท่านก็ว่า “เท่าไรนะ”

อีกสักครู่ท่านก็บอกว่า “เราได้นกต่อแล้ว”

ในวันนั้นปรากฏว่ามีคนร่วมทำบุญด้วยอีก ๑๕๐ ดอลลาร์ จึงรวบรวมได้ ๒,๕๐๐ ดอลลาร์ อัศจรรย์มากทำไมจึงมีคนพกดอลลาร์มาวัดป่า 🌸

“เราได้พยานแล้ว”

หลวงตาได้กล่าวว่า

“เราได้ตัวพยานแล้ว เราได้ต้นเหตุแล้ว” ถ้าหากว่าเหตุอันนี้ยังไม่มีก็ยังไม่แสดงนะ ถ้าหากว่าไม่มีเลยอาจจะไม่แสดง มีแต่ร้องไห้ก๊ก ๆ หลวงตาบ๊วหมดทำไม่มีเครื่องต่อสู้นี้ได้เงิน ๒,๕๐๐ ดอลลาร์มาเป็นเครื่องมือแล้ว เอ้า! พัดเลยขอบคุณมาก ๆ นะ เป็นประวัติศาสตร์อันหนึ่งเหมือนกัน เป็นการสร้างมหากุศล

จากนั้นจึงนำเหตุอันนี้ขึ้นประกาศก้อง ออกสนามรบ นี่เป็นต้นเหตุแห่งการสร้างมหากุศลแก่ชาติไทยของเรา ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา เพราะเงิน ๒,๕๐๐ ดอลลาร์นี้เป็นต้นเหตุคุณสันติเล่าต่อไปอีกว่า..

“ที่กราบถวายท่านเป็นปฐมฤกษ์ เพราะท่านเป็นพระที่

มีเมตตามาก ท่านทำสิ่งใดทำด้วยความบริสุทธิ์ใจ ไม่มีตกหล่น ร่วงไหลแน่ ก่อนที่จะถวายก็ได้ติดตามดูท่านมาตลอด ท่านเป็นผู้ที่บริสุทธิ์จริง ๆ”

นี่เองเป็นมูลเหตุเริ่มต้นแห่งมหาทานมหาบริจาคอันยิ่งใหญ่ที่ธงชาติไทยปลิวไสว มหาชนร่วมกันบริจาคมากมาย มีทั้งเงินบาทไทย เงินดอลลาร์ และเงินต่างประเทศสกุลต่าง ๆ ขณะนั้นประชาชนหลายคนมีความประสงค์ที่จะถวายทองคำ แต่หลวงตายังไม่รับ ต่อจากนั้นมาอีกระยะหนึ่ง หลวงตาจึงรับบริจาคทองคำเข้าคลังหลวง การรับบริจาคตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงทุกวันนี้ หลวงตาท่านจะมีอุบายอันชาญฉลาดละเอียดลออในการรับ ไม่ให้เป็นการแบกภาระหนักสำหรับผู้บริจาค ❀

สายคำยันชาติ

ท่านได้เล่าถึงชะตากรรมของท่านไว้ว่า

เราอุตส่าห์พยายามตะเกียกตะกายรวมชาติขึ้นไว้ ไม่งั้น
ระยะนี้กำลังเผด็จพลวงตาบัว หลวงตาบัวตายแล้วระยะนี้
พอดีเลย (๒๕๔๑)

จิตภาวนา... ใครเห็นมัย ใครรู้มัย พระพุทธเจ้าท่านรู้
นี่สายนี้สายคำกันยันกัน เบรกห้ามล้อกัน พันตัวกลับมา
ไม่งั้นเสร็จ แล้วระยะนี้กำลังรำลึกกันทั่วประเทศไทยว่า
“หลวงตาบัวตายแล้ว” แต่กลับพัน กลับมาทำประโยชน์ให้
ประเทศไทย เพราะดวงชะตาของชาติไทยกับดวงชะตาของ
หลวงตาบัวก็ไม่ผิด พูดได้อย่างอาญาเลย พลิกตัวขึ้นมาได้
อย่างไร ถ้าเป็นเครื่องบินลงแล้ว ๘๐ เปอร์เซนต์จะลงสนาม
ระยะนี้เป็นระยะเราตายพอดี พลิกปีกกลับลำเลยตั้งตัวขึ้นมา
ใหม่ หมุนตัว ทีนี้ก็ช่วยโลกแหละ

ฉะนั้น ขอให้พี่น้องทั้งหลายปลื้มปีติยินดีในดวงชะตา
ของชาติไทยเรานะ ชาติไทยเรามีทางพ้น ไม่พินกลับไม่ได้แหละ
ตายแล้วไม่มีใครช่วย ไม่ได้เป็นผู้นำ มีแต่เป็นผู้นำให้เขาพา
กันไปเผด็จพลวงตาบัวเท่านั้นแหละ

เราคิดเห็นโอกาสเดียวเท่านั้นแหละ ที่เราจะได้ทองคำเข้า

สู่คลังหลวงของเรา ให้เป็นปีกแผ่นมั่นคงขึ้น มีโอกาสนี้เท่านั้น
ถ้าไม่จากนี้แล้วมองไม่เห็นนะ หลวงตาบัวเองนี้ไม่มองแล้ว
แหละ

มองเรื่องเจ้าของ พอล้มนี้ก็ไปเลย ให้ฟื้นขึ้นกลับมา

ช่วยพี่น้องทั้งหลายอีกไม่ได้ บอกตรงๆ เลย
นี่เราก็พยายามตะเกียกตะกายเต็มกำลังแล้ว
ช่วยชาติคราวนี้เราช่วยร้อยเปอร์เซนต์ ด้วย
ความบริสุทธิ์ใจและเมตตาธรรมสุดส่วน
ไม่มีอะไรที่เข้ามาแฝงเลย เราช่วยเต็มที่
มีความมุ่งหมายตั้งเอาไว้ที่ว่า ทองคำให้ได้
๑๐ ตัน นี่ตะเกียกตะกาย หนักมากเหนื่อย
มากขนาดไหน ก็พยายามตะเกียกตะกาย

พอถึงปีนั้นล้มตุ้มเลย ทีนี้เรียกว่าล้มไม่ฟื้น เลิก! นี่คำว่าไม่ฟื้นประเภทหนึ่ง
พอเราล้มตุ้มแล้วเราเลิก ล้มตุ้ม! ตายไป
เลย มันมีอยู่ ๒ พัก เวลานี้กำลังตะเกียก
ตะกาย

สายกรรมในชาติปางก่อน

หลวงตามหาบัวได้เทศนาธรรมไว้ในวันที่ ๒๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ เจ้าฟ้าหญิงจุฬาภรณฯ ทรงร่วมฟังพระธรรมเทศนา พร้อมกับพระกรรมฐานสายพระอาจารย์มั่น มีดังนี้...

“พวกเราชาวไทยทั้งหลาย ต่างก็เป็นสายบุญสายกรรมที่เคยร่วมสร้างสมอบรมคุณงามความดี มีความเกี่ยวข้องกัน เคยเป็นพี่น้อง เป็นสายวงศ์ญาติ เป็นครูเป็นอาจารย์ เป็นลูกศิษย์ลูกหากัน มาแต่อดีตกาล จึงต่างมีบุญร่วมสร้างบารมีมหาทานอันยิ่งใหญ่ด้วยกัน

เราจึงแน่ใจว่า สายบุญสายกรรมของพวกเราทั้งหลายนี้ ต้องมีความเกี่ยวข้องกันมาตั้งแต่อดีตชาติ ไม่อย่างนั้นรวมกันเข้าไม่ได้ ลงใจต่อกันไม่ได้ เชื่อถือกันไม่ได้ บริจาคไม่ได้ ผู้นำเองก็ไม่ลงใจที่จะปลงใจเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลายได้ นี่ทั้งสองฝ่ายต่างทำกัน ต่างมีความลงใจบริจาค หมดไปมากน้อยไม่สำคัญ สำคัญที่

บริจาคด้วยความเชื่อถือด้วยความไว้วางใจ เพื่อความปลอดภัยแก่ชาติของเรา จึงเป็นบุญกรรมของพี่น้องทั้งหลาย ตลอดถึงผู้นำคือหลวงตามหาบัวด้วย ว่าจะเป็ นกรรมที่เกี่ยวข้องกันในบุพเพชาติปางก่อน ซึ่งเคยได้สั่งสมอบรมคุณงามความดีและได้สร้างบารมีมาด้วยกัน จึงได้เป็นญาติพี่น้อง เป็นครูเป็นอาจารย์กันมาตลอดเวลานี้ หากไม่เป็นอย่างนั้นแล้วจะเป็นไปไม่ได้

เหตุที่จะได้เชื่อถือกันนี้

ก็ต้องมีสายบุญเพนิวสาชาติปางก่อนของเราที่ได้เคยเชื่อถือกันมา ได้เคยพึ่งพิงอาศัยกันมาตั้งแต่ดึกดำบรรพ์กาลไหนๆ จนกระทั่งมาถึงบัดนี้ เรื่องราวก็มาเกี่ยวกับชาติไทยของเราซึ่งเป็นชาติที่เกี่ยวข้องกันมาตลอด ก็มาถึงพวกเราทั้งหลายที่จะต้องช่วยชาติบ้านเมืองของเรา โดยหาผู้นำเป็นจุดที่ลงแห่งการบริจาค เราก็พอดี **พร้อมแล้วที่จะเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย จึงได้ประกาศตนเป็นผู้นำ**

เรียกว่าทั้งสองฝ่าย คือฝ่ายหลวงตาบัว ซึ่งเป็นผู้นำก็พร้อมแล้ว พี่น้องทั้งหลายก็พร้อมแล้วในการบริจาค และบริจาคมาตลอด ผลแห่งการบริจาคของทั้งสองฝ่ายนี้ จะเป็น

เครื่องอุดหนุน เป็นเครื่องคำชูประเทศไทยของเรา ให้มีความแน่นหนามั่นคงขึ้นโดยลำดับ

นี่เป็นความเชื่อในหลวงตาบัวเองว่า พี่น้องทั้งหลายกับหลวงตาที่เป็นหัวหน้านี้แน่ใจว่า เป็นบุญเพนิวสาชาติปางก่อน ซึ่งเคยเกี่ยวข้องกันมา เคยเชื่อถือกันมา จึงลงใจกันได้ ไม่เช่นนั้น ลงไม่ได้คนเรา

ขอให้พี่น้องทั้งหลายมีความภาคภูมิใจในบุญเพนิวสา คือที่เราเคยสร้างชาติมาตลอด เราก็ได้พบความดีมาเรื่อยๆ เวลานี้เราก็ได้พบความดีที่จะได้ช่วยชาติบ้านเมืองของเรา ด้วยการบริจาคทานให้เป็นมหากุศลเพราะกุศลอันนี้หาได้ยาก 🌸

ชะตากรรม ๓ อย่าง

หลวงตาได้กล่าวต่อไปอีกว่า....

ชะตาของเมืองไทยมีเราเป็นผู้นำ ดวงชะตานี้มันมีอยู่

๓ จุด

จุดที่ ๑ ชะตาของประเทศไทย

จุดที่ ๒ ชะตาของหลวงตามหาบัว ต้องตาย แต่กลับไม่ตาย หมอโรงพยาบาลมาเอ็กซเรย์ที่วัดป่าบ้านตาดว่า เป็นโรค มะเร็งลำไส้ขั้นสุดท้าย เพื่อความแน่ใจจึงไปตรวจที่โรงพยาบาลศรีนครินทร์ ขอนแก่น ทางโรงพยาบาลศรีนครินทร์ ก็ยืนยันเช่นเดียวกัน หลังจากนั้นได้เดินทางไปตรวจที่ โรงพยาบาลศิริราช กรุงเทพฯ คณะหมอก็ยืนยันเช่นเดียวกัน ว่า อีกไม่นานจะต้องตายให้เตรียมตัวไว้ อย่างช้าต้องตาย ก่อนเข้าพรรษาปี ๒๕๔๑

จุดที่ ๓ ชะตาของลูกศิษย์ทั้งหลายที่จะได้ร่วมกันทำ ประโยชน์ใหญ่ให้แก่ชาติและพระศาสนา

เมื่อท่านพูดถึงชะตากรรม ๓ อย่างนั้นแล้วท่านก็ย้ำว่า ดวงชะตา ๓ อย่างนี้รวมกันแล้วจะช่วยยกเมืองไทยได้

หลวงตาเป็นผู้นำ ให้ทำตามที่คุณบอกทุกอย่าง หลวงตา เต็ด ลูกศิษย์ต้องเด็ด พร้อมใจกันเสียสละ แม้คอขาดก็ต้องยอม ดวงชะตายังพอมีพอเป็นไปได้อยู่ ต้องสำเร็จ สำเร็จ ด้วยคุณธรรมข้อไหนลูกศิษย์คนหนึ่งถามขึ้น ท่านตอบพร้อม ด้วยเสียงหัวเราะว่า “ด้วยธรรมะข้อสู้ไม่ถอย สู้ไม่หยุดไม่ถอย เดี่ยวชนะเอง” ท่านย้ำ 🌸

เปิดตัวในบุญประเพณีข้าวเปลือก

วันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ “บุญประเพณีข้าวเปลือก” เป็นงานบุญประเพณีปฏิบัติของชาวอีสาน ด้วยการที่ผู้ใจบุญนำข้าวเปลือกไปถวายวัด แล้วทางวัดนำไปสีทั้งข้าวเหนียวและข้าวเจ้าเป็นข้าวสาร เก็บไว้แจกจ่ายแก่ผู้ยากไร้ต่อไป บุญข้าวเปลือกเป็นงานบุญ ๑ ใน ๒ งานที่หลวงตาอนุญาตให้จัดขึ้น ณ วัดป่าบ้านตาดทุกปี ในปีนี้มีประชาชนมาร่วมทำบุญประมาณ ๓๐,๐๐๐ คนหลวงตาได้ถือโอกาสประกาศท่ามกลางพุทธศาสนิกชนว่า

“เรารู้สึกสะท้อนใจมาก เมื่อทราบว่าประเทศไทยเป็นหนี้เขาอยู่แสนล้านดอลลาร์สหรัฐ นี่ก็เท่ากับนิวเคลียร์นิวตรอนนั่นเอง

คนทั้ง ๖๒ ล้านคน เป็นสัตว์ไปหมด เขามาเป็นเจ้าของ เป็นเจ้าอำนาจ ครองบ้านครองเมืองของเรา ด้วยการยึดสิ่งนั้นยึดสิ่งนี้ สารสำคัญซึ่งเป็นหัวใจของชาติไทยเรา เขาเป็นเจ้าของหมด เรามีแต่ลมหายใจ มันมีความหมายอะไร

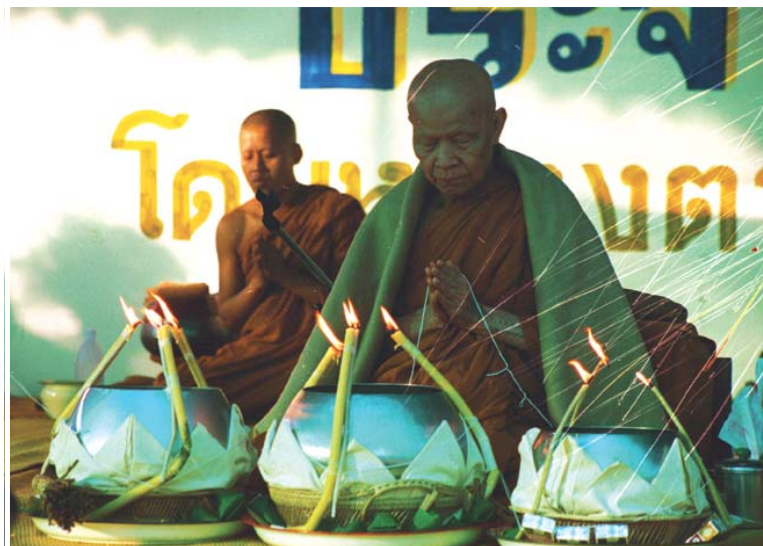
ในชีวิตเราจะไม่ยอมเห็นชาติล่มจมในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ พวกเราต้องช่วยกัน

วันนี้เป็นวันดี เป็นวันบุญข้าวเปลือก เราจึงขอรับบริจาคดอลลาร์เพื่อช่วยชาติ เงินที่ได้รับบริจาคนี้เราจะเก็บรักษาไว้ก่อน

เมื่อเห็นว่ามึรัฐบาลที่ดีและไว้ใจได้ ก็จะมอบให้ต่อไป... เราจึงตายไม่ได้ พวกเราต้องดูแลรักษาหลวงตาบัว หลวงตาบัวจะได้ช่วยชาติ...”

เป็นคำพูดที่สื่อถึงความรู้สึกรักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ จนไม่อาจนิ่งดูตายแม้จะอยู่ในสถานภาพของเพศบรรพชิต

เมื่อท่านพูดจบลง เสียง “สาธุ” ของพุทธศาสนิกชน ดังกึกก้องไปทั่วบริเวณวัดด้วยความชื่นใจ จากนั้นการบริจาคก็เริ่มต้นขึ้นโดยอัตโนมัติ ไม่มีการนัดแนะ ผู้มีจิตศรัทธาคvak เงินดอลลาร์, เงินปอนด์, เงินไทย และเงินสกุลต่างๆ ถวายกันเป็นแถวยาวเหยียด

นั่งหลับตาอยู่ในป่ารู้เห็นทุกอย่าง

หลวงตาได้ให้โอวาท
ปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ว่า

“เราบวชมา เราก็ไม่เคย
จะมาคิดเรื่องเหล่านี้ แต่ที่เรา
เป็นลูกมนุษยชาติไทยจะว่าไป
ความเกี่ยวโยงถึงกันอยู่ ไป
บวชก็เป็นลูกของพี่น้องชาวไทย บวชที่ไหนพระสงฆ์ก็เป็น
พระสงฆ์ไทย ความได้ความเสียมันกระเทือนถึงกันอยู่

นั่งหลับตาอยู่ในป่าหัวใจมันหลับเมื่อไร ตาเห็นชั่วระยะ
นี้ ใจเห็นชั่วระยะไหน มีขอบเขตที่ไหน ทำไมจะไม่ทราบ
เรื่องความกระทบกระเทือน ความได้ความเสียภายใน
ประเทศไทยของเรา มันต้องทราบจนได้ นอกจากจะพูดหรือ
ไม่พูดเท่านั้น พูดมากพูดน้อยอะไรแล้วแต่ความจำเป็น เรื่อง
ทราบนี้ปิดไม่อยู่ ต้องทราบ หัวใจเป็นนักทราบ หัวใจเป็น

นักรู้ต่อเหตุการณ์ทั้งหลาย ต้องรู้ นี่
ก็นำออกมาพูดให้พี่น้องทั้งหลาย
ได้ทราบทั่วถึงกัน

เวลานี้ชาติไทยของเรา
จะเหลือแต่ชื่อแล้วนะ ดีไม่ดี
เขาจะเอาธงมหาชัยของชาติ

ของเขามาปักตรงเมืองไทยของเรา เอาไปกินหมดแล้วไม่มี
อะไรให้เขา อันนั้นก็ขายให้เขา อันนี้ก็ขายให้เขา ขายเล็กขายน้อย
ขายที่สุด ฟาดจนกระทั่งจะขายถึงคลังหลวงแห่งชาติไทย
ของเราไป แล้วเขาเอาธงมาปักก็กว่ายังไง พิจารณาซิ เราคิด
วาดภาพออกไปนะ ให้คิดเอาไว้ เหล่านี้ต้องคิดไว้เป็นการณ
ใกล้การณ์ใกล้ทุกคน มันกลืนกันอย่างนี้ เพราะอำนาจแห่ง
ปากกว้าง พุงหลวง กินไม่อิ่ม กินไม่พอ กลืนไปกลืนมา
มอมเมืองไทยกินโต๊ะกันเสียหมดเลย นั่นเป็นยังไง” 🌸

ประสพอุบัติเหตุ

วันที่ ๑๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ เวลา ๑๑.๐๐ น.

...หลวงตาประสพอุบัติเหตุ คนขับรถตู้หักพวงมาลัยหลบรถจักรยานยนต์ที่ขับสวนทางมาจนเสียหลัก ตกถนนสายสว่างแดนดิน-เจริญศิลป์-วานรนิวาส เขตอำเภอเจริญศิลป์ จังหวัดสกลนคร รถมอเตอร์ไซด์กับพลิกคว่ำแต่ตก ลงไปกระแทกบริเวณที่วางท่อข้างทางอย่างแรง จนทำให้ยางแตกเกือบทุกเส้น องค์กรหลวงตาซึ่งนอนอยู่บนเบาะรถแถวหน้าได้กระแทกเข้ากับคอนโซลที่วางของของหลังคนขับ จนเป็นเหตุให้ได้รับบาดเจ็บที่หัวไหล่ขวา กระดูกที่ต้นแขนช่วงต่อไหล่ร้าว แต่โชคดีที่ท่านลงไปกองอยู่บนสิ่งของคือกระสอบข้าวสารซึ่งจะนำไปแจกที่อำเภอบ้านแพง เท่ากับว่ากระสอบข้าวสารกลายเป็นเกราะป้องกันไม่ให้ท่านได้รับอันตรายมากกว่านี้

ทางคณะแพทย์โรงพยาบาลศูนย์อุดรธานีทำการเข้าเฝือกก่อนไว้ หลังจากนั้นหลวงตาได้ขอกลับไปรักษาตัวต่อที่วัด โดยมีคณะแพทย์เฝ้า

ดูแลอย่างใกล้ชิด และมีเจ้าหน้าที่ตำรวจตระเวนชายแดนกว่า ๒๐๐ นายรักษาความปลอดภัย (ส่วนพระติดตามที่นั่งบริเวณด้านเบาะหลัง กระดูกข้อต่อสันหลังเคลื่อน) ❀

ฟ้าหญิงนำพานดอกไม้ถวายเยี่ยม

วันที่ ๑๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ เวลา ๑๕.๐๐ น. นายวิชัย ทัศนเศรษฐ ผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานี เป็นผู้แทนสมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์อัครราชกุมารี นำพุ่มพานดอกไม้ถวายเยี่ยมอาการหลวงตามหาบัวที่วัดป่าบ้านตาด และมีบรรดาศิษยานุศิษย์ที่ทราบข่าวต่างเดินทาง

ตั้งใจมาเยี่ยมอาการเป็นจำนวนมากกว่า ๒,๐๐๐ คน แต่ทางเจ้าหน้าที่ไม่อนุญาตให้เยี่ยม เพราะต้องการให้หลวงตาพักผ่อนให้เต็มที่ พร้อมทั้งได้เขียนข้อความติดไว้ตรงทางขึ้นศาลาการเปรียญว่า “หลวงตาอาพาธพักผ่อน ๑ สัปดาห์”

หลวงตามหาบัวได้กล่าวด้วยว่า “การเกิดอุบัติเหตุครั้งนี้คิดว่าเป็นกรรมของทุกคน ไม่ว่าจะเป็นกรรมของคนซึ่งรถจักรยานยนต์ กรรมของคนขับรถ หรือแม้แต่ตัวเองก็ไม่เว้นจะไปโทษอะไรใครไม่ได้ ทุกคนมีกรรมร่วมกันจึงต้องช่วยเหลือกัน สำหรับอาการบาดเจ็บของอาตมาไม่มากนัก หมอก็กินยาแล้วไม่น่าเป็นห่วง เมื่อคืนที่ผ่านมานอนหลับสบาย หนักแน่นทำให้เจ็บมาก จึงต้องให้หมอดูดอก ก็ไม่มีอาการเจ็บแล้ว หมอบอกว่าไม่มีอะไรหนักใจ อีกไม่นานก็ไปรับบาตรและเทศนาได้เหมือนเดิมแล้ว ขอบอกผ่านญาติโยมทุกคนด้วยว่าไม่ต้องเป็นห่วง ไม่ต้องเดินทางมาเยี่ยมหรอก เดี่ยวจะตายเพราะคนแห่มาเยี่ยมมากกว่า

นี่! คือธรรมที่เมตตาสอนศิษย์ทั้งหลายตามสถานการณ์ แม้ในยามอาพาธ แล้วเช่นนี้จะมีให้ศิษย์หรือผู้ใดรู้จัก เคารพรักท่านได้อย่างไร 🌸

จะตายหลายครั้งแต่ไม่ตาย

วันที่ ๑๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ เวลา ๙.๓๐ น. เจ้าคุณพระราชเมธากร เจ้าคณะจังหวัดอุดรธานี (ธรรมยุต) พร้อมด้วยคณะ เดินทางมาเยี่ยมอาการอาพาธของหลวงตามหาบัวที่กุฏิ ซึ่งมีหมอจีนกำลังประคบไหล่ด้วยยาสมุนไพร “ยาตั้ง” มองเห็นไหล่ขวาของหลวงตามีรอยช้ำเป็นบริเวณกว้าง แต่หลวงตายังมีอาการปกติ และได้เทศน์โปรดท่านเจ้าคุณพระราชเมธากร ในขณะที่นอนรักษาไหล่อยู่ว่า

“นี่ท่านเจ้าคุณ ผมเป็นมาแล้วครั้งนี้เป็นครั้งที่ ๓ แต่ละครั้งหนักทั้งนั้น

ครั้งแรก (ป่วยเป็นไข้เจ็บซัดในหัวอก ชาวบ้านตายวันละ ๗-๘ คน เป็นโรคติดต่อกัน เป็นหนัก... ที่บ้านกระโหมงโพนทอง อำเภอบ้านผือติดต่อกับอำเภอบำบ่อ มีแม่น้ำทอนเป็นเขตแดน... ต้นปี ๒๔๙๓) นี่กว่าจะตายแล้ว แต่ก็ไม่ได้ตาย

ครั้งที่สอง เป็นโรคท้องร่วงถ่ายติดต่อกัน ๒๕ ครั้ง ตายไปแล้ว ๙๙% เหลือเพียง ๑% ก็นี่กว่าคงตายแน่ แต่ก็อยู่ได้

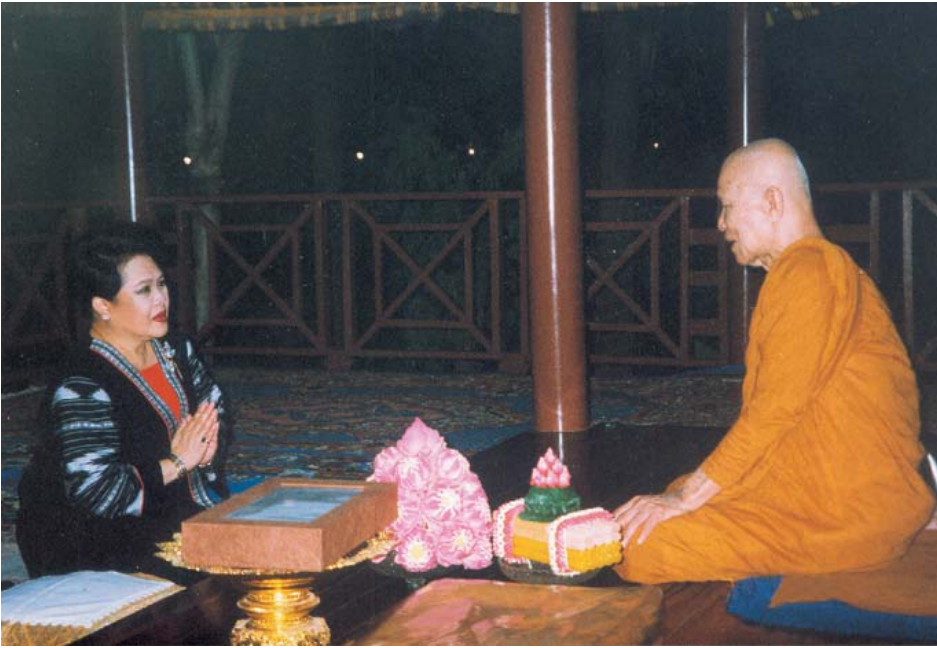
พอครั้งที่สาม คือครั้งนี้ ก็ไม่เห็นมันเป็นอะไร มันเป็นเรื่องของกรรมนะท่านเจ้าคุณ” หลวงตาอธิบาย ก่อนที่จะกล่าวต่อไปว่า

“เรากำลังจะรับบริจาคดอลลาร์ช่วยชาติก็มาเป็นอย่างนี้ ขณะนี้ได้รับเงินบริจาค ๒ แสนดอลลาร์เศษแล้ว เพราะมีการปาวประชาสัมพันธ์ไปทางทีวี หนังสือพิมพ์ คิดว่าคงจะได้เพิ่มขึ้นอีกในเร็ว ๆ นี้ รวมทั้งเงินไทยด้วย ได้มาเท่าไรก็ออกไปช่วยในสิ่งที่เดือดร้อนกันหมด โรงพยาบาลนาทม กิ่งอำเภอนาทม จังหวัดนครพนม ไม่มียา เพราะไม่มีงบประมาณ แม้แต่เงินเดือนหมอ พยาบาล เจ้าหน้าที่ก็ไม่ได้รับมา ๒-๓ เดือนแล้ว เราต้องนำเงินที่ได้รับบริจาคไปแจกจ่ายให้ เราทำเพื่อโลกล้วน ๆ เจ็บป่วยคราวนี้คงไม่นานแล้วนะท่านเจ้าคุณ คิดว่าสิ้นเดือนนี้คงหาย เหลืออีกกี่วันนะ” ท่านเจ้าคุณฯ จึงตอบว่า “อีก ๑๓ วันครับ หลวงตา” หลวงตาจึงกล่าวต่อไปว่า “เออ! นั่นแหละ มันคงหายตอนนั้น”

ลูกศิษย์ได้ช่วยกันรักษาแบบพื้นเมืองคือ “ย่าง” และ “ตั้งยา” สมุนไพรร่วมกับหมอชาวจีน ที่มีความชำนาญในด้านการรักษา

เจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดินเปิดโครงการช่วยชาติ

เสด็จพระราชดำเนินเป็นการส่วนพระองค์ไป ถววงแสงธรรมเพื่อทรงนมัสการหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน พร้อมกับถวายดอลลาร์และ จตุปัจจัยไทยทานเข้าโครงการดอลลาร์ช่วยชาติ “โครงการช่วยชาติ โดย หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน” ยิ่งความปลาบปลื้มปิติแก่เหล่า คิษยานุศิษย์หลวงตาบัว เป็นล้นพ้น

ต่อมาโครงการผ้าป่าช่วยชาตินั้นนอกจาก จะรับบริจาคในรูปของเงินดอลลาร์ เงินสกุลต่างประเทศ เงินบาทไทยแล้ว ยังเพิ่มรับบริจาค ทองคำด้วย เพราะหลวงตาพิจารณาว่า ความ มั่นคงของประเทศอยู่ที่ทองคำเป็นหลัก

วันที่ ๑๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๑ เวลา ๑๕.๐๐ น. สมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์อัครราชกุมารี เสด็จพระราชดำเนินเป็นการส่วนพระองค์ไปยังสวนแสงธรรม เป็นประธานเปิด “โครงการช่วยชาติ โดยหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน”

ในวันเปิดโครงการช่วยชาตินั้น ลังธารอันชำรุดของหลวงตาฯ อยู่ในสภาพที่พังทลายจากอาพารด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ ผอมจนกระดูกและเส้นเอ็นหลุดโปน แขนขาที่กระดูกแตก ถูก สะพายไว้ด้วยผ้า หวีไห่ลวาทที่บวมเป่ง สีดำคล้ำ ท่านได้เริ่มโครงการช่วยชาติฯ ในสภาพของลังธารเช่นนี้

ต่อมาวันที่ ๒๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๑ เวลา ๑๙.๓๐ น. พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช และ สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ

หลวงตากล่าวว่า ท่านเป็นผู้ถือบัญชีและรับผิดชอบ ทั้งหมดแต่เพียงผู้เดียว ดังนั้นขอให้วางใจได้ว่าเงินบริจาค เหล่านี้ปลอดภัยทุกบาททุกสตางค์

หลวงตาได้ให้อโวาทว่า

“เรามีพ่อ มีแม่ มีพี่ มีน้อง พี่เบิ้มของเราก็มี ท่านยังอุตส่าห์มาเป็นประธาน เป็นม้ามองคลแก่เราทุกๆ ครั้งไป

เราอบอุ่นมาก เรามีพ่อแม่แม่ในการดำเนินงานช่วยชาติของเรา
 สมบูรณ์พูนผลด้วยผู้นำ พวกเราทั้งหลายไม่ใช่ลูกกำพร้า ไม่มีพ่อ
 ไม่มีแม่ มีแต่ลูกเต้าหย่อมแหยมทำกันไปอย่างนั้น เรามีหลักมีเกณฑ์
 กษัตริย์ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย พ่อแม่ของชาติไทยทั้งชาติ เรา
 จะต้องปฏิบัติให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย สมกับเรามีพ่อแม่ คือวงศ์
 กษัตริย์ของเราเป็นพ่อเป็นแม่ของเรา ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ แล้ว
 เราจะได้มีแผ่นดินอยู่ต่อไป ถ้าหากว่าไม่มีอะไรเข้าสู่คลังหลวง
 คลังหลวงล้มตุมลงเท่านั้น ชาติไทยตุมไปพร้อมกันไม่มีเหลือ เงิน
 ใครกระเป๋าไหนไปด้วยกันหมด ไม่มีกระเป๋าไหนจะตกค้างอยู่ได้
 ด้วยความร่มเย็นเป็นสุขเหนือความล่มจมของชาติไทยนี้ไปได้เลยนะ
 เพราะฉะนั้นขอให้ภาคภูมิใจ ในการดำเนินของตน เพื่อ
 สสนองคุณของพระพุทธเจ้า พระมหากษัตริย์ ให้เต็มภูมิของเรานะ
 ให้กตัญญูต่อชาติบ้านเมือง ผู้มีอุปการะต่อเราแม่น้อย พระพุทธเจ้า
 ยังไม่ให้ลืมบุญคุณนี้ชาติทั้งชาติมีคุณต่อชีวิตจิตเราหาประมาณ
 ไม่ได้ พวกเราจะไม่กตัญญูรู้คุณชาติที่ให้เกิดอยู่เชียวหรือ? ❀

สอนให้ภิกษुकตัญญูกตเวที

จึงขอเล่าเรื่อง พระพุทธเจ้าสอนให้ภิกษुकตัญญูกตเวที มาเล่าให้ฟัง

ในครั้งพุทธกาลพระพุทธเจ้ารับสั่งให้ภิกษุสุณห์จึงจอกไม่ว่าอยู่ในอิริยาบถใด ที่ใด สามารถอยู่ได้ตามต้องการและได้รับความสุขในอิริยาบถนั้นๆ ภิกษุผู้ปฏิบัติตนเป็นสมณคากยบุตร ได้อัตภาพเช่นนี้เป็นการดีแล้ว

รับสั่งภิกษุทั้งปวงว่า “ได้ยินเสียงสุณห์จึงจอกในเวลาใกล้รุ่งไหม?”

เมื่อภิกษุเหล่านั้นกราบทูลว่า “ได้ยิน”

รับสั่งว่า “ความกตัญญูกตเวทีบางอย่าง พึงมีแม้แก่สุณห์จึงจอกที่ร้องปลุกพวกเธอให้ตื่นขึ้นทำความเพียรในเวลาใกล้รุ่ง แต่ภิกษุบางพวกในพระธรรมวินัยนี้กลับไม่มีความกตัญญูกตเวที

เหตุนี้พวกเธอทั้งหลายพึงศึกษาว่า เราจักเป็นผู้กตัญญูกตเวที อุปการะคุณผู้ที่คนอื่นกระทำแก่เราแม้เพียงเล็กน้อย จักไม่ลืมไป”

มีเรื่องเล่าต่ออีกว่า...

“พี่น้อง ๗ คนไปทำงานกัน แต่น้องชายคนเล็กไปเลี้ยงโคอยู่ที่ปลายนา ภูเลื่อมตัวหนึ่งมารัดสุณห์จึงจอก หนุมคนน้องจึงช่วยไล่ภูเลื่อมจนมันปล่อยสุณห์จึงจอก แต่ภูเลื่อมกลับมา

รัดเอาชายหนุมนั้น สุณห์จึงจอกลำนึกคุณคิดจะช่วย เพื่อตอบแทนบุญคุณที่ชายหนุมคนนั้นได้ช่วยชีวิตตนไว้ จึงวิ่งไปใกล้ที่พี่ชาย ๖ คนทำนาอยู่ คาบมืดที่เขาวางไว้ วิ่งหนีไปทางที่ชายหนุมถูกจอรัดอยู่ พี่ชายทั้ง ๖ เข้าใจว่าสุณห์มาขโมยมืดจึงวิ่งไล่ไปสุณห์จึงจอกไปวางมืดไว้ใกล้ชายหนุมที่ถูกภูเลื่อมรัดนั้น เมื่อพี่ทั้ง ๖ มาถึงเห็นเช่นนั้น จึงได้ใช้มืดเล่มนั้นตัดภูเลื่อมขาด ช่วยน้องชายพ้นจากอันตราย”

พระพุทธเจ้าจึงทรงยกตัวอย่างสุณห์จึงจอกนั้นมาเป็นแบบอย่างในความเป็นลัทธิมีความกตัญญูกตเวที ทั้ง ๆ ที่คุณธรรมเหล่านี้ไม่มีแก่ภิกษุบางรูป และทรงเน้นให้ทำตนให้เป็นคนมีความกตัญญูกตเวที เพราะมนุษย์ไม่ควรด้อยกว่าสุณห์จึงจอกในด้านคุณธรรมข้อนี้

ด้วยเหตุเพียงคุณอันเป็นอุปการะแม้น้อยที่สุณห์จึงจอกกระทำเป็นต้นนั้น พระพุทธองค์ยังสอนให้พระสาวกกตัญญูกตเวที ไม่ทรงให้พระสาวกประมาทในคุณนั้น แล้วประเทศไทย อันเป็นเอกราชมาช้านานเป็นชาติของชนทั้งชาติ อันเป็นแผ่นดินที่บรรพบุรุษรักษาไว้แต่เนิ่นนาน เป็นแผ่นดินให้เราเกิดแก่ เจ็บ ตาย และเสวยสุขมาจนทุกวันนี้ มีบุญคุณใหญ่เหลือล้นจนหาประมาณมิได้

มาบัดนี้เกิดเหตุเภทภัยร้ายนานัปการจากฝีมือมนุษย์ ถึงขั้นจะแตกดับล่มจมเป็นเมืองขึ้นทางปัญญา นี่สินั่นักหนา สาทิส สงครามเศรษฐกิจกลืนแบบเงียบ ๆ ไม่รู้ตัว พระสงฆ์สาวก ผู้เจริญรอยตามเบื้องบาทพระศาสดา ไม่ทอดแทนคุณประเทศชาติ ที่ให้ร่วมเงาแก่ตน ไม่ประพฤติเป็นแบบอย่างแก่ชาวพุทธทั่วโลก ก็ชื่อว่า “อสังคย อกตัญญู ต่อชาติบ้านเมือง และต่อพระบรมศาสดาแท้เหียว”

แล้วอย่างนี้จะเรียกตนเองว่า “เป็นผู้ประพฤติธรรมสมควรแก่ธรรม เป็นสาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้มีพระมหากุณาเหลือล้น เป็นผู้สืบสานงานพระศาสนาของพระองค์ได้อย่างไรกัน”

จะนั่นหลวงตามหาบัวท่านจึงเทศนาธรรม ปลุกใจชาวพุทธให้ลุกขึ้นสู้ไว้ว่า

“บรรพบุรุษรักษาชาติจนกระทั่งเลือดทาแผ่นดิน^๑

ก็เคยมีมาแล้ว

เราทั้งหลายควรถือเป็นคติ

คน ๖๒ ล้านคนต้องช่วยกันรักษาค้างหลวงฯ”

^๑ บรรพบุรุษเลือดทาแผ่นดิน

ศาสนาเกี่ยวข้องกับชาติมาตั้งแต่ครั้งบรรพบุรุษอย่างเช่น สมเด็จพระนเรศวรมหาราชผู้ทรงกอบกู้เอกราชของชาติไทย ในทางศาสนา พระองค์ทรงได้รับการช่วยเหลือจากพระมหาเถรคันฉ่องที่บอกข่าวการที่พม่าคิดปลงพระชนม์ และในกาลต่อมาพระองค์จึงทรงแต่งตั้งพระมหาเถรคันฉ่องเป็นสมเด็จพระวันรัตสังฆราชฝ่ายอรัญญวาสี

สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ผู้ทรงกอบกู้เอกราชของชาติไทยอีกพระองค์หนึ่ง ทรงเลื่อมใสในพระพุทธศาสนาถึงขั้นตั้งมโนปณิธานว่า

“อันตัวพ่อชื่อว่าพระยาตาก ทนทุกข์ยากกู้ชาติพระศาสนา
ถวายแผ่นดินให้เป็นพุทธบูชา แต่พระศาสดาสมณะพุทธโคดม
ให้ยืนยงคงถาวรห้าพันปี สมณะพราหมณ์ชีปฏิบัติให้พอสม
เจริญสมณะวิปัสสนาพ่อชื่นชม ถวายบังคมรอยบาทพระศาสดาฯ”

และพระองค์ได้ทรงสัจจอธิษฐานว่า “เป็นความสัตย์แห่งข้าข้าทำความเพียร มิได้เห็นแก่กายและชีวิต ทั้งนี้จะปรารถนาสมบัติพัสถานอันใดหามิได้ ปรารถนาแต่จะให้สมณชีพรามณ์ สัตว์โลกเป็นสุขอย่าให้เบียดเบียนกัน ให้อยู่ในธรรมปฏิบัติเพื่อที่จะเป็นปัจจัยแก่โพธิญาณสิ่งเดียว

ถ้าแลผู้ใดอาจจะสามารถอยู่ในราชสมบัติให้สมณชีพรามณ์ประชาราษฎร์เป็นสุขได้จะยกสมบัติทั้งนี้เพื่อบุคคลนั้น แล้วข้าจะไปสร้างสมณธรรมแต่ผู้เดียว ถ้ามีฉะนั้น ปรารถนาศักระและท้าวตฤลิ่งใดสิ่งหนึ่งก็จะให้แก่ผู้นั้น”

ศิษย์น้ำตาคลอ ๒๕๔๓

วันที่ ๗ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๓
หลวงตามหาบัวได้ประกาศทำพิณ
กรรมมอบสมบัติเข้าพระคลังหลวง
เพื่อช่วยชาติ ระหว่างเทศกาล
สวนแสงธรรม ท่ามกลางความตก
ตะลึงของญาติโยมที่นั่งฟัง หลวงตา
มหาบัว ยังปักหลักสู้ไม่ถอยเพื่อให้
“เงินผ้าป่าช่วยชาติ” ถูกนำไปใช้สม
ตามเจตนารมณ์อย่างถูกต้องที่สุด
ซึ่งล่าสุดถึงกับทำพิณกรรมมอบ
สมบัติทั้งหมดเข้าพระคลังหลวงแล้ว

“คนเราฐานะสูงต่ำกันไม่เป็น
อะไร แต่ถ้ามีฐานะสูงไว้เพื่อโกงหรือ
รีดไถเขามา เป็นพวกที่สร้างภัย เมา
หัวของตัวเอง พวกนี้จะล่มจมมากที่
สุด เมืองไทยเราเรียกพวกนี้ว่าพวก
สกปรก พวกทำลายชาติ จะเป็นใคร
ก็ตาม ถ้าทำชั่วมาก ๆ พอตายไปแล้ว
พระยังมาสวดไม่ทัน คนดีมีมาก
ไม่เพื่อ คนชั่วคนสองคนทำให้บ้าน
เมืองเดือดร้อนไปหมด เดียวก็ไป
ขโมยปล้นคนนั้นคนนี้ จนชาวบ้าน
นอนไม่หลับ ต้องคอยระวังอันตราย
ต่อสมบัติชาติ ขอร้องว่าอย่าสมัคร
ใจเป็นคนชั่ว เพราะตัวเองจะนอน
ไม่หลับ ต้องระวังอยู่ตลอด กลัวเขา
จะจับได้ หลวงตามหาบัวช่วยชาติเต็ม
ความสามารถแล้ว อะไรที่มาทำลาย
สู้ไม่ถอยเพื่อปิดเป่าให้สิ้นซาก”

ทำพินัยกรรมยกเงินเข้าพระคลังหลวง

กลุ่มลูกศิษย์ซึ่งประกอบด้วยผู้พิพากษาศาลฎีกาและนักกฎหมายจำนวนหนึ่ง ได้เข้ากราบนมัสการหลวงตามหาบัว ซึ่งหลวงตาได้หารือกับศิษย์กลุ่มนี้อยู่ประมาณ ๑ ชั่วโมง แล้วจึงออกเทศน์ใจความว่า

“หลวงตาได้ทำพินัยกรรมเอาไว้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว เพราะว่าหากเป็นอะไรไปจะไม่มีใครเอาเงินไปใช้ในทางที่เป็นอื่น และได้ปรึกษากับนักกฎหมายเป็นที่เรียบร้อยแล้ว”

จากนั้นหลวงตามหาบัวได้ให้ลูกศิษย์อ่านเนื้อหาในพินัยกรรมซึ่งเขียนข้อความว่า

“ข้าพเจ้าพระธรรมวิสุทธิมงคล หรือหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน อายุ ๘๗ ปี อยู่วัดป่าบ้านตาด ตำบลบ้านตาด อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ขอทำพินัยกรรมฉบับนี้เพื่อให้ทราบทั่วกันว่า เมื่อข้าพเจ้ามรณภาพแล้ว ให้จัดการทรัพย์สินและงานศพของข้าพเจ้าดังนี้

ระบุงทรัพย์ที่มีทั้งหมดช่วยชาติ

ข้อ ๑. บรรดาทรัพย์สินที่มีอยู่แล้ว ในขณะที่ข้าพเจ้ามรณภาพ ให้บรรดาทรัพย์ต่างๆ ซึ่งได้รับบริจาคในงานศพของข้าพเจ้าให้จัดการดังนี้

ข้อ ๑/๑ ส่วนที่เป็นทองคำ ให้หลอมเป็นทองคำแท่ง

ข้อ ๑/๒ ส่วนที่เป็นเงินไม่ว่าสกุลใด ให้นำไปซื้อทองคำแท่ง โดยให้นำทองคำแท่งทั้งข้อ ๑/๑ และ ๑/๒ ไปมอบไว้แก่อนาคารแห่งประเทศไทย โดยข้าพเจ้าไม่มีเจตนาจะให้บุคคลหรือคณะบุคคลใดนำไปใช้เพื่อการอื่น นอกจากจะให้เป็นทุนสำรองของประเทศไทยเท่านั้น

ข้อ ๒. ให้ตั้งคณะกรรมการเพื่อจัดงานศพและร่วมกันจัดการดูแลทรัพย์สินทั้งหมดที่มีอยู่ในขณะมรณภาพและที่จะได้รับบริจาคในงานศพของข้าพเจ้า โดยให้ดำเนินการอย่างเปิดเผยและดำเนินการตามเจตนาที่พินัยกรรมระบุในข้อ ๑

ข้อ ๓. ให้คณะกรรมการตามข้อ ๒ นี้ระบุจำนวน.....คน

ข้อ ๔. ข้าพเจ้าขอตั้งให้นาย.....เป็นผู้จัดการมรดกของข้าพเจ้า

พินัยกรรมนี้จะทำได้ ๓ ฉบับ มีข้อความถูกต้อง

ตรงกัน ยังไม่ขอบอกว่าเก็บไว้ที่ใด เราจะเป็นคนเก็บไว้เอง พินัยกรรมฉบับนี้ทำขึ้นด้วยความสมัครใจของข้าพเจ้าเอง และข้าพเจ้ามีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ทุกประการ จึงลงชื่อไว้ต่อหน้าพยาน ลงชื่อหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน หรือพระธรรม-วิสุทธิมงคล” ส่วนด้านท้ายของพินัยกรรมนั้นได้ระบุถึงผู้ที่จะลงนามเป็นพยานในการทำพินัยกรรมฉบับนี้

จะเซ็นพินัยกรรมก่อนตาย

หลังจากที่หลวงตามหาบัวอ่านพินัยกรรมจบ บรรดาศิษยานุศิษย์ทั้งหลายต่างพากันตะลึงตกใจ และมีสีหน้าเศร้าสร้อย ต่อจากนั้นหลวงตามหาบัวได้กล่าวอีกว่า

“ที่กล่าวมาทั้งหมดเป็นตัวอย่างของพินัยกรรมที่ได้ร่างเอาไว้ ๒ ฉบับจะนำไปเก็บไว้ที่วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี ก่อนที่เราจะตายจะเซ็นเอาไว้ให้ก่อน ขอยืนยันว่าเงินทั้งหมดเราจะซื้อทองเข้าคลัง ไม่ให้เป็นของคนอื่น และไม่ให้อยู่แก่กันชักสตางค์เดียว หลวงตาจะเผาผีตัวเองด้วยไฟไหม้ใช้ด้วยเงิน คนเรานั้นแม้มีชื่อเสียง แต่วาระสุดท้ายคือความตายมาถึงทุกคน

สมัยพุทธกาลพระเถระที่มรณภาพต่างจัดงานศพ กันแบบเรียบง่าย ไม่มีใครจัดแบบอีกทีก หรือจัดแบบบ้าๆ บอๆ เช่นทุกวันนี้ ที่ส่วนใหญ่ มักเอาศพครูบาอาจารย์ตัวเองที่ตายมาเป็นสินค้าเพื่อหากินกัน หลวงตาสลัดสังเวชเหลือประมาณ เวลาตายเลยไม่อยากให้ใครมาอยู่” 🌸

๑ การเผาศพของพระพุทธเจ้า

พระพุทธองค์ตรัสกับพระอานนท์เกี่ยวกับพระสรีระเมื่อพระองค์ปรินิพพานว่า

“อานนท์! คืออย่างนี้ เราจะพินสรีระแห่งพระเจ้าจักรพรรดิด้วยผ้าไหมแล้วซับด้วยสำลี แล้วพันด้วยผ้าไหมอีก ทำอย่างนี้ถึง ๕๐๐ คู่ หรือ ๕๐๐ ชั้น แล้วนำวางในรางเหล็กซึ่งเต็มไปด้วยน้ำมัน แล้วปิดครอบด้วยรางเหล็กเป็นฝา แล้วทำจิตกาธานด้วยไม้หอมนานาชนิด แล้วถวายพระเพลิง เสร็จแล้วเชิญพระอัฐิธาตุแห่งพระเจ้าจักรพรรดินั้น ไปบรรจุในสถูปซึ่งสร้างไว้ ณ ทางสี่แพร่ง ในสรีระแห่งตถาคตก็พึงทำเช่นเดียวกัน ทั้งนี้เพื่อผู้เลื่อมใสจักได้บูชาและเป็นประโยชน์สุขแก่เขาตลอดกาลนาน”

แล้วแล้ว พระพุทธองค์ทรงแสดงอุบายการบูชาบุคคล คือ บุคคลผู้ควรบรรจุอัฐิธาตุไว้ในสถูป เพื่อเป็นที่สักการบูชาของมหาชนไว้ ๔ จำพวก คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันตสาวก และพระเจ้าจักรพรรดิ

พระศาสนาเป็นผู้นำ

ด้วยลมหายใจอันแผ่วเบาและความ
ผูกพันของธาตุขันธ์ ชีวิตในวัยชรา หลวงตา
ยังคงตรากตรำ และชวนชวาวรวบรวมบรรดา
เงิน ดอลลาร์ และทองคำเข้าเพิ่มพูนทุนสำรอง
ที่มีมาแต่ล้นเกล้าฯ รัชกาลที่ ๕

ด้วยความมุ่งมั่นว่า ก่อนที่หลวงตาจะ
หลับตาล้างสังขาร ว่าจะต้องนำทองคำบริสุทธิ์
น้ำหนักไม่น้อยกว่า ๑๐ ตัน เงินดอลลาร์สหรัฐ
๑๐ ล้านดอลลาร์เข้าคลังหลวง เพื่อประโยชน์
ของชนชาวไทย และหน่อเนื้อเชื้อไขของเรา
ที่จะจุติบนผืนแผ่นดินไทยนี้

หลวงตามหาบัวได้เทศนาไว้ว่า..

“ธาตุขันธ์อ่อนมาก ชำรุดมากไม่อำนวย
แต่ใจเข้มแข็ง ด้วยความเมตตาเท่านั้น ถึง
ได้ตะเกียกตะกายนะ ถ้าลำพังธาตุขันธ์จะ
ไปไม่รอดแล้วเวลานี้

งานคราวนี้เป็นงานใหญ่โตมาก เป็น
งานของชาติทีเดียวนะ งานนี้ไม่มีกั๊กไม่มีเหล้า
ไม่มีฝักไม่มีฝ้าย เมืองไทยของเราทั้งชาติ
รวมเป็นหัวใจดวงเดียวกัน ยกชาติบ้านเมือง
ขึ้นโดยฝ้ายเดียวเท่านั้นเวลานี้กำลังตกอับมาก
นี้เป็นงานของศาสนา งานของธรรม มีพระ
สงฆ์เป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย ศาสนานี้
ไม่เป็นข้าศึก ไม่เป็นภัยต่อผู้ใด เป็นแต่คุณ
ล้วน ๆ นำชาติไทยให้ขึ้นด้วยคุณธรรม ความ
สามัคคี ความรักชาติ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียว
เพื่อความปลอดภัย ยกชาติไทยขึ้นให้สง่างาม
ด้วยเมตตาของพระพุทธเจ้าของเราเป็นผู้นำ
ให้ชาติไทยตั้งตัวได้ ถ้าตั้งไม่ได้คราวนี้ ก็

จะไม่มีคราวไหนแล้วนะ พูดตรง ๆ อย่างนี้แหละ คนในประเทศจะล้าล็กน้ำบ่าง
ก็ยังไม่เป็นไร ให้หลักใหญ่ชาติไทยอยู่ได้ก่อน ถ้าขั้นนี้ไม่ได้ตอนนี้ ชาติของ
ชาติไทยจะจมแน่ ๆ ความสง่างามของชาติไทยอยู่ด้วยความเสียสละ ต่างชาติ
เขาก็จะให้เห็นด้วย ความตระหนี่ถี่เหนียวไม่ดีเลย จะทำให้จมได้ ถ้าศาสนา
นำไม่ได้แล้วจมแน่ ๆ เขียนไปจมไว้เลยทุกคน 🌸

ปฏิบัติการรักษารัง

หลวงตายกตัวอย่างให้ชาวไทยรู้จักรักษาประเทศว่า

“เราเคยเห็นหมากัดกันวิ่งชนรังต่อ เป็นคดีได้ หมามันแย่งอาหารเพราะความโลภความหิวโหย พระท่านไปล้างบาตรที่นี้หมาต่างตัวต่างหิว ต่างตัวต่างจะกิน ก็แย่งอาหารกันแล้วกัดกัน ฟาดใส่รังต่อ รังต่อเคยเห็นไหม รังต่อก็อยู่เตี้ย ๆ ด้วยพอดีกับหัวหมาดี ๆ นี่แหละ มันกัดกันไปชนเอารังต่อ ต่อเป็นกรรมการใหญ่ ผู้พิพากษาใหญ่ วัวงั้นเถอะนะ

ตัวต่อมันนึกว่าใครโจมตีบ้านของมัน มหาโจรมาจากไหนไม่ทราบไปฟัดรังของมัน มันก็แตกฮือออกมาฟาดหมาหมาเลยไม่ทราบตัวไหนแพ้ตัวไหนชนะ ฟังเสียงร้องยิ่งกว่าเสียงหมา สนามนั้นเลยเป็นสนามหมากัดกันและสนามหมาร้อง

ถูกต่อมันฟาดเอา เห็นไหมล่ะ หมาก็ไม่ตั้งใจจะไปรุกรานต่อนะ ต่อเขารักษาสมบัติในรังรังของเขา เขาอยู่ด้วยความสงบสุขเย็นใจ ที่นี้หมามันคึกมันคะนองมันกัดกัน ฟัดเอารังต่อเข้าหมาไม่ได้เจตนาอะ ต่อมันก็ฟาดเอาหมาแตกฮือเลย

ชาติไทยของเราก็ให้ระว่าง เป็นรังต่อเข้าใจไหม หมาทัวไหนมา ผีตัวไหนมา เปรตตัวไหนมา มหาโจรมารที่ไหนมา กัดกัน ฟัดเข้ามาในรังต่อคือประเทศไทยของเรา เอาให้มันหลงเสียงไปเลยนะ เข้าใจไหมหลงเสียง คือหมากัดกัน ต่อฟาดหัวมันมันก็หลงเสียง เลยไม่ทราบว่าตัวไหนชนะ วันนั้นไม่มีใครมาตัดสิน ต่อตัดสินรังเดียวพอ ฟัดเสียงร้องแหงกๆ วังเลย 🌸

เจ้าฟ้าหญิงขอเป็นบุตรบุญธรรม

เป็นที่ทราบกันดีว่า สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าหญิงจุฬาภรณวลัยลักษณ์ฯ พระองค์ทรงศรัทธาเลื่อมใสพระหลวงตามหาบัวมาก ถึงกับปวารณาขอเป็นลูกศิษย์ในปี ๒๕๓๘ และในปี ๒๕๔๒ ขอเป็นบุตรบุญธรรมหลวงตา อันเนื่องมาจากทรงเคยตามเสด็จพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ ไปยังวัดป่าบ้านตาดหลายครั้ง

ในช่วงแรกๆ พระองค์ไม่ทรงกล้าเข้าไปหาพระหลวงตา ด้วยมองว่าท่านเป็นพระที่ดุ จะทรงรอพระราชบิดาและพระราชมารดาอยู่ตรงบันไดทุกครั้ง จนในระยะหลังจึงทรงเดินทางไปกราบนมัสการและทรงได้รับคำแนะนำธรรมะจากพระหลวงตาบ่อยๆ ถูกต้อง จนหลุดจากปัญหาที่รุมเร้า

แม้ปัจจุบันนี้เมื่อมีเวลา พระองค์จะเสด็จไปทรงเยี่ยมและรับฟังธรรมะจากท่านอยู่เสมอ บางครั้งพระองค์ก็ทรงค้างคืนปฏิบัติธรรมที่วัดป่าบ้านตาด

สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี ได้ประทานให้สัมภาษณ์กับนิตยสารฉบับหนึ่งถึงหลวงตามหาบัว ซึ่งเป็นทั้งพระอาจารย์และบิดาบุญธรรม ในโอกาสที่พระหลวงตาได้รับนิมนต์มาฉันเช้าที่พระตำหนักใหม่ จิตรลดาว่า

“หวังอะไรก็คงไม่หวังมาก แต่ก็ได้อยู่แล้ว เพราะว่าหลวงตามหาบัวจะมาฉันเช้าที่บ้าน นิมนต์ท่านไว้ อันนี้เป็น

ความปลาบปลื้มที่สุด เพราะหลวงตาอุทิศสำหรับเป็นศิษย์เมื่อปี ๒๕๓๘

เมื่อปีที่แล้วท่านก็รับเป็นบุตรบุญธรรม เป็นความซาบซึ้งมากแล้ว”

ทูลกระหม่อมหญิงเล็กนั้นจัดได้ว่าทรงเป็นพุทธศาสนิกชนอย่างเคร่งครัด ด้วยพระจริยาวัตรที่ทรงปฏิบัติก่อนบรรพตทุกคืนด้วยการสวดมนต์ “มีเวลาก่อนนอนที่ไม่ขาดสาย คือสวดมนต์แล้วนั่งสมาธิภาวนา ไม่ได้นั่งยาวๆ เป็นชั่วโมงๆ คือมี ๑๐ นาที ก็นั่ง ๑๐ นาที มี ๒๐ นาที ก็นั่ง ๒๐ นาที แล้วแต่จะเป็นไปได้ แต่ทำเป็นประจำ”

พระองค์ได้เสด็จกราบนมัสการหลวงตามหาบัว ณ สวนแสงธรรมและที่วัดป่าบ้านตาดอยู่เสมอ ความศรัทธาระหว่าง

อาจารย์กับลูกศิษย์ปรากฏทางหน้าหนังสือพิมพ์อยู่เนืองๆ

ลูกศิษย์ลูกหาอื่นๆ ที่ได้รับการถ่ายทอดธรรมะจากท่าน ได้ดิบได้ดีในวงราชการ การเมือง พ่อค้า ประชาชน นักธุรกิจ ชาวนา จนกระทั่งถึงคนหาบฟันขาย ก็ได้รับคำสั่งสอนไป ขบคิดอยู่เป็นประจำ

เมื่อมีศิษย์มากมายปัจจัยเข้าวัดย่อมมากมี แต่เป็นที่รู้กันดีว่า เงินบริจาคที่ผ่านมือพระหลวงตาเข้าวัดจะไหลออกไป “ช่วยโลก” ทั้งหมด ปีหนึ่ง ๆ หลายร้อยล้านบาท

สิ่งที่สำคัญคือ ท่านเป็นผู้ให้การสนับสนุนกระทรวง สาธารณสุขอย่างมากมายมหาศาล โดยเฉพาะการนำเงินไป ช่วยเหลือโรงพยาบาลในภาคอีสาน อาทิ ซื้อเครื่องมือแพทย์ สร้างตึกอาคารสงเคราะห์ผู้ป่วย หรือกระทั่งส่งข้ามไปช่วย เหลือประเทศเพื่อนบ้าน เช่น ประเทศลาว เป็นต้น และ โครงการอันสำคัญยิ่งเป็นประวัติศาสตร์ต่อชาติบ้านเมืองคือ “โครงการช่วยชาติ โดย หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน”

นี่! คือเมตตาธรรมที่มีต่อโลก อันยากที่จะมีใครเสมอเหมือนได้ 🌸

ธรรมคำแผ่นดิน

เมื่อประเทศชาติมีหนี้สินมากเช่นนั้น พระสงฆ์ผู้มีความกรุณา มีสติปัญญาที่พอจะช่วยแบ่งเบาภาระช่วยโลกที่กำลังร้อนระอุด้วยเพลิงที่เกิดจากกิเลสความโลภของมนุษย์ด้วยกัน พระผู้มีพรหมวิหารธรรมจะอยู่สุขสบายได้อย่างไรกัน เพราะท่านถือว่า

เศษ ๓ อย่างคือ เศษหนี้ เศษเชื้อเพลิง เศษศัตรู มีแต่จะเพิ่มพูนขึ้นเรื่อย ๆ

ดังนั้นจึงควรช่วยกันชำระสะสางไม่ให้มันเหลืออยู่เลย พระพุทธเจ้าผู้เป็นจอมปราชญ์ได้ทรงประกาศธรรมเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจให้คนทั้งหลายไว้ ๔ ประการคือ

๑. การให้วัตถุสิ่งของและคุณธรรมความรู้
  ๒. การช่วยเหลือเกื้อกูลกัน
  ๓. การเจรจาด้วยถ้อยคำที่ตรงไปตรงมา
  ๔. การวางตนให้สม่ำเสมอ
- เทวดากล่าวธรรมนี้กับพระผู้มีพระภาคเจ้า ๕ ประการ
๑. เมื่อเรือนถูกไฟไหม้ เจ้าของเรือนขนเอาของได้ออกไปได้ ของนั้นมีประโยชน์แก่เขา ส่วนสิ่งของที่มีได้นำออกไปย่อมไหม้อยู่ในไฟ
  ๒. โลก คือ หมุ่นชนถูกชราและมรณะเผาแล้ว ควรนำออกซึ่งโภคสมบัติด้วยการให้ทาน เพราะทานวัตถุที่ให้แล้วได้ชื่อว่านำออกดีแล้ว
  ๓. ทานวัตถุที่ให้แล้วย่อมมีสุขเป็นผล ที่ยังมีได้ให้ ย่อมเป็นเช่นนั้น คือ โจรยังปล้นได้ พระราชายังริบได้ เพลิงยังไหม้ได้ หรือสูญหายไป
  ๔. บุคคลจะต้องละร่างกายพร้อมด้วยเครื่องอาศัย ด้วยการตายจากไป ผู้มีปัญญารู้ชัดดังนี้แล้ว ควรใช้สอยและให้ทาน
  ๕. เมื่อให้ทานและใช้สอยตามสมควรแล้ว จะไม่ถูกดิฉินนินทา และจะเข้าสู่สถานที่ดีด้วย

มีสมบัติก็ไม่มีสุข ถ้าไม่มีธรรม

คุณธรรมเป็นต้นแหล่งนี้
จะเป็นเครื่องเยี่ยวยาจิตใจที่
บกพร่อง เพราะทรัพย์สมบัติ
ภายนอกนั้น เป็นเพียงปัจจัย
เครื่องอาศัยชั่วคราวเท่านั้น
แต่ธรรมะภายในใจ จะช่วย
ดับความเร่าร้อนทางกายทาง
จิตได้ จึงจะนำเรื่องพระพุทธ
เจ้ามาสาธกให้ฟัง

คราวหนึ่งพระผู้มีพระ
ภาคเจ้าประทับ ณ ที่ลาดด้วย
ใบไม้ (ปณฺณสนฺถเร) ที่ทรง
ทำเอง โดยกวาดมารวมกันเป็น
กอง มีผ้าจีวรปูทับอีกทีหนึ่ง
แล้วประทับนั่งบนนั้น ในป่า
สีสพวัน คือป่าประดู่ลายใกล้
ทางโคเมืองอาฬวี

ครั้งนั้นหัตถกะราชกุมาร
ชาวเมืองอาฬวีเที่ยวเดินเล่นอยู่ ได้ทอดพระเนตรเห็นพระผู้มี
พระภาคเจ้าประทับนั่งอยู่ จึงเสด็จเข้าไปเฝ้า ทูลถามว่า “พระ
ผู้มีพระภาคเจ้าทรงบรรทมเป็นสุขดีอยู่หรือไม่?” พระศาสดา
ตรัสตอบว่า “บรรดาผู้ที่นอนเป็นสุขทั้งหลาย เราเป็นผู้หนึ่ง”

หัตถกะราชกุมารกราบทูลว่า “ตอนนี้เป็นราตรีฤดูหนาว
ระหว่าง ๘ วันแห่งสมัย หิมะตก อากาศหนาวจัด พื้นดิน
แข็งแตรกระแหงอันโคเหี้ยบย่ำเมื่อฝนตกใหม่ๆ โคอย่าไป โคลน
ทะลักขึ้นมาจากช่องกีบเท้าโค โคลนนั้นแห้งเพราะลมและแดด
แหลมเหมือนฟันเลื่อยกระทบเข้าแล้วเจ็บ กองใบไม้ที่ประทับ
นั่งก็แห้งบาง ต้นไม้มีใบห่าง ลมหนาวก็พัดมาเสมอๆ พระ
ผู้มีพระภาคเจ้าทรงบรรทมเป็นสุขอย่างไร?”

พระศาสดาตรัสยืนยันการบรรทมเป็นสุขเหมือนเดิม

และตรัสถามเพื่อให้หัตถกะ
กุมารตอบตามความเห็นตาม
ความเป็นจริงว่า

“คหบดีหรือบุตรของ
คหบดี นอนในเรือนยอดอัน
สวยงาม มีประตุน้ำต่าง
มิดชิด ลมเข้าไม่ได้ มีบัลลังก์
ที่นั่งซึ่งลาดด้วยผ้ามีขนยาว
ลาดด้วยเครื่องลาดชนิดต่างๆ
ข้างบนมีเพดาน มีหมอนสีแดง
วางทั้ง ๒ ข้าง มีประทีปโคม
ไฟสว่างไสว มีภริยางามๆ ลี
นางบำรุงบำเรอให้เพลิดเพลิน
เจริญใจ พวกเขาพึงนอน
เป็นสุข นั่งนอนเป็นสุขหรือไม่?”

“ต้องเป็นสุขแน่นอน
พระเจ้าข้า” หัตถกะ ทูลตอบ

พระศาสดาตรัสต่อไปว่า

“ความเร่าร้อนทางกาย ทางจิต อันเกิดจาก ราคะ โทสะ
โมหะ อันเผาลนให้เขาเป็นทุกข์มีหรือไม่?”

“มีแน่นอน พระเจ้าข้า”

ดูก่อนหัตถกะ ราคะ โทสะ โมหะ อันเป็นเครื่องเผาลน
ทำให้เร่าร้อนนั่งนอนเป็นทุกข์ เราได้ตัดขาดแล้ว ถอนรากขึ้น
ได้แล้ว ไม่ให้เกิด ไม่ให้มีขึ้นได้อีก เพราะเหตุนี้แหละเราจึง
นั่งนอนเป็นสุขในที่ทุกสถานในกาลทุกเมื่อ”

“พระอรหันต์ ผู้ดับสนิทแล้วย่อมอยู่เป็นสุขทุกเมื่อ
ผู้ใดไม่ติดในกามทั้งหลาย เย็นสนิท ไม่มีกิเลสเครื่องเสียด
แทงใจ ตัดออกได้หมดแล้ว นำความกระวนกระวายใจออก
ได้แล้ว ถึงความสงบแห่งใจย่อมอยู่เป็นสุข” ดังนี้

ธรรมปกครองชาติ

คุณธรรมเหล่านี้เป็นสิ่งที่พระพุทธองค์ประพาดิเป็นแบบอย่างแก่พระสาวกเสมอมา พระองค์สอนอยู่เสมอ ๆ ว่าเมื่อบุคคล ๔ ประเภทคือ ๑. ขวานา ๒. พ่อค้า ๓. ข้าราชการ ๔. สมณะผู้คงแก่เรียนมีศีลจารวัตรอันงดงาม ต่างก็มีความเจริญรุ่งเรือง ประเทศชาติก็จะเจริญรุ่งเรืองตามไปด้วย เมื่อบุคคล ๔ ประเภทนั้นตกต่ำ ประเทศชาติก็พลอยตกต่ำไปด้วย เพราะฉะนั้นผู้ปกครองบ้านเมืองควรทำนุบำรุงประเทศชาติให้เจริญรุ่งเรืองอยู่เสมอ มีคำพูดเปรียบเทียบไว้ว่า

“ผู้ที่เก็บเอาผลดิบของต้นไม้ที่กำลังมีผลไปกิน ย่อมไม่รู้รสชาติของผลไม้ นั้น ประเทศชาติก็เหมือนต้นไม้ใหญ่ ถ้าผู้ปกครองบริหารบ้านเมืองโดยไม่ชอบธรรม ย่อมทำให้ประเทศชาติไม่มีความสุขความเจริญ อีกทั้งยังทำให้ประเทศชาติล่มจมอีกด้วย

ผู้ที่เก็บเอาเฉพาะผลไม้สุกของต้นไม้ใหญ่ที่กำลังมีผลไปกิน ย่อมรู้รสชาติของผลไม้ นั้น อีกทั้งยังทำให้ต้นไม้ นั้นไม่ต้องสูญพันธุ์อีกด้วย

ประเทศชาติก็เหมือนต้นไม้ใหญ่ ถ้าผู้ปกครองบริหารบ้านเมืองโดยชอบธรรม ย่อมไม่ทำให้ประเทศชาติล่มจม อีกทั้งยังทำให้ประเทศชาติมีความสุขความเจริญอีกด้วย

อนึ่งผู้ปกครองประเทศชาติบ้านเมืองโดยไม่เป็นธรรม ย่อมเชื่อว่าประพาดิไม่สอดคล้องกับดวงดาวทั้งหลาย ในทำนองเดียวกัน ผู้ปกครองบ้านเมืองซึ่งเบียดเบียนประชาชนที่ทำมาค้าขาย โดยการทุจริตเก็บภาษีอากร ย่อมเชื่อว่าประพาดิผิดต่อระบบการคลัง

ผู้ปกครองบ้านเมืองที่รู้จักเกณฑ์ของการรบ เมื่อสงครามสิ้นสุดยุติลงแล้ว ยังเบียดเบียนซ้ำเติมข้าศึกศัตรูที่ยอมแพ้ ย่อมเชื่อว่าประพาดิผิดต่อกฎเกณฑ์ของการทัพ

ผู้ปกครองบ้านเมืองที่ประพาดิผิดต่อทำนองคลองธรรม

เบียดเบียนสมณพราหมณาจารย์ ผู้มีความสำรวมดี ผู้ประพฤติพรหมจรรย์ ย่อมชื่อว่าประพฤติผิดต่อสวรรค์

แม่น้ำใหญ่จะตรงหรือคดเคี้ยวก็เป็นเอง หาใช่เพราะมีใครทำไม่ ผู้ปกครองบ้านเมืองจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในบ้านเมืองของตน ก็เพราะการกระทำของตนเอง หาใช่เพราะผู้อื่นทำให้

เมื่อประชาชนทำทั้งความดีความชั่ว ผู้ปกครองบ้านเมืองย่อมพลอยได้รับผล ๑ ใน ๖ ส่วน จากความดีและความชั่วที่ประชาชนทำไว้ เพราะฉะนั้น ผู้ปกครองบ้านเมืองพึงห้ามประชาชนทำความชั่ว และอบรมสั่งสอนประชาชน ไปพร้อมๆ กับพัฒนาตนเองให้ดียิ่งขึ้น

ชีวิตของคนโง่มีค่าน้อย ชีวิตของนักปราชญ์มีค่ามาก ผู้ปกครองบ้านเมืองเป็นชีวิตของประชาชน ราชธรรม^๑ เป็นชีวิตของผู้ปกครองบ้านเมือง ผู้ปกครองบ้านเมืองพึงเอาใจใส่ดูแลประชาชน ทำนองเดียวกับแม่เต่า แม่ปลา แม่ไก่ และ

แม่โค เลี้ยงดูลูกของมันจะนั้นๆ”

ธรรมาภิบาล จึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง การใช้ธรรมะเป็นเครื่องนำทางจึงไม่มีความผิดพลาด

ผู้ผ่านการต่อสู้กับกิเลสมาอย่างโชกโชนอย่างหลวงตามหาบัว จึงรู้กลมายาของกิเลสที่แสดงออกมาจากใจมนุษย์ และสัตว์เป็นอย่างดี เมื่อท่านชนะกิเลสที่ยากที่บุคคลอื่นจะชนะได้แล้ว ชัยชนะนี้จึงเป็นชัยชนะที่เด็ดขาดไม่กลับแพ้ได้ ใครก็ทำให้ท่านแพ้ไม่ได้ มาร เทวบุตร เทวดา มาสมทบกับพวกพรหมก็ทำให้ท่านพ่ายแพ้ไม่ได้

ท่านจึงพูดอยู่เสมอว่า **ท่านไม่เอยากดังเพราะท่านดังอย่างลึกลับกับพวกกายทิพย์กายเทพนี้มานานแล้ว มนุษย์ไม่เห็นความเด่นความดังคุณธรรมความดีที่ปมบำเพ็ญมา แต่เทวบุตร เทวดา อินทร์ พรหม เห็นและสรรสพประสานสงเคราะห์กันมาโดยตลอด**

๑ ราชธรรม

ทศพิธราชธรรม ๑๐ ประการ

๑. ทานการให้ คือการสละทรัพย์สิ่งของ บำรุงช่วยเหลือประชาราษฎร์ บำเพ็ญสาธารณประโยชน์
๒. ศีล ความประพฤติดีงาม สำรวมไตรทวาร ประกอบแต่การสุจริต รักษาเกียรติคุณ ควรเป็นตัวอย่างให้เป็นทีเคารพนับถือของประชาราษฎร์
๓. ปริจาคะ การบริจาคคือเสียสละความสุขสำราญ เสียสละแม้กระทั่งชีวิตของตน เพื่อประโยชน์สุขของประชาชน
๔. อาชวะ ความซื่อตรง คือซื่อตรงทรงสัตย์ไร้มารยา ปฏิบัติภารกิจโดยสุจริตใจ ไม่หลอกลวงประชาชน
๕. มัททวะ ความอ่อนโยนคือมีอัธยาศัย ไม่เย่อหยิ่งหยาบคายกระด้าง ถือองคร มีความสง่า กิริยาสุภาพนุ่มนวลละมุนละมัย ให้ความรักดี แต่มีขาดความยำเกรง
๖. ตปะ ความทรงเดช คือแผดเผากิเลสตัณหาให้เข้ามาครอบงำ ย่ำยีจิต ไม่หมกมุ่นในความสุขสำราญ มุ่งแต่จะบำเพ็ญเพียรทำกิจให้บริบูรณ์

๗. อักโกธะ ความไม่โกรธไม่กริ้วกราด ไม่ลู่อำนาจต่อความโกรธจนเป็นเหตุให้วินิจฉัยความผิดพลาดจนเสียธรรม
๘. อวิหิงสา ความไม่เบียดเบียน ไม่บีบคั้นกดขี่ เช่นเก็บภาษีบูดรีดหรือเกณฑ์แรงงานเกินขนาด ไม่หลงระเหิร อำนาจขาดความกรุณา ไม่ลงโทษอาญาแก่ประชาราษฎร์ผู้ใด เพราะอาฆาตเกลียดชัง
๙. ชันติ ความอดทน คืออดทนต่องานที่ตรากตรำ ถึงจะลำบากกายเพียงไรก็ไม่ท้อถอย ถึงจะย่ำด้วยถ้อยคำเลียดสีถากถางอย่างไรก็ไม่หมดกำลังใจ ไม่ยอมสละทั้งกรณีเยาะที่บำเพ็ญโดยชอบธรรม
๑๐. อวิโรธะ ความไม่ขาดธรรม คือวางองค์เป็นหลักหนักแน่นในธรรมคงที่ ไม่มีความเอนเอียงหวั่นไหว เพราะถ้อยคำที่ร้าย สติมั่นคงในธรรมทั้งส่วนยุติธรรมและความเที่ยงธรรม หรือนิติธรรม คือระเบียบแบบแผนหลักการปกครองตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม

พ.ศ. ๒๔๘๐/๘๖

อาวุธลับนักรบธรรม

...กองทัพธรรมพระสายปัสสาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เคลื่อนขบวนสามัคคีธรรมแล้ว นักรบธรรมเข้าสู่สมรภูมิกอยฟังเสียงแม่ทัพผู้ชราบัญชาการ แต่จิตใจหึกเหิมไร้วัยส่งสัญญาณให้ทหารกล้ารบเคียงบ่าเคียงไหล่ ใช้พลังใจ... เข้าประชิดข้าศึกศัตรูที่มีอานุภาพลึกลับในที่มืด คือมารและเสนามาร มารและเสนามารคืออะไร? พระศาสดาตรัสว่า “**กามคุณเป็นเหยื่อแห่งมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร เป็นกำลังพลแห่งมาร ผู้ปรารถนาจะประหารมาร พึงสลัดเหยื่อแห่งมาร ขยี้พวงดอกไม้แห่งมาร และทำลายกำลังพลแห่งมารเสีย**”

แลแล้วนักรบธรรมจึงพกพาอาวุธลึกลับนำสมัยที่พระศาสดามอบให้คือ...

...ต้องเป็นผู้ฉลาดในฐานะ คือฉลาดในสมรภูมิ ได้แก่ มีศีล (จानกุลโล)

...ต้องเป็นผู้ยิ่งเข้าถึงได้ไกล คือยอมพิจารณาเห็นด้วยปัญญาอันชอบ (ทูเรปาดิ)

...ต้องเป็นผู้ยิ่งเข้าถึงได้เร็วและแม่นยำ คือรู้ชัดตามความเป็นจริงว่านี่ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค (อกุขณเวริ)

...ต้องทำลายข้าศึกหมู่มากได้ แม้กำลังตนน้อย คือ

ยอมทำลายกองอริขสาเสียได้ (มโหโต กายสุส ปทาเลตา)

ต้องรบทั้งกิเลสภายในและรบทั้งความเดือดร้อนจากปัญหาของชาติบ้านเมืองด้วยธรรมอาวุธคือเมตตาธรรมที่ทันสมัย ทะลุทะลวงเข้าสู่เป้าหมายด้วยดวงใจที่รู้ตามความเป็นจริง

ศัตรูหมายเลขหนึ่งของชีวิตคือกิเลส ส่วนมหามิตรหมายเลขหนึ่งคือธรรม

มนุษย์โดยส่วนใหญ่เราร้อนติดดินอยู่ในกองเพลิงคือกิเลส คลุกเคล้าเกลือกกลั้วอยู่ด้วยของสกปรกโสโครกคือกิเลส เนื่องจากมิได้เห็นโทษของมัน จึงมีอาจถอนตนจากหล่มเลนนั้นได้ เวียนทำบาปกรรมซ้ำซากอยู่นั่นเอง, น่าเบื่อหน่าย!!

ส่วนธรรมเป็นมหามิตรอันยอดเยี่ยม เป็นสิ่งดับร้อนชำระความโสโครกแห่งจิตใจ พลิกจิตใจที่ชั่วร้ายให้กลับกลายมาเป็นจิตใจที่ดี นำความสงบอันประณีตมาให้ เป็นแสงสว่างเกินเปรียบ

เรื่องสงครามเป็นเรื่องคู่กับโลก ตราบใดที่มนุษย์ยังมีความอยากได้ ทะเยอทะยานในเกียรติที่จอมปลอม อยาก

เป็นใหญ่ในกองกระตูกและเลือดเนื้อ แสวงหาความสุขบนความทุกข์ของผู้อื่น แก้ปัญหาด้วยการใช้กำลัง สงครามก็คงมีอยู่รำไป

สงครามในชีวิตมนุษย์เป็นการต่อสู้ระหว่างกิเลสและธรรม ความดีและความชั่ว เป็นสงครามที่เกิดขึ้นประจำและยืดเยื้อที่สุด ทุกคนเดินไปบนถนนแห่งสงครามนี้อยู่ตลอดเวลา ดวงจิตนี้เป็นสมรภูมิ ให้ธรรมะและอธรรมเข้าทำการชิงชัยกันอยู่มิได้ว่างเว้น

เมื่อใดกองทัพธรรมมีกำลังมาก กองทัพธรรมก็ล่าถอย อธรรมก็เข้ายึดนครคือจิตใจ

เมื่อใดกองทัพธรรมมีกำลังรุกรานให้อธรรมล่าถอยไป ธรรมก็เข้ายึดครอง

สมัยใดธรรมยึดครอง สมัยนั้นย่อมมีแต่ความมีดีมีธรรม และอุ่นกาย

สมัยใดธรรมมะเข้ายึดครอง สมัยนั้นก็มีแต่ความสงบและเบิกบานใจ

สำหรับเรื่องแพ้เรื่องชนะในสงครามนั้น พระศาสดาตรัสไว้ว่า,

ผู้ชนะย่อมก่อเวรให้ยึดเยื้อ

ผู้แพ้ย่อมอยู่เป็นทุกข์

ผู้ละการแพ้การชนะได้แล้ว

ย่อมอยู่อย่างสงบสุข

ผู้ชนะตนเองได้ ชื่อว่าเป็นยอดนักรบในสงคราม

เมื่อชนะตนได้แล้ว สงครามที่ยืดเยื้อก็สิ้นสุดลง

หลวงตามหาบัวเผาศพกิเลส ประสพชัยชนะอันใหญ่หลวงในสงครามภพชาติ ตามเสด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า หลวงตาได้กล่าวไว้ว่า

“ถ้าพูดถึงแบบโลกชนะกัน ชนะตรงที่
 จิตดวงหนึ่งมีธรรม จิตดวงหนึ่งไม่มีธรรม
 จิตดวงไม่มีธรรมอับเฉา จิตดวงที่มีธรรมสง่าจ้า มีอำนาจครอบ
 คำว่า “กล้า-กลัว แพ้-ชนะ” ไม่มี เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นสมมุติ
 อำนาจของจิตมิใช่เรื่องเล็กน้อย
 ถ้าว่า “แข็ง” ก็แข็งแกร่งสุดเลย ถ้าว่า “อ่อนน้อม” ก็อ่อนน้อมไปหมด
 สัตว์ทั้งหลายทำลายจิตไม่ได้ จิตที่มีธรรมไม่มีพิษทั้งแก่ตัวเองและโลกทั่วไป
 ศาสดาองค์เอกจึงเป็นที่ตายใจของสัตว์โลก...พระทัยอ่อนน้อม...ไม่เป็นภัยต่อสัตว์โลก
 เพราะฉะนั้น สัตว์ดี สัตว์ชั่วหมอบ...ไม่มีอะไรกล้าแข็งเกินใจที่เป็นธรรมฯ”

จึงสมดังพุทธภาษิตที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ว่า...

“ผู้ใดชนะหมู่มนุษย์ตั้งพันครั้ง ครั้งละพันคนในสงคราม
 ผู้นั้นมิใช่ผู้ชนะสูงสุดในสงคราม
 ผู้ใดชนะตนเองได้เพียงคนเดียว
 ผู้นั้นแล เป็นยอดแห่งผู้ชนะในสงคราม ฯ”

คลังหลวง และ พ.ร.บ.สงฆ์

เหมือนปลายหอกขวางอยู่ที่อก แต่ผู้
เป็นใหญ่ที่จะทรงไว้ซึ่งความยุติธรรม
นั้น ก็คือผู้ที่ตั้งมั่นอยู่ในธรรม รู้จัก
ละอายในการแสวงหาความสุขสำราญ
เบิกบานใจบนความทุกข์เดือดร้อนของ
ผู้อื่น

ด้วยเหตุนี้พระบรมศาสดาจึง
ตรัสว่า ความละอายในการทำความชั่ว
และความกลัวต่อผลอันเผ็ดร้อนของ
ความชั่ว ทั้ง ๒ ประการนี้เป็นธรรม

หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน นอกจากจะนำมหาชน
และหมู่สงฆ์ภูษาติ นำทองคำและดอลลาร์เข้าสู่ท้องพระคลัง
หลวงแล้ว ยังมีภาระกิจใหม่อันใหญ่หลวง ซึ่งเป็นภาระกิจ
พิเศษที่เกิดขึ้นในระหว่างชาติและศาสนา ท่านต้องใช้สติ
ปัญญาในการแก้ปัญหาที่ละเอียดอ่อนนี้อย่างมาก คือ “คัดค้าน
การรวมบัญชี “สุขชาติกลืนเงินในคลังหลวง” ของรัฐบาล และ
ต่อต้าน พ.ร.บ.สงฆ์ฉบับ “หนังตะลุง” อันมีที่มาไม่ชอบธรรม

ท่านผู้ร่วมชาติทั้งหลาย! จะมีความซอกซำและความขมขื่น
อันใดเล่า! เสมอด้วยการไม่ได้รับความยุติธรรม ยุติธรรมนั้น
จะถูกจดจำฝังใจของผู้ได้รับไปตลอดชีวิต นึกขึ้นทีไรมัน

คุ้มครองโลกให้สงบสุข โอกาสสำหรับทำความชั่วนั้น ย่อมมี
อยู่เสมอสำหรับผู้ขาดธรรม ไร้มนุษยธรรม พระศาสดาตรัสว่า

“เมื่อโคนายฝูงกำลังข้ามน้ำ ถ้าโคนายฝูงนำดี โคทั้ง
หลายก็จะปลอดภัยขึ้นสู่ท่าที่ถูกตอง ไม่ถูกน้ำพัด แต่ถ้าโค
นายฝูงนำไม่ดี โคทั้งหลายย่อมเดือดร้อนได้รับอันตรายฉับใด

ในหมู่มนุษย์ก็ฉับนั้น ผู้ใดถูกแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าคณะ
ถ้าเขาตั้งอยู่ในธรรม ชื่อสัตย์สุจริต ประชาชนผู้เดินตาม
ก็จะตั้งอยู่ในธรรม และชื่อสัตย์สุจริตด้วย รัฐจะมีความสุข
ถ้าผู้เป็นใหญ่ประพฤติธรรม”

หลวงตาท่านย่ำว่า...หัวหน้าเป็นสำคัญมาก หัวหน้าสัตว์

หัวหน้าคน หัวหน้าฝูงอะไรก็แล้วแต่เถอะ หัวหน้าสำคัญมาก ความพึงเป็นพึ่งตาย ความพินทุ ความลุ่มจม อยู่กับหัวหน้า เป็นผู้พาดำเนิน ถ้าดำเนินผิดพลาดก็จมได้เลย หัวหน้าจมนเพียงคนเดียว บริษัทบริวารจมไปด้วยกันหมด หัวหน้าพาขึ้น โผล่ขึ้นเพียงคนเดียว บริษัทบริวารขึ้นได้หมด

ด้วยความห่วงใยในชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ อันเป็นหัวใจของประเทศ หลวงตาจึงต้องชวนชวายุตะเกียก ตะกายพยายามทุกวิถีทาง เพื่อนำพาหมู่มหาชนและหมู่สงฆ์ เข้าในทางที่ถูกต้องและเป็นธรรม นำธรรมยาตราออกแสดง ทุกหัวระแหงในปฐพีมณฑลไทย

ปัญหาที่เผชิญหน้าอยู่ในขณะนั้นคือ เศรษฐกิจ การเมือง ลังคม ฯลฯ อันเป็นเหตุเพิ่มความทุกข์ทางกายและความทุกข์ ทางใจเข้ามาอีก (ปกติก็มีทุกข์อยู่แล้ว) และจะกลายเป็นทุกข์ ลุกลามใหญ่ไปทั่วประเทศในอนาคต ทุกข์ทางกายแก้ด้วย วัตถุเงินทองหยาบกายอาหาร ทุกข์ทางใจแก้ด้วยพระธรรมคำ สั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หลวงตาได้นำ ธรรมที่รู้เห็น ออกเมตตาเทศนาดับทุกข์ทางกายและทางใจไป พร้อมกัน ธรรมนั้นเป็นเหมือนน้ำดับไฟ ดับไฟในใจที่กำลัง เปรี้ยงของประชาชนทั้งประเทศ ท่านสอนให้ทุกๆ คนรู้จัก ดับทุกข์แห่งตนด้วยวิถีทางแห่งธรรม

อุปมาเหมือนผู้ถูกยิงด้วยลูกศรซึ่งกำซาบด้วยยาพิษแล้ว ญาติมิตรเห็นเข้าเกิดความกรุณา จึงพยายามช่วยกันถอน ลูกศรนั้น แต่บุรุษผู้เฒ่าบอกว่า ต้องไปสับให้ได้เสียก่อน ว่าใครเป็นคนยิง และยิงมาจากทิศไหน ลูกศรทำด้วยไม้อะไร แล้วจึงค่อยมาถอนลูกศรออก บุรุษผู้นั้นจะต้องตายเสียก่อน เป็นแน่แท้ ความจริงเมื่อถูกยิงแล้ว หน้าที่ของเขาคือ ควร พยายามถอนลูกศรออกเสียในทันที ชำระแผลให้สะอาด แล้วใส่ยา และรักษาแผลให้หายสนิท

หรืออีกอุปมาหนึ่งเหมือนบุคคลที่ไฟไหม้อยู่บนศีรษะ ควรรีบดับเสียโดยพลัน ไม่ควรเที่ยววิงวาทคนผู้เอาไฟมาเผา ศีรษะตน ทั้ง ๆ ที่ไฟลุกไหม้อยู่

ฯพณฯ ทักสิน ชินวัตร นายกรัฐมนตรีคนปัจจุบัน
ในงานรับมอบทองคำจากหลวงตาที่ทำเนียบรัฐบาล
เมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๔

หลวงตาท่านได้อุปมาในเรื่องนี้ เป็นภาษาชาวบ้านที่ เข้าใจง่ายว่า เหมือนหนามทิ่มแทงเข้าที่เท้า ควรจะรีบขยัก หนามออกเสียเร็วไว ไม่ควรไปถามหาตระกูลหนาม หรือหา ต้นตอหนามว่าหนามนี้มาจากต้นไม้ใด

พระศาสดาตรัสว่า “สังสารวัฏนี้โพลงอยู่ด้วยเพลิงทุกข์ นานาประการไหม้ไหม้ให้ร้อนอยู่ทั่ว สัตว์ทั้งหลายดิ้นทุรน ทุรายอยู่ในกองทุกข์แห่งสังสารวัฏนี้ ใครเล่าจะเป็นผู้ดับ ถ้า ทุกคนไม่ช่วยกันดับทุกข์แห่งตน

พระศาสดาของพวกเราทั้งหลายพระองค์ได้ทั้งดับไฟคือ กิเลสทั้งมวล อันเป็นสิ่งเผาผลาญสัตว์ให้เร่าร้อนกระวนกระวาย และร้องบอกให้พวกเราทั้งหลายทั้งดับไฟนั้นเสียด้วย”

ขอย้อนกล่าวเรื่องคลังหลวง คำว่า “คลังหลวง” เป็นศัพท์ที่หลวงตาใช้เรียกขึ้นเองตามความเข้าใจ จนต้องทำให้สาธุศิษย์ไปค้นหาคำว่า “คลังหลวง” และไปค้นหาต้นตอสินทรัพย์ที่อยู่ในคลังหลวง ว่ามีความเป็นมาอย่างไร จนถึงขั้นอัศจรรย์ใจ ถึงความรู้พิเศษที่ท่านสามารถทราบได้

คำว่า “คลังหลวง” นั้นประวัติศาสตร์จารึกไว้ว่า...

“...สมัยรัตนโกสินทร์ การซื้อขายแลกเปลี่ยน ใช้ทองคำและเงิน และโลหะมีค่าอื่น ๆ ทำเป็นก้อน มีน้ำหนักหลายขนาดเรียกว่า พดด้วง แต่ไม่ได้มาตรฐานเสมอไป จนกระทั่งรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๔ จึงได้สั่งเครื่องทำเหรียญกษาปณ์เข้ามาใช้ และยกเลิกการใช้เงินพดด้วงในเวลาต่อมา

... เมื่อวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๕๒ (ร.ศ. ๑๒๗) พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณแก่วุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎร ทรงตราพระราชบัญญัติกำหนดให้กระทรวงพระคลังมหาสมบัติ จัดตั้งทุนสำรองส่วนหนึ่งสำหรับรักษาอัตราแลกเปลี่ยนระหว่างเงินตราสยาม กับเงินตราต่างประเทศไว้ให้มั่นคงไม่ให้ปะปนกับเงินอื่นในท้องพระคลัง ในขั้นต้นทุนสำรองนี้ พระราชทานจากเงินคงพระคลังมาตั้งไว้ ๑๒ ล้านบาท

คำว่า คลังหลวง มีหลักฐานปรากฏในกฎหมายสมัยอยุธยา กฎหมายอาญาหลวง อาญาราชฎีบทที่ ๒ ว่าผู้ใดบังอาจลักพระราชทรัพย์ในพระคลังหลวง นอกพระคลังหลวง ให้ลงโทษ ๘ สถาน และมีสำนวนในกฎหมายอาญาหลวงบทที่ ๑๒๓ กล่าวว่า

“แก้วฤจะรู้หมอง

ทองฤจะรู้เศร้า

พระราชทรัพย์ของพระผู้เป็นเจ้าจักรีการ

นานเข้าเท่าใดบ่สูญ”

เป็นที่มาของข้อความที่ว่า

“สินทรัพย์ของหลวง ตกน้ำไม่ไหลตกไฟไม่ไหม้”

ล้นเกล้ารัชกาลที่ ๕ ได้โปรดให้พิมพ์เงินกระดาษขึ้นใช้แทนเป็นครั้งแรกเริ่มระบบการเงินของไทยเมื่อ พ.ศ. ๒๓๙๖ จนกระทั่งปี พ.ศ. ๒๔๕๒ ได้ทรงตราพระราชบัญญัติมาตราทองคำ และกำหนดเงินทุนสำรองให้กระทรวงพระคลังมหาสมบัติ จัดตั้งเงินทุนสำรองขึ้นส่วนหนึ่งสำหรับรักษาราคาแลกเปลี่ยนระหว่างเงินตราสยามกับเงินตราต่างประเทศไว้ให้ยืนที่มั่นคง มิให้ปะปนกับเงินอื่นในท้องพระคลัง และในขั้นต้นให้โอนเงินคงพระคลัง ฤๅเงินรายได้ที่รัฐบาลจะแบ่งมาได้นั้นมาตั้งไว้ ๑๒ ล้านบาทก่อน

กาลเวลาผ่านไป กฎหมายได้กำหนดเพิ่มเติมให้ทองคำและเงินต่างประเทศสกุลแข็ง เป็นสินทรัพย์ทุนสำรองด้วย ปัจจุบันอยู่ในความดูแลของธนาคารแห่งประเทศไทย

จึงพูดได้เต็มปากว่า เงินบาทไทย มีค่าในสายตาของชาวโลก ก็เพราะมีทุนสำรองซึ่งได้รับพระราชทานมาจากล้นเกล้าฯ รัชกาลที่ ๕ และบรรพบุรุษของเราได้สะสมเพิ่มเติมตลอดมา 🌸

๒

๑-๒ ส่วนหนึ่งของเงินกระดาษและเหรียญกษาปณ์ ในสมัย พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕

๑ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงเป็นพระราชโอรสใน สมเด็จพระเทพศิรินทราบรมราชินี เสด็จพระราชสมภพเมื่อวันอังคาร เดือน ๑๐ แรม ๓ ค่ำ ปีมะเส็ง เบญจศก จ.ศ. ๑๒๑๕ ตรงกับวันที่ ๒๐ กันยายน พ.ศ. ๒๓๙๖ ทรงมีพระนามเดิมว่า “สมเด็จพระเจ้าฟ้าชายจุฬาลงกรณ์” เมื่อ พระชนมายุ ๙ พรรษาทรงได้รับสถาปนาพระอิสริยยศเป็น “กรมหมื่น พินนศวรรสุรังสิต” ในปี พ.ศ. ๒๔๐๔ ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๑๐ พระ ชนมายุ ๑๕ พรรษา ทรงได้เลื่อนพระอิสริยยศเป็น “กรมขุนพินิจประชานาถ” ได้ทรงกำกับราชการกรมมหาดเล็ก กรมพระคลังมหาสมบัติ และการ กรมทหารบกวังหน้าตามลำดับ เนื่องจากได้ทรงติดตามใกล้ชิดสมเด็จพระ พระบรมชนกนาถอยู่เสมอ ทำให้ทรงได้รับพระราชทานพระบรมราโชวาท ฝึกสอนในด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ราชประเพณีและโบราณคดีทั้งปวง ฯลฯ

เมื่อพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเสด็จสวรรคต บรรดาพระ บรมวงศานุวงศ์ และเหล่าข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ ได้กราบบังคมทูลเชิญ “สมเด็จพระ เจ้าฟ้าชายจุฬาลงกรณ์ กรมขุนพินิจประชานาถ” เสด็จขึ้นเถลิงถวัลยราชสมบัติ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๑๑ โดยมีพระราชพิธีบรมราชาภิเษกในวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๑๑ ทรงพระนามว่า “พระบาทสมเด็จพระ จุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว” แต่เนื่องจากเสด็จขึ้นครองราชย์ขณะทรงพระเยาว์ มีพระชนมายุเพียง ๑๕ พรรษา ๑๐ วัน ที่ประชุมจึงแต่งตั้งให้ เจ้าพระยาศรีสุริยวงศ์ (ช่วง บุนนาค ต่อมาได้เลื่อนเป็นสมเด็จพระเจ้าพระยา บรมมหาศรีสุริยวงศ์) เป็นผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์เป็นเวลา ๕ ปี เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงบรรลุนิติภาวะ ในปี พ.ศ. ๒๔๑๖ จึงได้ถวายพระราชอำนาจในการบริหารประเทศแด่พระองค์

ในด้านการพระศาสนา ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สร้างพระ ไตรปิฎกฉบับทองที่ปด้วยคัมภีร์ใบลาน เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๓๑ ทรงปฏิรูป

ระบบการปกครองคณะสงฆ์ด้วยการตราพระราชบัญญัติลักษณะการปกครอง สงฆ์ ร.ศ. ๑๒๑ ตราขึ้นในปี พ.ศ. ๒๔๔๕ เพื่อให้การปกครองภายในสังฆมณฑล เป็นไปตามระเบียบอันดี และมีการจัดตั้งสถาบันการศึกษาชั้นสูงทางศาสนา คือ “มหามกุฏราชวิทยาลัย” และ “มหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย”

การรวมบัญชี...ทางเดินของเปรต

หลงตาได้กล่าวเรื่องการรวมบัญชีไว้ว่า....

“หลงตาเป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลาย เหตุที่จะเป็นผู้นำ เราไม่ใช่เป็นคนมักใหญ่ใฝ่สูง แต่เพราะอำนาจแห่งความเมตตา เรื่องการรวมบัญชีนี้ ...เป็นทางก้าวเดินของเปรต ของผี ที่จะเหยียบหัวบัญชีเหล่านี้ เข้าไปโกยเอาสมบัติในคลังหลวง ที่เรารักษามาแต่ปู่ย่าตายาย

...มันพูดหวาน ๆ พูดหลอกโลกเฉย ๆ สกปรกมากที่สุด ลั่นพวกนี้สกปรกมากที่สุดเลย มันต้มอย่างหวาน ๆ เทียว ว่า รวมบัญชี ๆ

...รวมบัญชีคำหวานหูพี่น้องชาวไทย ความจริงคือว่า

มันจะกัดตับกัดปอด เอาบัญชีเป็นทางเดิน ไปโกยเอาสมบัติ ในคลังหลวงออกมาหมดไม่มีเหลือ พิจารณาซิ มันน่าคิดเอา มากทีเดียวนะพี่น้องชาวไทยเราซึ่งไม่เคยมีมา นี่ที่ว่ากระทบ กระเทือนมาก

อย่ามาเข้าใจว่าหลงตาบ๊วเป็นผู้ก่อเหตุร้ายนะ หลวงตา บ๊วไม่เคยก่อเหตุร้าย มีแต่ก่อเหตุดีสำหรับประชาชนเรื่อยมา ตั้งแต่เราบวช เราก็ก่อเหตุดีมาเรื่อย ๆ ปฏิบัติด้วยความดีมา เรื่อย ๆ จนกระทั่งได้ออกมานำพี่น้องทั้งหลาย เราก่อแต่เหตุดี ทั้งนั้น

ครั้นแล้วก็เรื่องข้าศึกศัตรูมันก็เกิดเป็นหนอนในไส้ของ

๑ โลกเปรต

เป็นภูมิที่ห่างไกลจากความสุข ไม่มีสถานที่อยู่โดยเฉพาะ แม้จะมีความทุกข์กว่าสัตว์นรกทั้งหลายก็จริง แต่ก็ยังห่างไกลจากความสุขอยู่มาก

วิชาตะเปรต เป็นพญาเปรต อยู่เหนือแดนนรก ต้องเสวยกรรมอยู่ อย่างนี้ลั่นกาลนาน พวกนี้เป็นเปรตชั้นผู้ใหญ่ ชั้นดี มีฤทธิ์มากเป็นจุ พญาเปรต ทั้งเป็นเปรตที่พอจะรู้พระจุลาริยสังขาร แต่ไม่นำพา คือไม่ สนใจปฏิบัติตาม จึงมีความมัวเมาประมาท ทำทุจริตผิดพลัดในปางก่อน แล้วต้องมาเสวยผลกรรมชั่ว เกิดเป็นเปรตอยู่อย่างนี้

วิริยเปรต มีรูปร่างชั่วช้า ศีรษะร่างกายผอมโซหนักหนา เนื้อและเลือด ของเขามีได้มีเลย ทั้งร่างมีแต่กระดูกและหนังที่พอกหุ้มกระดูกเท่านั้น เพราะ ไม่มีอาหารจะรับประทาน ดวงตาสีกลวง ผ่าลึกชั้นหนึ่งก็มีได้มีเลย ผม ยาวรุ่มร่าม เนื้อตัวเหม็นสาบ เปรตเหล่านี้ ในชาติก่อนเขาเป็นมนุษย์ผู้ใจร้าย มักริษยาคนอื่น เห็นคนอื่นมั่งมีเหนือตนก็ไม่พอใจ ครั้นเห็นคนยากไร้ก็ กลับดูแคลน อยากได้ทรัพย์สินของผู้อื่น ทำเล่ห์กลหลอกหลวงเอาทรัพย์ ของท่านมาเป็นของตน ทั้งเป็นผู้ตระหนี่ไม่ยินดีในการให้ทาน เห็นคนอื่น ให้ทานก็คอยห้ามปราม นอโก่งทรัพย์สินที่เป็นของสาธารณะหรือของสงฆ์ เอามาเป็นของตน ด้วยโลภเจตนา จึงต้องมาเกิดเป็นเปรต เสวยทุกขเวทนา อันร้ายกาจเห็นปานนี้

วันตาสาเปรต มีรูปร่างชั่วช้าน่าเกลียด และมีความอดอยากทิวไทย อาหารเป็นกำลัง เห็นมนุษย์ทั้งหลายขากเสลดน้ำลายทิ้ง เปรตเหล่านี้ต้อง รีบวิ่งเข้าไปตูดกิน ในชาติก่อนเป็นคนมีฉฉริยะ ความตระหนี่จืดจืด หัวใจ เห็นผู้ใดผู้หนึ่งอดอยากมาขออาหาร ก็พาลโกรธขว่นน้ำลายด้วยความรังเกียจ ให้อาหารอันเป็นแดนด้วยความไม่เต็มใจ ไม่เคารพในทาน

ให้เพราะเสียไม่ได้หรือเพราะกลัวว่าคนอื่นเขาจะตำหนิว่า เข้าไปใน คารวะสถานที่เคารพบูชา ใจบ้ามืดเพราะโมหะเห็นเป็นที่ไม่สำคัญ ขากเสลดน้ำลายลงสถานที่นั้น ๆ

กุกุขพาทาเปรต มีรูปร่างน่าเกลียดพิลึก ซอกซอนหาซากอสุภิกิน เป็นอาหารด้วยความทิวไทย ชาติก่อนเขาเป็นมนุษย์มีความตระหนี่ ครั้นมีผู้มาขอบริจาคทาน ก็ปรารถนาการอันเป็นบาปด้วยจิตโมหันธ์ แกล้งให้ของที่ไม่ควรให้ด้วยปรารถนาจะแกล้ง ให้ด้วยจงใจจะแกล้ง ประชดประชันไม่เคารพในทาน

คูลาพาทาเปรต มีรูปร่างน่าสะอิดสะเอียน เที้ยวหากินอุจจาระที่คน ถ่ายทิ้งไว้ยังมีกลิ่นเหม็นคลุ้งยิ่งชอบ ชาติก่อนเป็นพาลชน เป็นคนตระหนี่ ถิ่นเหนียวไม่มีจิตคิดจะให้ ชีไปที่ชีว ชีควาย ชีหมู ชีหมา แล้วขับไล่ ไสส่งไปด้วยความโกรธด่าด้วยคำพรูสาพหยาบคาย

อัคคีชาลุมหาเปรต มีร่างกายผอมโซ มีเปลวไฟแลบออกมาจากปาก ไฟไหม้ปากลิ้นเจ็บปวดเจ็บร้อนตลอดเวลา ชาติก่อนเป็นคนตระหนี่ เหนียวแน่น เมื่อมีयाจากมาขอ ครั้นจะไม่ให้ก็กลัวคนอื่นเขาจะดูแคลน จึงแกล้งให้วัตถุอันร้อนแก่คนขอ หวังจะแกล้งให้ผู้รับได้รับความทรมาน จักได้เลิกมาขอตนอีกต่อไป เพราะไม่เห็นอานิสงส์ของการบริจาคทาน

สุมิขพาทาเปรต มีเท้าทั้งสองใหญ่โต มีคอยาวมาก แต่มีปากเท่ารูเข็ม ได้อาหารจะบริโภคแต่ละทีนั้นยากนัก ไม่พ้ออมี มีร่างกายซูบผอมดำเกรียม ชาติก่อนเป็นคนมีฉฉริยะตระหนี่ยิ่งนักปราศจากจิตเมตตากรุณา เมื่อมี ยากอนาถามาขอก็ไม่ปรารถนาที่จะบริจาคทั้งไม่มีศรัทธาถวายทานแก่ สมณพราหมณ์ผู้มีศีล มีจิตห่วงแทนทรัพย์สมบัติของตนเป็นที่ยิ่ง

เรานั้นแหละ มันเกิดขึ้นอยู่เวลานี้แหละ แบบไม่มองบุญมองบาป ไม่มองเหตุมองผล ไม่มองผิดมองถูกประการใดเลย มองแต่จะเอาจะให้ได้ทำเดี่ยวๆ นี่คือตัวร้ายกาจมากที่สุด เลวที่สุด ในใจกลางของชาติไทยเราเวลานี้ 🌸

ตัณหาชาติาเปรต มีรูปร่างผอมและอดอยาก เดินเที่ยวหาอาหาร พอมองเห็นอาหาร ดีใจรีบวิ่งเข้าไป อาหารนั้นก็กลายเป็นสิ่งอื่นไปเสีย ชาติก่อนเขาเหล่านี้มีใจประกอบด้วยอกุศลเป็นคนหงว้างหวงน้ำ เทียบปิดสระปิดบ่อปิดหม้อ ปิดไฟ ไม่ให้คนอื่นรับประทานดื่มกิน

นิชฌามักกาเปรต มีรูปร่างเหมือนดั่งต้นเสาและต้นไม้ที่ถูกไฟไหม้ สูงชะลูดแลดูน่าเกลียด มีกลิ่นเหม็นเน่า ตีนและมือเป็นง่อย มีฟันยาวมีเขี้ยวออกจากปาก ผมยาวพะรุงพะรัง มีความอดอยากเหลือประมาณ ยืนที่อยู่ออย่างนั้น ชาติก่อนเป็นคนใจบาปหยาบช้ำ เห็นสมณพราหมณ์ผู้มีศีลก็โกรธเคือง มีอกุศลจิตคิดว่าท่านเหล่านั้น จะมาขอของตน จึงแสดงกิริยาอาการหลอกหลอนเยาะเย้ย ขบใสสมณพราหมณ์เหล่านั้น ให้ได้รับความอายออกจากบ้านตนไปโดยเร็ว เห็นคนเฒ่าคนแก่เป็นโรคเจ็บไข้ ก็แก้งลั่นหลอกหลอนให้ท่านได้รับความตกใจตายไปโดยเร็ว

สัพพังคาเปรต มีร่างกายใหญ่โต มีเล็บตีนเล็บมือยาวคมเหมือนมีดดาบและงอ เหมือนขอเหมือนเบ็ดตลอดเวลา ได้แต่ก้มหน้าก้มตาตะกายข่วนกายของตนเองให้ขาดเป็นแผล แล้วกินซึ่งเลือดเนื้อของตนเป็นอาหาร ชาติก่อนมากไปด้วยความชั่ว หยิกข่วนบิดามารดา พี่หญิงพี่ชาย บุกดาบยายผู้เฒ่าผู้แก่ หยิกข่วนสมณพราหมณ์ผู้ทรงศีลเป็นหญิงก็หยิกข่วนสามีของตน จึงมาเป็นเปรตมีเล็บคมกล้า ควักเนื้อของตนกินเป็นอาหาร

ปัพพตังคาเปรต มีร่างกายใหญ่เหมือนภูเขากลางคืนมีเปลวไฟ มีควันล้อมรอบกาย ถูกไฟนั้นเผาผลาญออกไปมาอยู่อย่างนั้น ชาติก่อนเป็นมนุษย์สุดจะชั่วช้า หาเมตตากุณาในใจตนมิได้ เที่ยวเอาไฟเผาบ้านเผาเมือง นิคม กุฎี วิหาร วัดวาอาราม และโรงร้านศาลาที่พักอาศัยใหญ่น้อยให้ฉิบหายวอดเป็นถ้ำถ่านไป

อชครเปรต มีรูปร่างเป็นเหมือนสัตว์ต่าง ๆ ถูกไฟเผาไหม้ตลอดเวลา ชาติก่อนเป็นมนุษย์มีวิชาล้าในการกระทำอันลึกลับ เห็นสมณพราหมณ์ผู้มีศีลมาเยือน ก็เข้าใจว่าเป็นยาจกมาขอทรัพย์สมบัติของตน จึงด่าว่าเปรี้ยบเปรยท่านเหล่านั้นเสมอด้วยสัตว์เดรัจฉานต่าง ๆ ด้วยประสงค์จะไม่ให้ท่าน หรือแก้งลั่นหลอกด้วยวิชาทางไสยศาสตร์อันลึกลับทำเป็นรูปงู รูปเสือ ให้สะดุ้งตกใจหนีไป

มหิทธิกาเปรต เป็นเปรตมีฤทธิ์ มีรูปร่างงามปรากฏดังเทพยดา แต่ว่าอดอยากอาหารเป็นยิ่งนัก ครั้นเที่ยวไปในที่ต่าง ๆ พบเห็นหมู่อุคและอสุจิโสโครกต่าง ๆ ดูดเป็นอาหารอันโอชะ ชาติก่อนบวชเป็นพระภิกษุสามเณร พยายามรักษาศีลของตนให้บริสุทธิ์จึงปรากฏมีรูปร่างผุดผ่องรุ่งเรืองราวเทพยดา ได้แต่รักษาศีลอย่างเดียว ไม่ได้บำเพ็ญธรรมมีใจเกียจคร้าน จิตใจมากไปด้วยโลภะโทสะโมหะไม่เบาบาง มีลาภสักการะเกิดขึ้นแก่งงษ์ ก็หวงห้ามมิให้ภิกษุอื่นบริโภคนั้น บ้างเคยเป็นคฤหัสถ์หวงห้ามที่พักอาศัยสาธารณะแก่คนทั่วไป

เวมานิกเปรต มีสมบัติวิมานเป็นทองซึ่งเป็นของทิพย์ บางครั้งสวีสุขราวเทพยดา บางคราวต้องสวีสทุกข์ที่ตนทำไว้ ผลัดเปลี่ยนกันไปตามกาลเวลา ชาติก่อนเป็นคนมีศรัทธา ก่อสร้างการกุศลไว้มากมายแต่ไม่รักษาศีล ไม่รักษากายวาจาให้บริสุทธิ์ เพราะเต็มไปด้วยความสงสัยเชื่อบ้างไม่เชื่อบ้าง ในบาปบุญ

ขอให้ชาวไทยช่วยกันรักษาคลัंहหลวง

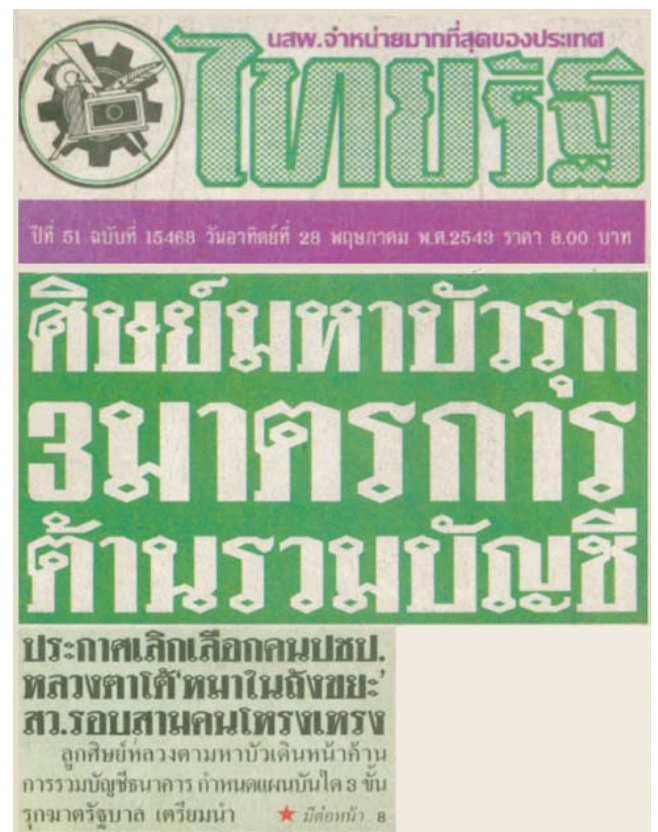
หลวงตาเตือนลูกหลานประชาชนชาวไทยว่า

“ขอประชาชนคนไทยที่รักชาติได้ออกมาแสดงจุดยืน และเคลื่อนไหวรักษาคลัंहหลวง ซึ่งเป็นหัวใจของชาติไทย ขณะนี้มีอำนาจมืดเข้ามาแทรกแซง มีมหาโจรเปิดตนออกมาอย่างโจ่งแจ้ง บ่อนทำลาย ขอให้ประชาชนชาวไทยทั้ง ๖๒ ล้านคนอย่าไว้วางใจ ต้องช่วยกันตั้งสมาธิให้ตื้ออย่าให้โจรร้าย มาปล้นคลัंहหลวงเอาไป

สำหรับหลวงตาแล้ว ไม่เคยสนใจสมบัติใดๆ หากใครอยากได้ของหลวงตาก็จะโบกมือ ให้มาเอาไป แต่ถ้าเป็นสมบัติชาติอย่าว่าแต่โจรเลย โศตรก็ไม่กลัว ถ้าโผล่มาจะฟาดให้สะบัด ถึงหลวงตาจะตายก็ไม่สนใจและพร้อมที่จะพลีชีพเพื่อชาติเพื่อธรรม

ประชาชนทั้ง ๖๒ ล้านคนจะต้องสำนึกต่อพระมหากษัตริย์ ซึ่งเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของเรา ด้วยการรักษาสถิติประเทศชาติ ทหาร ตำรวจจะต้องออกหน้ารักษาสถิติชาติ เพราะถ้าหาก กองทุนนี้หลุดลอยไป ชาติไทยของเราก็จะหมดความหมาย

เวลานี้วงจรการงานเมืองเราเลอะเทอะมาก ใครได้เข้าไปแล้วเยอหยิ่งจองหอง ยิ่งใหญ่เท่าไรรยิ่งจองหอง เห็น

ประชาชนเป็นหมาไปหมด แต่หมายังดี เพราะไม่ได้เป็นหมา ขี้เรื้อนกินบ้านกินเมือง เงินเดือนที่ชาวบ้านเขาได้ออกมาจากตับจากปอดมาเป็นภาษีอากร มาเป็นเงินเดือนของแต่ละคน แต่เงินเดือนมันสู้เงินดินไม่ได้ ไปกู่ไปยืมเขามาอะไรกันนักหนา

ขณะนี้คนไทยเป็นหนี้ต่างชาติเขาหัวละ ๕ หมื่นบาทแล้ว ถ้าเป็นคนมีความคิด ความอ่านเพื่อบ้านเมืองต้องประหยัด มัธยัสถ์ ผ่อนเอาไว้เรื่องการกู้ยืม พุด เรื่องบาปบุญ นรกสวรรค์ หมาขี้เรื้อน มันไม่ฟัง ดื้อด้านทุกอย่าง พวกหมา ขี้เรื้อนอยู่ที่ไหน กำจัดมันออกไป อย่าคุ้นเคยกับมัน ต้องพากันระวัง ไม่เช่นนั้นบ้านเมืองจมได้ถ้าปล่อยยให้หมา ขี้เรื้อนครองเมือง ต้องให้คนตีปกครอง บ้านเมือง เสริมคนดีเข้าไป ใครไม่ดี ต้องปัดออกไป ✨

นสพ.จำหน่ายมากที่สุดของประเทศ

ไทยปรีช

ปีที่ 51 ฉบับที่ 15467 วันเสาร์ที่ 27 พฤษภาคม พ.ศ. 2543 ราคา 8.00 บาท

หลวงตามหาบัว. ร่างทรง พวกหมาเห่าฟ้า

โกร่งกบคานเจียบ “หลวงตามหาบัว” คำลับ “เจิม-ศักดิ์ ปิ่นทอง” หม่าเห่าฟ้าห้ามไม่ได้ ระบุรัฐบาลหมกมุ่น ผลาญเงินคลัง สมบัติชาติ ไม่มีวัน ★ มีต่อหน้า 17

อภิสภาพแห่งความคิด

ไทยโพสต์

วันอังคารที่ 23 พฤษภาคม พ.ศ. 2543 แรม 6 ค่ำ เดือน 6 ปีระโรง

‘เศษเงินบริจาค’ คลังหดหืดเอาคืนไป

ไทยโพสต์ • นว.คลังฯ บก.หนังสือพิมพ์ก่อนสิ้นการรวมบัญชี คลังฯ กับ สปท.เรียกร้อง 1.3 แสนล้านบาทไปกองทุนฟื้นฟูฯ ยอมรับว่ามีปัญหาหลวงตามหาบัว “ศิษย์” ขึ้นขับปากคำเอาเงินคืนไป ในขณะที่หลวงตามหาบัว ไม่พร้อมปลดกระทรวงการคลังที่เปลี่ยนเข้าชี้แจง ก่อนที่กระทรวงการคลังและธนาคารแห่งประเทศไทยจะจัดสัมมนาเรื่องการรวมบัญชีสินทรัพย์ สปท. ขึ้นในวันพุธ นายธารินทร์ นิมมานเหมินท์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ได้เปิดเผยต่อที่ประชุมคณะรัฐมนตรีเมื่อวันพุธที่ 22 พฤษภาคม ที่โรงแรมรอยัลริชมอนด์ เพื่อชี้แจงปัญหาความไม่พอใจของพระธรรมวิสุทธิมงคล หรือหลวงตามหาบัว รวมที่ปัญหาการรวมบัญชีสินทรัพย์ สปท. นว.คลังฯ ล้มล้างปัญหาหลวงตามหาบัว โดยยืนยันว่า คลังฯ บอกว่าประชาชนจะสืบสวนเรื่องเงินบริจาค ว่ากระทรวงการคลังจะเอาไปใช้ผิดวัตถุประสงค์ แต่ยืนยันว่า เงินบริจาคดังกล่าวประชาชนคนยากคนจนบริจาคมา ถือเป็นเงินศักดิ์สิทธิ์ รับรองได้ว่า เงินจำนวนดังกล่าวจะเป็นทุนของประเทศไปศึกษาผู้ยากไร้ ไม่มีใครเอาไปใช้

นายธารินทร์กล่าวว่า เงินบริจาคทั้งหมดบริจาคผ่านธนาคารแห่งประเทศไทย โดยที่กระทรวงการคลังไม่รู้เรื่องเลย ที่ผ่านมาก็ได้ทำสืบและนำคำสั่งให้แยกบัญชีเงินบริจาคออกมาให้ชัดเจน และจะรวมหรือไม่ เงินบริจาคดังกล่าวก็จะเป็นส่วนหนึ่งของประเทศ มีอยู่ครบถ้วนเท่าเดิมตลอดไป

นว.คลังฯ ยืนยันว่า ทุนบุญบั้งล้านต่อหน้า 16

กรงเ

http://www.nationgroup.com

9 ปีที่ 13 ฉบับที่ 4260 วัน

เดินหน้าเข้าซื้อปลด ‘ธารินทร์’ -

ศิษย์หลวงตา

การสัมมนาว่า พ.ร.บ.ธนาคารแห่งประเทศไทย ที่จัดขึ้นโดยกระทรวงการคลัง และธนาคารแห่งประเทศไทย วันที่ 24 พ.ค.นี้ กลายเป็นกิจกรรมที่ปล้ำประโสด แม้จะมีเป้าหมายสำคัญที่จะลดแรงต้านในเรื่องการรวมบัญชี สปท.เพื่อนำไปใช้ส่วนทางมาชดเชยขาดทุนกองทุนฟื้นฟู เมื่อศิษย์หลวงตามหาบัวปฏิเสธที่จะเข้าร่วมงาน ประกาศตนเป็นศิษย์เพื่อปลด “ธารินทร์” รมว.พาณิชย์” ออกจากตำแหน่ง

ในช่วงเวลาเดียวกัน นางการเมื่อเกิดวิวาทะขึ้นขึ้น เมื่อฝ่ายค้านอาจใช้โอกาสนี้ทิ้งโศกศัลย์เพื่อแต่งตั้งรัฐบาลในช่วงที่ปรึกษา

ในการแก้ปัญหาความเชื่อมั่นในรัฐบาลกลุ่มผู้วิพากษ์หาข้อผิดพลาดเมื่อครั้งเมื่อครั้งวันที่ 30 พฤษภาคม ด้วยการถอนตัวสมาชิกสภาผู้แทนผลที่ว่า เป็นวิถี

เดลินิวส์

ฉบับที่ 18,443 วันอังคารที่ 11 เมษายน พ.ศ. 2543

โพลคนกรุงเชื่

หลวงตาม

รมช.คลังบ

คืนเงิน ‘ม

ภาพธุรกิจ

วันพุธที่ 22 พฤษภาคม พ.ศ. 2543 ราคา 15 บาท

NATION GROUP

ฝ่ายค้านผสมโรงสร้างกระแสกดดันรัฐบาล

การเมืองรวมบัญชี

พรรคกิจรัก และ
พรรคไทยรักไทย
จะลงมติในวัน
พรุ่งนี้ที่จะแสดง
ความรับผิดชอบ
ต่อประชาชน ซึ่ง
ไม่สามารถยอมรับ
การบริหารงานของ
รัฐบาลได้

สถานการณ์ดังกล่าวเกิดจาก
การเชื่อมโยงกันระหว่างปัญหาที่ขัด
แย้งของคลัง และ สนช. เกี่ยวกับการ
ร่างรัฐธรรมนูญ

• อ่านต่อหน้า 14

ข่าวสด

ราคา 8 บาท DAILY NEWS

ข้อมูล หาบ่าว

ระชด หาบ่าว

ไทยรัฐ

ปีที่ 51 ฉบับที่ 15421 วันอังคารที่ 11 เมษายน พ.ศ. 2543 ราคา 8.00 บาท

โพลระบุชี้ค คนเขื่อนทำบ ชวามเลือน

เอนแบคสรุปผลสำรวจ
ศึกษาเงินช่วยเหลือ
ครัวเรือนประสบภัย

ไทยรัฐ

นสพ.จำหน่ายมากที่สุดในประเทศไทย

ปีที่ 51 ฉบับที่ 15462 วันจันทร์ที่ 22 พฤษภาคม พ.ศ. 2543 ราคา 8.00 บาท

อัดรัฐบาล ขู่เข้าเหมื่อน หมากัดกัน

ไทยรัฐ

นสพ.จำหน่ายมากที่สุดในประเทศไทย

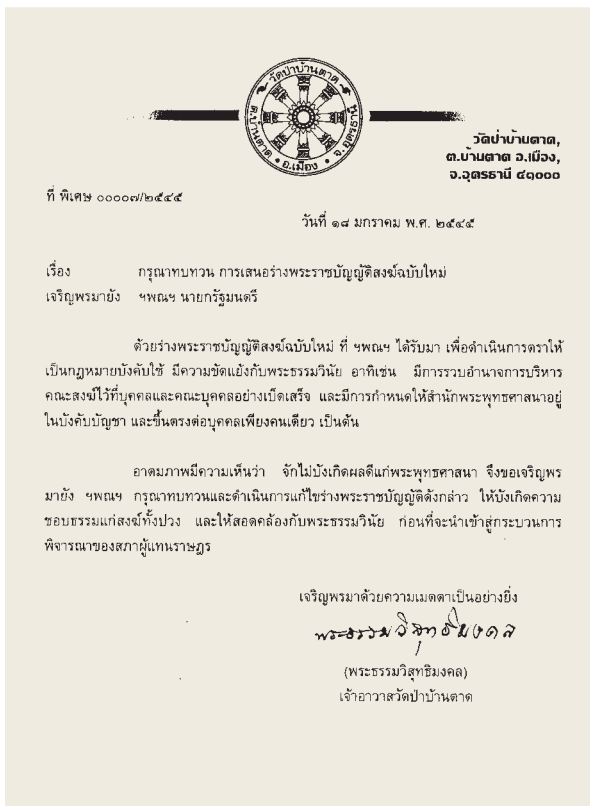
ปีที่ 51 ฉบับที่ 15489 วันอาทิตย์ที่ 18 มิถุนายน พ.ศ. 2543 ราคา 8.00 บาท

▲ 5 หมื่นชื่อ
คณะศึกษาศาสตร์
ของมหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์
ได้ดำเนินการ
สำรวจข้อมูล
ของเกษตรกร
ที่ประสบภัย
จากน้ำท่วม
และขอความช่วยเหลือ
จากภาครัฐ
และเอกชน
รวมทั้ง
หน่วยงาน
ที่เกี่ยวข้อง

ศิษย์ดาบ
ได้ 5 หมื่น
ถอดรมา.
กว่าพรบ.
ศิษย์หลวงคา
มหาบัวโซ่ลักษ์

พ.ร.บ.สงฆ์หลวงตาบ๊วออกสนามเอง

หลวงตาพูดที่สวนแสงธรรมว่า

“ได้ทราบข่าวว่าจะมาตั้งพระราชบัญญัติ ปกครองพระปกครองศาสนาอีก เอามา ว่านี้เลยนะ หลวงตาบ๊วรักศาสนาอยู่เต็มเหนี่ยว นี่ยังเกี่ยวข้องกับชาติบ้านเมืองซึ่งไม่ใช่เรื่องของศาสนาเลย เรายังอุตส่าห์ออกไปช่วยเหลือเต็มกำลัง มิหนำซ้ำยังจะมาโจมตีศาสนาอีกให้เป็นมูตรเป็นคูลไปด้วยกัน เอ้ามา ว่านี้เลย คราวนี้คราวจะยิ่งใหญ่ที่สุด โลกธาตุคือเมืองไทยเราจะถล่มคราวนี้ หลวงตาบ๊วจะออกสนามเอง บอกอย่างนี้เลย ให้ถอยไม่มีถอย

อะไรที่จะมาทำลายนี้ทำไม่ได้ เรายุทธศาสนาหัวใจเราแล้ว รักษาธรรมนั้นะ ยังจะมาทำลายหรือ โผล่ออกมาจากมูตรจากคูลจะมาตั้งราชบัญญัติปกครองทองคำทั้งแท่งมื่ออย่างหรือ ฟังซินะ นักโทษมาปกครองคนดีทั้งประเทศมื่ออย่างใหม่ ฟังซิ

พระสงฆ์ท่านมีความเสียหายตรงไหน จึงต้องมาตั้งพระราชบัญญัติปกครองท่าน ท่านเสียหายที่ตรงไหน ถ้าจะควบคุมนี้ไปควบคุมพวกคณะวราชการที่มันสกปรกโสมนั้นซิ ก่อนที่จะมาทำราชการงานเมืองมีเงินก็บาท เอามาตั้งเป็นข้าราชการแล้วมีเงินก็บาท เวลาเกษียณอายุไปแล้วมีเงินก็บาท ไปตรวจตราเหล่านั้นเสียก่อน พุงไหนมันมีแต่พุงซี่ทั้งนั้น พุงสะอาดสะอ้านมื่ออยู่ที่ไหนแล้วจะมาปกครองพระ จะมาชะล้างพระ มาบีบบังคับพระได้ยังไ พระท่านไม่มีความผิด ท่านมีหลักธรรม หลักวินัย หลักใจ ที่ได้ประพฤติปฏิบัติตามแนวทางของพระพุทธเจ้า”

๑ ประเทศไทยเคยมีกฎหมายที่เป็นทำนองให้พระเล่นการเมืองมาก่อน ถึงขนาดจัดตำแหน่งให้พระเป็นรัฐมนตรีที่เรียกว่าตำแหน่งสังฆมนตรีก็มีมาแล้วและเกิดความแตกแยกอย่างใหญ่หลวงขึ้น จนเกือบจะเป็นเหมือนครั้งในสมัยพระเจ้าอโศกมหาราชในยุคสามร้อยปีหลังพุทธปรินิพพาน จนต้องยกเลิกกฎหมายฉบับนั้น

...ได้ตรวจร่างกฎหมายคณะสงฆ์ฉบับใหม่นี้แล้ว ปรากฏว่าจะหนักยิ่งกว่ากฎหมายฉบับที่เป็นปัญหานั้น เพราะเห็นได้ชัดว่า เป็นการตั้งระบอบเผด็จการขึ้นในคณะสงฆ์ไทย ละเมิดพระธรรมวินัย และลิดรอนอำนาจพระมหากษัตริย์สร้างระบอบให้พระเล่นการเมือง ซึ่งแน่นอนว่าเป็นการทำลายพระพุทธศาสนา

(ผู้จัดการรายวัน ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕)

สังฆสามัคคีครั้งที่ ๑ ค้าน พ.ร.บสงฆ์

ครั้งที่ ๑ เมื่อเวลา ๑๓.๐๐ น. วันที่ ๒๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๕ คณะสงฆ์ทั้ง ๒ นิิกาย ร่วมสังฆสามัคคีที่วัด อโศการาม ตำบลท้ายตลาด อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ มีพระสงฆ์จากวัดต่าง ๆ ทั่วทุกภาคของประเทศ โดยเฉพาะ ทางภาคอีสานสายพระธรรมวิสุทธิมณฑล หรือหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน จำนวนกว่า ๗,๕๐๐ รูป เดินทางด้วยรถโดยสาร กว่า ๑๐๐ คันมาร่วมประชุมสงฆ์เพื่อโจทก์อธิกรณ์^๑ และ ประกาศลงนิกหกรรมผู้ที่เสนอร่าง พ.ร.บ. คณะสงฆ์ฉบับใหม่ อันมีที่มาไม่ชอบด้วยพระธรรมวินัย

พ.ร.บ.คณะสงฆ์ซึ่งแต่ละมาตราทำความเสียหายให้เกิด ขึ้นแก่พระพุทธศาสนา จนถึงขั้นสร้างความแตกแยกในหมู่ คณะสงฆ์และพุทธบริษัท ขอให้ที่ประชุมโปรดพิจารณาว่า การกระทำเช่นนั้นขัดหรือผิดต่อพระธรรมวินัยหรือไม่อย่างไร และดำเนินการให้เป็นไปตามพระธรรมวินัย ที่ประชุมมีมติ โจทก์อธิกรณ์ อันเป็นไปตามหลักพระธรรมวินัย โดยถือ หลักพระพุทธพจน์ที่ตรัสกับพระอานนท์ว่า...

โย โว อานนฺท มยา ธมฺโม จ วินโย จ
เทสิโต ปญฺญโต โส โว มมจฺเจเนน สุตถา.

อานนท์! ธรรมและวินัยใดที่เราแสดงแล้ว บัญญัติ แล้วแก่เธอทั้งหลาย โดยกาลล่วงไปแห่งเรา ธรรมและวินัย นั้นแล ย่อมเป็นศาสดาของเธอทั้งหลายฯ

๑ โจทก์อธิกรณ์

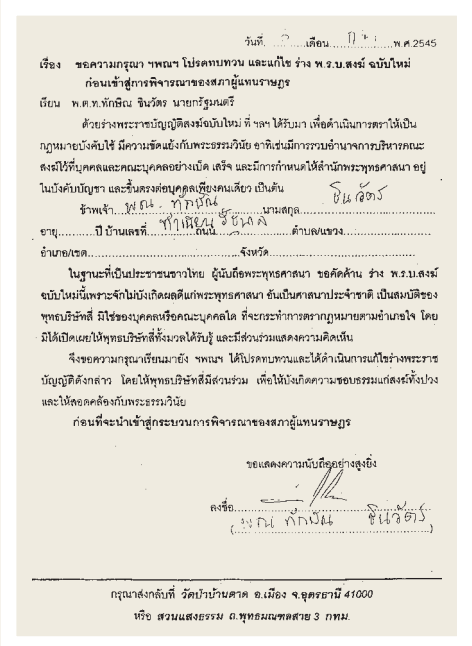
- การโจทก์ คือเรื่องฟ้องร้องคดี มี ๓ อย่าง คือ
๑. ทัฎฐฐเน ฟ้องร้องเพราะเห็นล่วงละเมิดข้อบัญญัตินั้นๆ
  ๒. สุตเตน ฟ้องร้องเพราะได้ยินได้ฟังจากผู้อื่นบอกเล่า
  ๓. ปริสังกาย ฟ้องร้องเพราะรังเกียจสงสัย ซึ่งตนได้เห็นแอบ้าง ได้ยิน มาบ้าง ได้ทราบมาบ้าง

ความลึกของพระธรรมวินัย

ในพระธรรมวินัยของพระพุทธเจ้ามีความมหัศจรรย์อยู่ ๘ ประการ

๑. มีการศึกษาเป็นไปโดยลำดับ มีการกระทำเป็นไปโดยลำดับ มีการ

- ปฏิบัติไปตามลำดับ ใ้ว่าจะบรรลุพระอรหันต์ไปทันที เหมือนมหาสมุทร ลาดลุ่มลึกไปโดยลำดับ
๒. ภิกษุไม่ล่วงละเมิดสิกขาบทที่พระพุทธองค์ทรงบัญญัติไว้ แม้เพราะเหตุ แห่งชีวิต เหมือนมหาสมุทรเต็มเปี่ยมไปด้วยน้ำเสมอ
  ๓. สงฆ์ยอมไม่ต้อนรับ หรืออยู่ร่วมกับบุคคลผู้ทุศีล มีบาปกรรมมีการ ประพฤติปฏิบัติไม่สะอาด ไม่ใช่สมณะ แต่บัญญัติว่าตนเองเป็นสมณะ เสียใน (เนาใน) ชุ่มด้วยราคะ เป็นเพียงดับหยากเยื่อ เหมือนกับการที่ มหาสมุทรซัดพาลิงสกปรกปฏิกูลขึ้นบนบกหมดจึงปราศจากสิ่งสกปรก
  ๔. วรณะทั้ง ๔ เมื่อออกบวชแล้ว ย่อมละนามและโคตรเดิมของตนเสีย กลายเป็นผู้ไม่มีชั้นวรรณะ เป็นสมณะศากยบุตรเหมือนกันหมด เหมือนกับการที่มหาสมุทรรับน้ำอันไหลมาจากแม่น้ำลำธารลงมาสู่ มหาสมุทรและกลายเป็นน้ำทะเลเหมือนกันหมด
  ๕. ผู้ปฏิบัติจนบรรลุธรรมอันสูงสุดแล้ว นิพพานธาตุนั้นก็มิได้ปรากฏว่า จะพร่องหรือเต็มได้เลย เหมือนกับการที่มหาสมุทรเป็นที่รวมของน้ำที่ ไหลมาจากแม่น้ำทั้งหมดยอดและฝนซึ่งตกลงมา แต่ก็มีได้ทำให้มหาสมุทร พร่องหรือเต็มได้เลย
  ๖. พระธรรมวินัยนี้มีรสเดียว คือวิมุติรส เหมือนมหาสมุทรมีรสเดียว คือ รสเค็ม
  ๗. ในพระธรรมวินัยนี้มีธรรมมากมาย เช่น สมมุปปธาน ๔ สติปัฏฐาน ๔ เป็นต้น เหมือนกับการที่มหาสมุทรมีรัตนชาติมากมาย ฉะนั้น
  ๘. ในพระธรรมวินัยนี้มีบุคคลที่บรรลุพระโสดาบัน สกทาคามี อนาคามี และพระอรหันต์ เหมือนกับการที่มหาสมุทรมีปลาใหญ่ ๆ มากมาย ฉะนั้น

พระมหากษัตริย์กับพระพุทธศาสนา

“

เมื่อครั้งรัชสมัยพระเจ้าอโศกมหาราชของอินเดีย พระเจ้าอโศกมหาราชได้อำนาจปราบปรามอลัทธิเดียรลัทธิเหล่านั้นอย่างรุนแรง ได้ทรงประหารชีวิตพวกอลัทธิเดียรลัทธิไปถึง ๓,๐๐๐ คน

แม้ในยุครัตนโกสินทร์ตอนต้นก็ปรากฏถึงความผันแปรวิปริตเกิดขึ้น พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช จึงทรงกระทำสังคายนาและทรงชำระสิ่งแปลกปลอมในพระพุทธศาสนาโปรดเกล้าฯ ให้ถอดถอนพระมหาเถระออกจากตำแหน่งหลายรูป

ดังนั้นพระราชอำนาจของพระมหากษัตริย์ไทย ควรอยู่คู่กับพระพุทธศาสนา เพราะเมื่อยามคับขัน พระองค์จะได้ทรงใช้พระราชอำนาจนั้นปราบปรามอลัทธิเดียรลัทธิ

”

(บทความบางตอนจากการทำสังฆสามัคคี
ที่วัดอโศการาม)

.....

วัดอโศการาม เป็นวัดที่มีความสำคัญยิ่ง หลวงตาเดินทางมารับผ้าป่าช่วยชาติหลายครั้ง และเป็นวัดที่หลวงตาระบุให้คณะสงฆ์ “ทำสังฆสามัคคี” เมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๑ และวันที่ ๒๒ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๖

.....

สังฆสามัคคีครั้งที่ ๒

เวลา ๑๓.๓๐ น. วันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๔๖ ณ วิหารสุทธธรรมรังสี วัดโคกการาม พระสงฆ์ทั้งฝ่ายธรรมยุตและมหานิกายร่วมสังฆสามัคคี^๑ ส่วนใหญ่เป็นพระสายวิปัสสนาหรือพระป่าประมาณ ๑๐,๐๐๐ กว่ารูป นำโดยหลวงตามหาบัวญาณสมปนโน เจ้าอาวาสวัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานีเข้าร่วมประชุมเกี่ยวกับร่าง พ.ร.บ.สงฆ์ที่จะมีการนำเข้าสู่ที่ประชุมคณะรัฐมนตรีในเร็ว ๆ นี้ โดยในการประชุมได้ชี้แจงเกี่ยวกับเหตุผลในการคัดค้าน พ.ร.บ.สงฆ์ ให้รัฐบาลยกเลิกการพิจารณาใด ๆ ทั้งสิ้นเกี่ยวกับ พ.ร.บ.สงฆ์ที่เสนอต่อนายกรัฐมนตรี เพราะเป็นพ.ร.บ.ที่เป็นโมฆะ เนื่องจากมีเนื้อหาสืบทอดเจตนารมณ์ของกลุ่มเผด็จการ ที่ไม่หวังดีต่อชาติและพระพุทธศาสนา สนับสนุนการริดรอนพระราชอำนาจของพระมหากษัตริย์ ยึดพระราชอำนาจของสมเด็จพระสังฆราชขัดต่อจารีตประเพณีของคณะสงฆ์ ขัดพระธรรมวินัย ผ่าฝืนและขัดต่อพระพุทธเจตนารมณ์ และหากนำร่าง พ.ร.บ.สงฆ์เข้าสู่กระบวนการพิจารณาของคณะรัฐมนตรีเพื่อจะให้ให้มีผลบังคับใช้ โดยไม่รับฟังมติของคณะสงฆ์ไทย ที่ประชุมมีมติ ๕ ประเด็นคือ

ประการแรก ขอให้ยกเลิกการพิจารณาร่าง พ.ร.บ. คณะสงฆ์ไม่ว่าวิธีใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะเป็นร่างที่โมฆะขัดต่อพระธรรมวินัย เป็นเผด็จการไม่หวังดีต่อชาติ ริดรอนพระราชอำนาจของพระมหากษัตริย์ และสมเด็จพระสังฆราช

๒. หากกระทำขัดต่อข้อ ๑. โดยเสนอให้รัฐสภาพิจารณตราเป็นกฎหมาย โดยไม่ฟังมติคณะสงฆ์ไทย ที่ประชุมคณะสงฆ์ไทยจะสละชีวิตเพื่อรักษาพระธรรมวินัย

๓. ที่ประชุมไม่เห็นด้วยกับการตรากฎหมายขึ้นมาปกครองคณะสงฆ์ เพราะวิถีชีวิตของพระมีพระธรรมวินัยเป็นธรรมนูญอยู่แล้ว

๔. ผลักดันให้มีการดำเนินคดีกับบุคคลที่สนับสนุนร่าง พ.ร.บ.คณะสงฆ์และเคลื่อนไหวก่อกวนหลวงตามหาบัวให้ถึงที่สุด

๕. ให้นายทองก้อนนำมติที่ประชุมไปดำเนินการ โดยนำกราบทูลสมเด็จพระสังฆราช นายกรัฐมนตรี และนายวิษณุ เครืองาม ทราบและปฏิบัติตามมตินี้

ที่ประชุมมีมติจะสละชีวิต เพื่อรักษาพระธรรมวินัย โดยที่ประชุมได้เปล่งเสียงสาธุการตอบรับ ๓ ครั้ง พร้อมกันนั้น พระสงฆ์และประชาชนที่มาร่วมประชุมได้ร่วมลงชื่อเป็นจำนวนมาก นอกจากนั้นยังมีการนำรายชื่อพระสงฆ์และประชาชนที่คัดค้าน พ.ร.บ.คณะสงฆ์ จำนวน ๑,๐๓๗,๐๐๐ รายชื่อมาแสดง

หลวงตามหาบัว ได้กล่าวว่า “วันนี้วันมงคลที่พระสงฆ์ มาร่วมชุมนุมกันทำในสิ่งที่ดีงาม เราจะเอาชีวิตของเราบูชาพระพุทธศาสนาประกอบทั้งชาติบ้านเมืองทั้งหมด เนื้อหาใน พ.ร.บ.สงฆ์ ทุกอย่างเข้ากับพระธรรมวินัยไม่ได้เลย เป็นมหากภัยต่อชาติศาสนาล้วนๆ เรายอมไม่ได้ จะยอมสละชีวิตเพื่อรักษาพระธรรมวินัย”

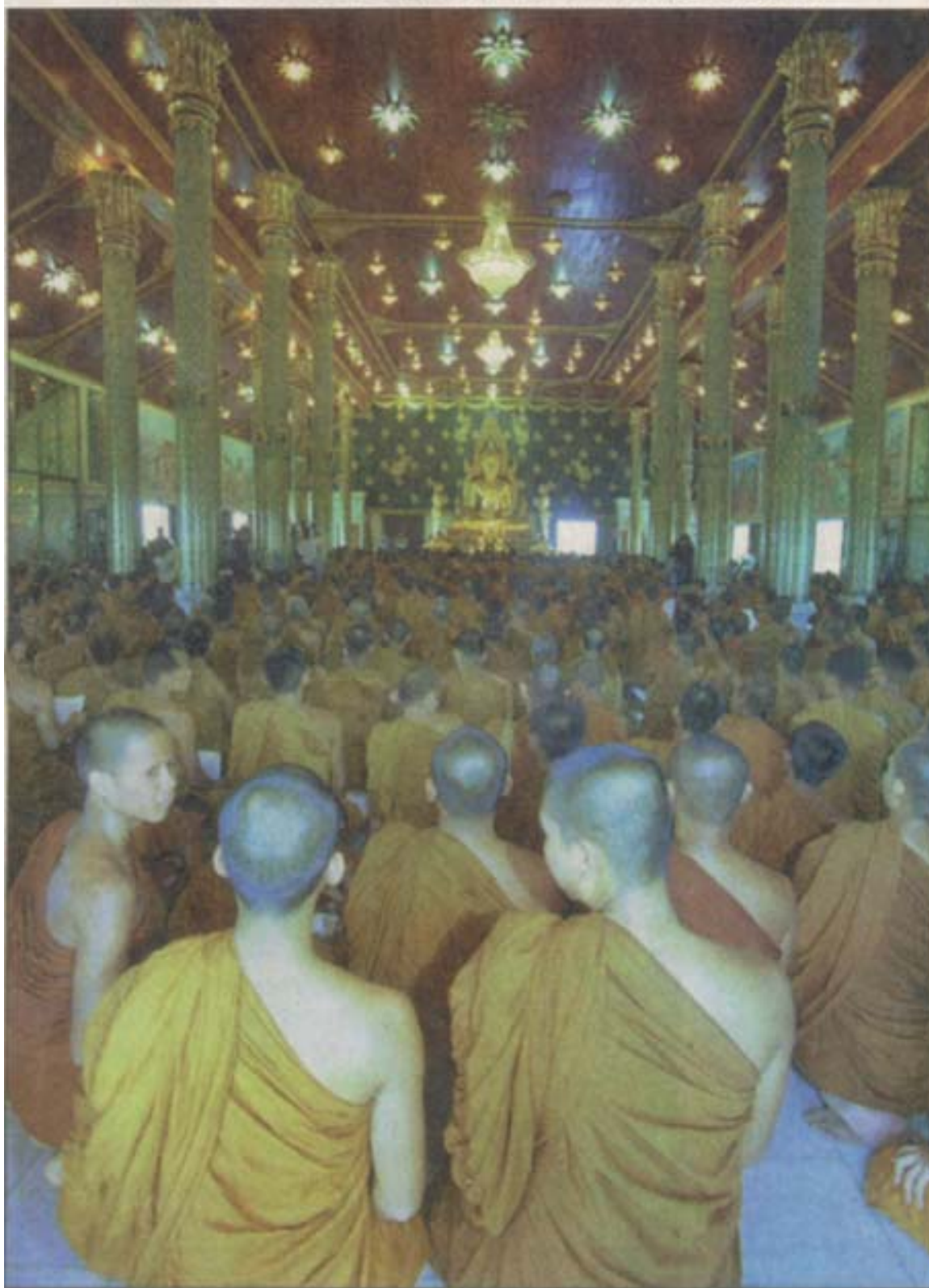
^๑ สังฆสามัคคี

สังฆสามัคคี คือสงฆ์จะพร้อมเพรียงกันด้วยเหตุ ๑๐ ประการ

๑. แสดงสิ่งที่ไม่ใช่ธรรม ว่าไม่ใช่ธรรม
๒. แสดงสิ่งที่เป็นธรรม ว่าเป็นธรรม
๓. แสดงสิ่งที่ไม่เป็นวินัย ว่าไม่เป็นวินัย
๔. แสดงสิ่งที่เป็นวินัย ว่าเป็นวินัย
๕. แสดงสิ่งที่ตถาคตไม่ได้กล่าวบอกไว้ ว่าตถาคตไม่ได้กล่าวบอกไว้
๖. แสดงสิ่งที่ตถาคตกล่าวบอกไว้ ว่าตถาคตกล่าวบอกไว้
๗. แสดงสิ่งที่ตถาคตไม่เคยประพจน์ ว่าตถาคตไม่เคยประพจน์สิ่งนี้
๘. แสดงสิ่งที่ตถาคตเคยประพจน์ ว่าสิ่งนี้ตถาคตเคยประพจน์
๙. แสดงสิ่งที่ตถาคตไม่ได้บัญญัติ ว่าสิ่งนี้ตถาคตไม่ได้บัญญัติไว้
๑๐. แสดงสิ่งที่ตถาคตได้บัญญัติไว้ ว่าสิ่งนี้ตถาคตได้ทรงบัญญัติไว้

1 อีสราภาพแห่งความคิด ไทยโพสต์

วันจันทร์ที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2545 ขึ้น 11 ค่ำ เดือน 6 ปีมะเมีย

พระสงฆ์ สามเณร 2,500 รูป ประชุมกันที่วัดอโศการาม สมุทรปราการ คัดค้าน ร่าง พ.ร.บ.สงฆ์

๑

๒

๔

๕

๑. พระอาจารย์เจื้อย จุฬโท
๒. พระอาจารย์ศรี มหาวีโร
๓. พระอาจารย์บุญมี ปุริปัญโญ
๔. พระอาจารย์เพียร วิริโย
๕. พระอาจารย์แบน ธนากโร
๖. พระอาจารย์ทอง จันทลิริ
๗. พระอาจารย์ลี กุศลธโร

๓

๖

๗

๘

๙

- ๘. พระอาจารย์ฟัก สนธิธมโม
- ๙. พระอาจารย์อุทัย สิริธโร
- ๑๐. พระอาจารย์เมือง พลวุฑฒิ
- ๑๑. พระอาจารย์ปรีดา ฉนทโกโร
- ๑๒. พระอาจารย์อุ่นหล้า จิตธมโม
- ๑๓. พระอาจารย์อินทร์ถวาย สนฺตุสสุโก
- ๑๔. พระอาจารย์วันชัย วิจิตโต
- ๑๕. พระอาจารย์บุญทัน จิตสีโล
- ๑๖. พระอาจารย์จรัสวัฒน์ อุตตรกุโ
- ๑๗. พระอาจารย์ณรงค์ อาจาโร
- ๑๘. พระอาจารย์นพดล นนฺโทโน
- ๑๙. พระอาจารย์กัณหา สุขกาโม

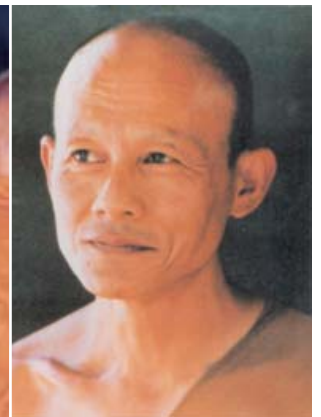
๑๐

๑๑

๑๒

๑๓

๑๔

๑๕

๑๖

๑๗

๑๘

๑๙

ประวัติการณ์ของพระกรรมฐาน

หลวงตามหาบัวว่า

“เราก็ได้เห็นกำลังใจของพระที่มีต่อ พุทธศาสนานะ ไม่ได้ไปหาบังคับบัญชาอะไร อะไรละ เป็นไปตามอัธยาศัยของท่าน ท่านก็ บอกกล่าวกันไปตามธรรมดา มาเต็มหมดเลย ทุกภาค ตะวันออก อีสาน ภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคใต้ก็มี เรียกว่าหมดทุกภาค

ฉะนั้น ถึงต้องเทศน์ให้ฟังเรื่องการปฏิบัติ กรรมฐาน

นับว่าเป็นประวัติการณ์ของพระกรรมฐาน ที่มีจำนวนมาก ปริยัติก็มีเพียงเล็กน้อย ไม่มากนัก ทั้งๆ ที่ปริยัติก็เต็มประเทศไทยนะ เวลาออกมาแสดงน้ำใจต่อพระพุทธศาสนา และประชาชนเรา นี่เลยกลับเป็นกรรมฐาน ออกแนวหน้าทั้งหมดเลย นี่มันแปลกอยู่นะ มันอดคิดไม่ได้นะ อะไรๆ มีอะไรบ้าง มันจะ คิดทันที เห็นพระเต็มวัด พิสูจน์จริง ๆ นะ มองไปทางไหนพระเต็มแน่นไปหมดเลย พระเป็นเหมือนขึ้นไป รถมากหาที่จอดไม่ได้ มีทุกประเภท วัดอโศการามเป็นทะเลรถ หาทางเดินไม่ได้”

พระธรรมวินัยสมบุรณ์ไม่บกพร่อง

หลวงตาพูดกับลูกหลานว่า

“พระพุทธเจ้าถือสำคัญมากเรื่องรวมความสามัคคี ความสงวน ส่วนใหญ่ เช่น อย่างกิจของสงฆ์ งานของสงฆ์ถือเป็นความสำคัญมาก มีวินัยบังคับเลย เช่น สมบัติของสงฆ์นี้ ของสงฆ์ประเภทไหนบ้าง นั่น! ท่านแจกออกตามพระวินัยของสงฆ์อย่างเบาอย่างหนัก เคลื่อนที่ได้ เคลื่อนที่ไม่ได้ ท่านบอก เคลื่อนที่ได้เรารู้กันแล้ว พวกเดียวกดตั้ง พวกอะไรสมบัติที่ยกไปมาได้เป็นของสงฆ์ อันที่เคลื่อนที่ไม่ได้ เช่น เขาถวายที่เป็นวัดเป็นวา กัลปนาสงฆ์ เป็นอสังหาริมะ เคลื่อนที่ไม่ได้ ท่านให้มีวินัยรักษาไว้ตามนั้นๆ

ท่านบอกไว้หมดละเอียดลออ ไม่มีบกพร่อง พระวินัยพระพุทธเจ้า สมบุรณ์แบบทุกอย่างเลย การปกครองสงฆ์ก็เหมือนกัน เป็นหน้าที่ ของเจ้าอาวาส เจ้าอาวาสที่จะปกครองด้วยความเป็นธรรมๆ แล้ว สิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้นในท่ามกลางของวัด หรือสถานที่ที่วัดตั้งอยู่นั้น หัวหน้าเป็นผู้จัดแจงจัดทำให้สุม่าเสมอ นั่น! พระวินัยท่านสมบุรณ์แบบ นี้ที่พวกเปรตพวกผี มันเอาเข้าคักคัศฐมาเหยียบหัวพระพุทธเจ้า

เพราะฉะนั้นมันถึงได้ยันกันกับเราละสิ คำว่า “เรา” ก็คือพระสงฆ์ ทั่วประเทศไทย มาขอร้องให้เราเป็นหัวหน้า เพื่อจะต้านทานรักษา สมบัติอันมีคุณค่า คือหลักศาสนาไว้ด้วยดีตามเดิม จะไม่ให้ใครมา แตะต้อง”

หนังสือพิมพ์คุณภาพ เพื่อคุณภาพของประเทศไทย
<http://www.matichon.co.th>

มติชน

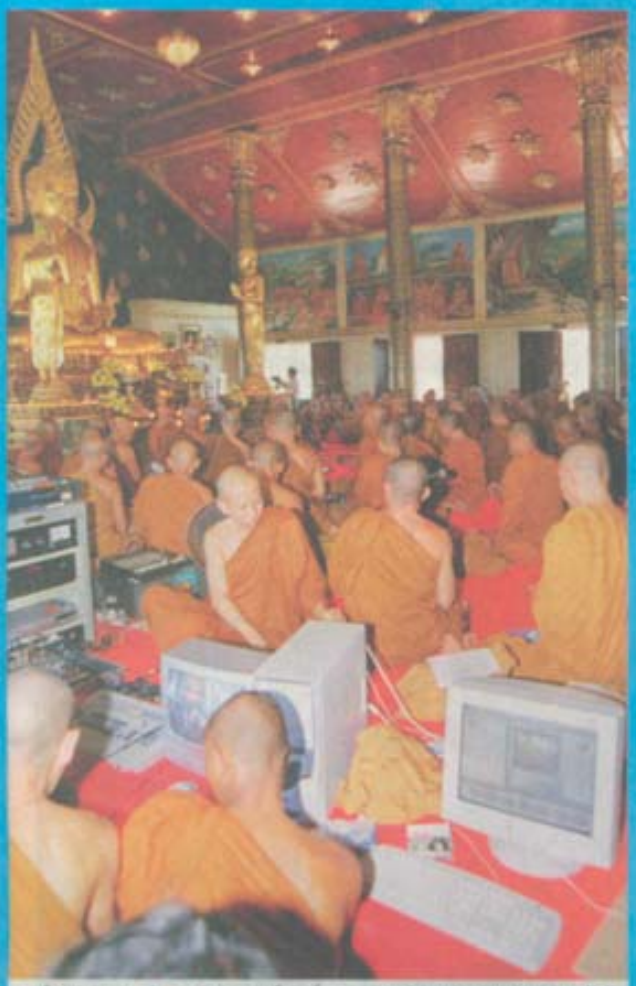
วันจันทร์ที่ 22 เมษายน พุทธศักราช 2545 ปีที่ 25 ฉบับที่ 8809 ราคา 8 บาท

‘5พันรูป’ลงมติ จัดงบร่างพ.ร.บ.สงฆ์

เขียน เจาะข่าว กวโกย www.kornchadlook.com

คมชัดลึก

ปีที่ 2 ฉบับที่ 465 วันพฤหัสบดีที่ 23 มกราคม พ.ศ. 2545 • 8 บาท •

■ ด้านพระบวร ■ พระภิกษุสงฆ์จากทั่วประเทศ (กว่า 10,000 รูป) เดินทางมาวัด
อโศการาม 8 เมือง จ.สมุทรปราการ เพื่อร่วมจัดร่าง พ.ร.บ.สงฆ์ เมื่อวันที่ 22 ม.ค.

พระป่าหมื่นรูป ค้านพ.ร.บ.สงฆ์

พระป่าจากทั่วประเทศร่วม 10,000 รูป ใช้วัดอโศการาม
จ.สมุทรปราการ เป็นที่รวมพลสังคายนาร่าง พ.ร.บ.สงฆ์
โดยมี “สมเด็จพระพุทธปาหิต” วัดสระเกศ น้อมแทนประธาน
ชุมนุมร่วม 5 ชั่วโมง ก่อนมีมติเรียกร้องให้รัฐบาลคว่ำ
พ.ร.บ.สงฆ์โดยไม่มีเงื่อนไข

หน้า 17

ฆ่าหลวงตา

หลวงตาได้กล่าวเป็นคติเตือนใจแก่สานุศิษย์ที่สวนแสงธรรมว่า

“วางแผนจะมาฆ่าเรา นี่...เราสลดสังเวชจริงๆ นะ ก็เราไม่มีอะไร เราก็เคยประกาศให้ทราบกันแล้วว่า ความกล้าเราไม่มี ความกลัวเราก็ไม่มี ความได้เปรียบเสียเปรียบเราก็ไม่มี ความแพ้วความชนะเราไม่มี มีแต่ความเมตตาสงสารโลก สอนอรุณสอนธรรมไปตามความผิดถูกชั่วดีของผู้กระทำ เราสอนไปอย่างนั้นๆ เราไม่มีอะไรกับใคร ในโลกอันนี้สอนด้วยความเมตตาล้วนๆ

แต่ที่มาสะเทือนใจคือว่า ผู้หวังจะเป็นใหญ่เป็นโต ปกครองทั้งชาติศาสนาให้เจริญรุ่งเรือง ทำให้การดำเนินจึงต้องตีราบฆ่าราบ ปราบราบ ฟันราบไป เพื่อครองบ้านครองเมืองในนามของพระ เพศของพระ ดูไม่ได้เลยนะ อย่างทางโลกทางสงสารก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง เขาต้องการเป็นใหญ่เป็นโต เรื่องสกปรก อำนาจสกปรกของทางบ้านทางเมืองเขา ใครมาผ่านฆ่าไปเลยๆ เพื่อจะเป็นใหญ่เป็นโตตามความมุ่งหมาย

เรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบ แม้เขาจะมาจับแขนหลวงตาบัวลงไปนี่นะ ไปฆ่าหลวงตาบัวต่อหน้าต่อตาคนทั้งแผ่นดินไทย หลวงตาบัวก็ไม่มีอะไรกับใคร ก็มีแต่ร่างกายที่ถูกฆ่าถูกฟันลงไปตามธาตุตามขันธ์เท่านั้น ส่วนใจเรา เราไม่มีอะไร อย่างทุกวันนี้เรื่องราวอะไรเราไม่มี อย่างเขาพูดอย่างนี้ในจิตของเราก็ไม่มี แต่เรื่องของโลกมันนั้น เราจึงได้เกิดความรู้สึกสลดสังเวชนะ โอ! ทำไมถึงหยาบฆ่าเลวทรามนักหนาพระเรา นี่นะ จะไปตั้ง พ.ร.บ. พ.ร.บ. อะไร กำจัดหลวงตาบัวแล้วจะได้ขึ้นอย่างง่ายดาย ตกลงก็ถูกดีชาติดะบันไปหมดแล้ว ในทางคณะสงฆ์ไทยที่มาประชุมข้อตกลงเมื่อวานนี้นะ ที่อ่านให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ถ้าหากว่ามีอะไรขึ้นมาอีก ยังจะหนักกว่านี้อีก พระสงฆ์ไทยจะไม่ถอย อะไรถ้าจะมาทำลายชาติศาสนาซึ่งพระสงฆ์เกี่ยวข้องอยู่ที่นี่ ยังไงก็ไม่ถอย นี่ตามหลักความจริงเป็นอย่างนั้น ที่จะให้ถอยไม่มี มีแต่จะหนักเข้าไป

เรื่อย คำขู่คำเชิญอะไรมานี้ มันไม่หวาด จะหวาดหาอะไร ลมปากขู่ฟ่อๆ มา ก็จะทำให้กลัวอะไร สำหรับหลวงตาบัวนี้ ไม่มีกลัวไม่มีกลัว

พระสงฆ์ท่านได้รับความลำบากมากทีเดียว เพราะเรื่องราวเหล่านี้ แผนการทำลาย เราพูดได้ชัดเจนคือแผนการทำลายทำลายไปในชาติศาสนา กลุ่มเดียวกัน เรื่องเดียวกัน โครงการเดียวกัน แผนการเดียวกันนี้ทั้งนั้น มันเกี่ยวโยงกันหมดนี่ พอตั้งนี้บ๊ีบ ก็ใส่เข้าไป บ๊ีบบังคับเข้าไปทางรัฐบาลละซี ทางนั้นก็ไม่ทราบจะทำยังไง กลืนก็ไม่ได้ คายก็ไม่ออก ยุ่งไปหมด นี่มันเกี่ยวมัย เกี่ยวับรัฐบาลมัย

เมื่อเป็นเช่นนั้น มันเกี่ยวโยงกันมัย กับความที่จะล่มจมหรือถูกทำลายด้วยกัน เพราะไอ้พ.ร.บ. เหล่านี้ เราเรียกว่า พ.ร.บ. เราไม่เรียก พ.ร.บ. ร.บ.อะไร หาบ๊ีบนั้นบ๊ีบนี้ เป็นอย่างนั้น พูดแล้วสลดสังเวชนะ

เรื่องทำลายศาสนา เหยียบหัวพระพุทธรูปเจ้าโดยตรง เอาอำนาจปาเถื่อนของสัตว์เดรัจฉาน ของอึ่งอ่างไปเหยียบหัวราชสีห์ คือพระพุทธรูปเจ้า

เราฟังด้วยความเป็นธรรม เราจึงพูดด้วยความเป็นธรรม ได้ไม่สะทกสะท้านว่าจะผิดไป เพราะพูดตามแถวตามแนวของความเป็นไปแห่งโครงการเหล่านี้ และผู้ก่อโครงการขึ้นมามันคือใคร ถ้าธรรมดาแล้วเด็กอมมือเขาก็ไม่ทำ เพราะมันเป็นสิ่งที่กระทบกระเทือนทั้งชาติ ทั้งศาสนา หัวเมืองไทยเราเลย เด็กอมมือเขาก็ไม่กล้าทำ แล้วนี่ทำไมทำได้ลงคอ ถ้าไม่ใช่เป็นมหาโจรมหาภัย จะทำลายได้หรือ ชาตินี้ก็เป็นชาติไทย เราก็คือเป็นคนไทย ชาวไทยก็เป็นลูกศาสนาพุทธ แล้วทำไมไปฆ่าพ่อฆ่าแม่ของตน ยกตนขึ้นข่ม มีอำนาจบาทหลวงอะไร ตัวเท่าอึ่งกิลเลตเต็มหัวใจ

...ตัดอำนาจของสมเด็จพระสังฆราช กับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อันนี้มันเลวมาก จนพระไทยทั้งหลายทั่วประเทศรวมกันออกมา ใครจะไปบังคับบัญชาท่านเหล่านี้

ท่านมาด้วยความรักชาติศาสนา เห็นว่าไฟจะเข้ามาไหม้ชาติศาสนา ท่านก็ออกมาต้านทาน หรือเอาน้ำมาดับไฟ ถึงได้ออกมาทุกแห่งทุกหนทุกภาค แต่ก่อนท่านอยู่ในป่าในเขา ท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบเย็นอกเย็นใจ แล้วเหตุการณ์ต่าง ๆ ก็ไปเผาท่านเป็นฟืนเป็นไฟ ท่านก็เลยได้ออกมา ดังที่เห็นกันนี้แหละ เราพูดจริง ๆ เราสลดสังเวชนะ โธ! ทำไมมันร้ายแรง มันร้ายกาจเอาหนักหนา คำพูดของพระแท้ ๆ พูดอย่างนั้นได้อย่างไร มันพิลึกกึกกือเหลือประมาณ แล้วก็ฟังไม่ได้เลย

เรื่องโลก เรื่องกิเลสตัณหา มันไม่อ่อนข้อกับใคร แม้กับพระหัวโล้น ๆ มันก็เข้าไปเหยียบ ตั้งเป็นอำนาจดินเหนียว ขึ้นมาในหัวของพระ ของคนมีกิเลส มันไม่ได้กลัวใครนะ มันจะเอาความเจริญมาจากไหน

ถ้าเราผู้ทำประโยชน์ให้โลกมาฆ่าเสีย เหลือเอาไว้แต่ผู้ที่จะเอาไฟเผาโลก ท่านทั้งหลายฟังได้มั๊ย อู๊ย! เลวที่สุด ทำได้ทุกรูปทุกแบบ

เรื่องกิเลสความชั่วช้าลามก ทำไมโลกก็โลภเอาหนักหนา ตีนอะไร ตีนยศ ตีนลาภ ตีนอำนาจบาทหลวง ปา ๆ เกื่อน ๆ รวมหัวกันมาเป็นเจ้าอำนาจปา ๆ เกื่อน ๆ จะเหยียบคนทั้งชาติทั้งศาสนาให้จมลงในเมืองไทย แล้วจะเอาพวกสัว่มพวกถ่าน ขึ้นมาปกครองบ้านเมือง เราพิจารณาวาดภาพดูเป็นอย่างนี้เลย แล้วใครจะไปยอมให้ละ เอาสัว่มเอาถ่านไปตั้งบนหัวคน ทับหัวคนชี้รดหัวคน ตามอำนาจปา ๆ เกื่อน ๆ ของตน ใครจะยอมให้ชี้รด นี่ชิมันน่าคิดเอามากนะ 🌸

ลอบฆ่าหลวงตา

หลวงตาเล่าว่า..

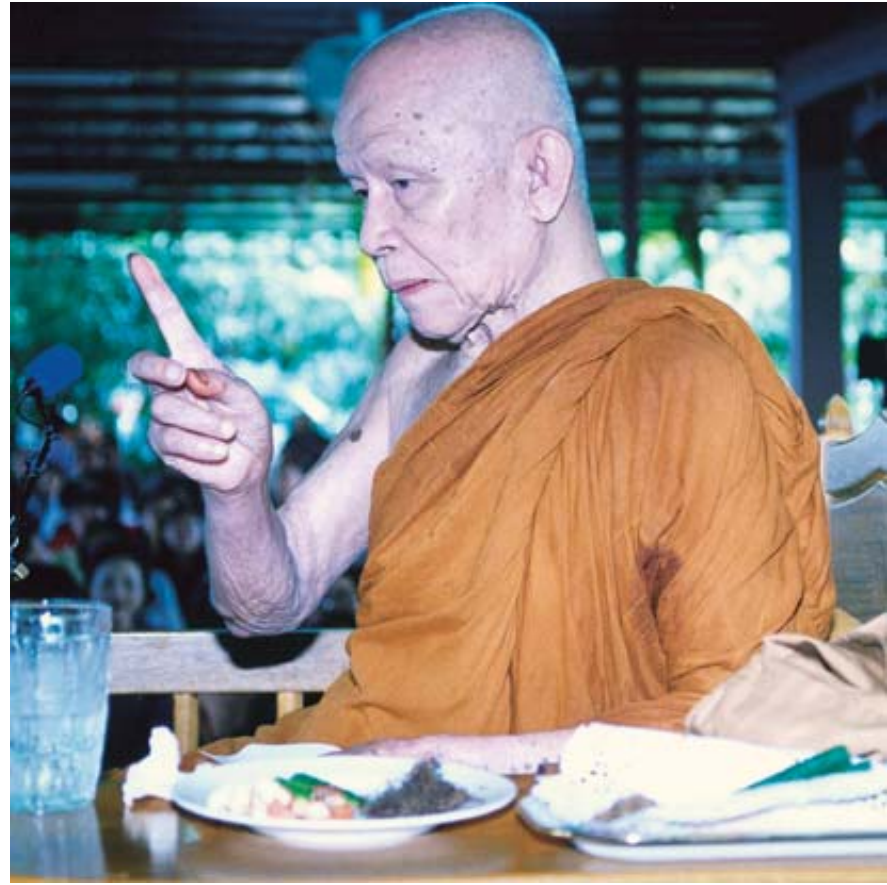
...เป็นฆราวาสหนุ่มครองผ้าเหลืองมา ปลอมเป็นพระ มาจะเข้ามาหาเรา เขาไม่ให้เข้า บางครั้งเป็นพระจริงๆ มากี่มี จะแฝงมาหาเรา

มันมีอะไรอยู่ในตัวของมันนั้น ถ้าลงได้ตั้งหน้าเข้ามา อย่างนั้นแล้ว คือข้าศึกศัตรูมันจะเข้ามาหาเรา มันมีปืนหรือ มียาพิษ หรือมีอะไรก็ได้แล้วแต่มันจะเอาไปด้วยนั้นนะ

แฝงมาเป็นสององค์สามองค์ แฝงเข้ามาเรื่อย เราไป ไหนค่อยแทรกเข้าไปๆ ไบพลีก็หย่อนไปทุกแห่งทุกหน สอดแทรกไปทุกแห่งทุกหน ไบพลีโฆษณาโจมตี

เราถ้าพูดถึงแบบโลกๆ เรียกว่า อยู่ในกลางเกาะกลาง หนาม กลางพืนกลางไฟนั่นแหละ บรรดาพี่น้องทั้งหลายก็ทราบ ทัวกัน แต่สำหรับหลวงตาบ๊วไม่มีอะไร สามแดนโลกธาตุ นี้ว่าอย่างนี้เลยนะ เราไม่มีอะไรกับใคร ใครจะมาฆ่าก็ฆ่าสิ ถ้าเขาไม่ฆ่ามันก็จะตายอยู่แล้ว เนอะ! มันก็เท่านั้น

จิตของเราฆ่าได้ไหม ธรรมของเราฆ่าได้ไหม เราอุทิศสัพ พยายามช่วยชาติบ้านเมือง เรื่องข้าศึกศัตรู ล้อมหน้าล้อมหลัง เราจนแทบมองไม่เห็นตัวเราเวลานี้ แต่เราเฉย เราไม่เคย สนใจกับอะไร เราจะทำประโยชน์ให้โลก ตายเมื่อไรเราก็ พพอใจที่จะตาย 🌸

ถ่มน้ำลายรดฟ้า ปาฐลีทวนลม

ในระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๔๑ จนถึงปัจจุบัน หลวงตาได้นำพี่น้องทั้งหลายในทางธรรมอย่างอาภรณ์ บางคนมองท่านว่าเป็นพระการเมือง^๑ ยุ่งกับบ้านเมืองเกินหน้าที่พระสงฆ์ ถึงขนาด ส.ส.บางคนถึงขนาดพูดจาทำร้ายให้พระหลวงตาแก่ๆ ลีอกออกมาเล่นการเมืองซะ และพูดว่า “เงินเพียงน้อยนิดช่วยชาติไทยไม่ได้หรอก” ฟังแล้วรู้สึกกระแทกกระเทือนจิตใจมาก กลัวเขาจะเป็นบาป

เท่านี้ยังไม่พอ แม้สมบัติที่เป็นของพี่น้องชาวไทยที่หล่อหลอมเป็นทองคำแล้วนำไปมอบให้ยังพูดจาจาลบหลู่ดูหมิ่นเกียรติด้วยการพูดว่า “ทองคำเหล่านี้ไม่ได้มาตรฐาน” ทั้งๆ ที่ทองคำเหล่านี้เกินมาตรฐานด้วยซ้ำไป บางทีหนังสือพิมพ์พาดหัวข่าวหน้าหนึ่งว่า “ใครทำให้หลวงตาจี้รร้อน” ดังนั้นเป็นต้น

อนิจจา! ผู้ที่ช่วยชาติบ้านเมืองถึงขนาดนี้ยังมีคนขัดขวางแต่ถึงอย่างไรก็ตามท่านก็มุ่งมั่นช่วยชาติไทยต่อไปอย่างสง่างาม เพราะจิตของท่านเหนือสมมติไปแล้ว

ด้วยความห่วงใย สงสารองค์ท่านในวัยแก่ชรามากแล้ว ควรได้พักผ่อนให้สบายธาตุขันธ์ แต่กลับต้องมาลำบากตรากตรำเพื่อช่วยเหลือโลก ทั้งๆ ที่ยังมีคนอื่นอีกเป็นจำนวนมาก เข้าใจท่านผิดอยู่ ทำให้ศิษย์ บางคนถึงกับน้ำตาาร่วง แต่หลวงตากลับพูดให้ฟังว่า “ในภพเขาทั้งลูก ถึงแม้จะมีเพชรพลอยอยู่เพียงน้อยนิด แต่เพชรน้อยก็ยังทรงคุณค่า เช่นเดียวกับเขาโค มีแค่ ๒ เขา ส่วนขนโคนนั้นมีมากกว่า เทียบกันว่าคนดีมีปัญญาถึงแม้จะมีจำนวนน้อยก็ไม่ใช่ใคร ใครไม่เชื่อไม่สนใจ เอาคนที่ดีก็พอ พวกเขามีปัญญาเขาก็เอาไปเป็นคดีกิริยาทำทางใดออกมา พวกนี้จะคัดเลือก จะพิจารณาไปเองหมดเลย

เราทั้งหลายได้เกิดมาท่ามกลางแห่งศาสนาทั่วโลก แล้วได้มาประสบพบเห็นพุทธศาสนา ซึ่งเป็นศาสนาที่เลิศเลอสุดยอดที่ทำสัตว์ให้พ้นจากทุกข์ได้ตลอดมา และจะตลอดไป จงพากันตั้งอกตั้งใจนะ

การได้อัฏฐภาพมาเป็นมนุษย์และพบพระพุทธรูปศาสนา

๑ พระการเมือง

แม้พระศาสนาที่ทรงช่วยชาติ

พระศาสนาที่ทรงตรวจดูสัตว์โลกในเวลาใกล้รุ่ง ทอดพระเนตรเห็นหมู่พระญาติ และชาวนครกบิลพัสดุ์กับนครโกลิยะ ตระเตรียมการยุทธ์ แก่งแย่งน้ำในแม่น้ำโรหิณี จึงเสด็จทางอากาศพระองค์เดียวเท่านั้น ประทับนั่งโดยบัลลังก์ในอากาศ ณ ท่ามกลางแม่น้ำโรหิณี

พระญาติทั้งหลายเห็นพระศาสนาแล้วทั้งอาวุธ ถวายบังคม ครั้งนั้นพระศาสนาตรัสกับพระญาติเหล่านั้นว่า

“มหาบพิตร! ทะเลาะเรื่องอะไรกัน?”

พวกพระญาติกราบทูลว่า “ทะเลาะกันเพราะน้ำ พระเจ้าข้า”

พระศาสนา : น้ำดีราคาเท่าไร มหาบพิตร

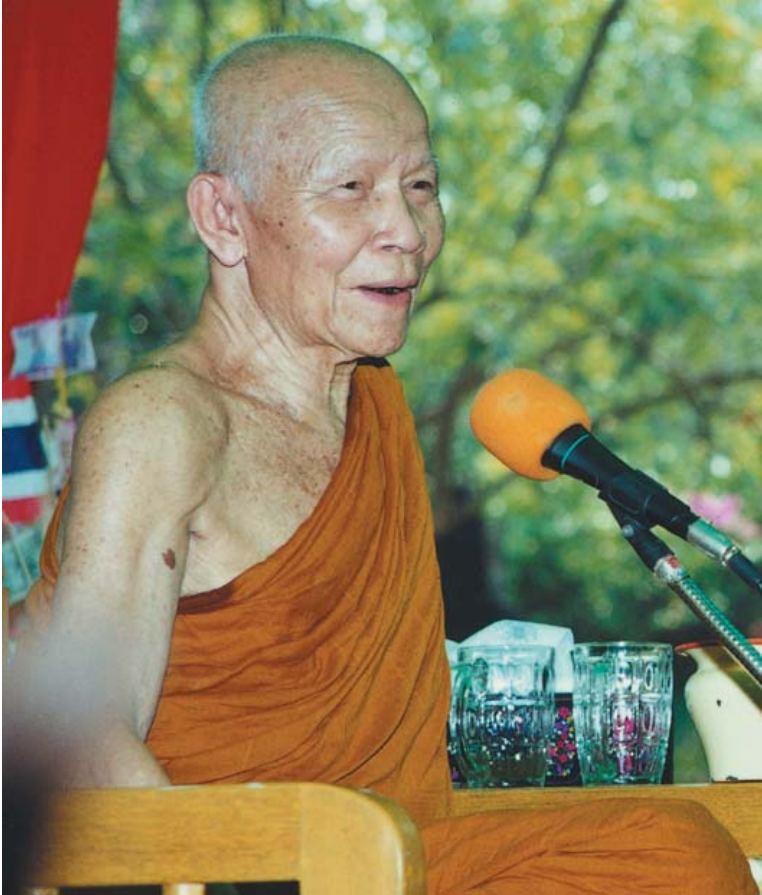
พวกพระญาติ : มีราคาน้อย พระเจ้าข้า

พระศาสนา : กษัตริย์ทั้งหลาย ราคาเท่าไร

พวกพระญาติ : ขึ้นชื่อว่า กษัตริย์ทั้งหลาย หากามีได้พระเจ้าข้า

พระศาสนา : ก็การทำท่านทั้งหลาย ยังพวกกษัตริย์ซึ่งหากามีได้ให้ฉิบหายเพราะอาศัยน้ำ ซึ่งมีประมาทน้อย ควรแล้วหรือ?

พระญาติเหล่านั้น ได้ฟังแล้ว ลำดับนั้น พระศาสนาตรัสเตือนพระญาติเหล่านั้นแล้ว ตรัสว่า “มหาบพิตร เพราะเหตุไร พวกท่านจึงกระทำการเห็นปานนี้ เมื่อเราไม่มีอยู่ในวันนี้ แม่น้ำคือโลหิตจักไหลนอง ท่านทั้งหลายทำกรรมไม่สมควรแล้ว เป็นผู้ไม่มีเวรด้วยเวร ๕ อยู่ เราไม่มีเวรอยู่ ท่านทั้งหลายเป็นผู้มีความเดือดร้อนด้วยกิเลสอยู่ เราไม่มีความเดือดร้อนอยู่ ท่านทั้งหลายเป็นผู้มีความขวนขวายในอันแสวงหากามคุณอยู่ เราไม่มีความขวนขวายอยู่” ดังนั้นเป็นต้น

ของสัตว์ทั้งหลายนั้นเหมือนเต่าตาบอดที่ตกอยู่ในห้วงมหรรณพ พยายามขึ้นมาสู่ผิวน้ำ พอขึ้นมาถึง ถ้ามีที่เกาะที่จับก็จะอยู่ได้ชั่วระยะหนึ่ง แล้วจะถูกกระแสน้ำพัดกลับไปอีก สัตว์จะได้เกิดเป็นมนุษย์แต่ละชีวิต จึงมีโอกาสเท่ากับเต่าตาบอดตัวนั้น จึงแสดงว่าเกิดได้น้อย และพบพระพุทธศาสนาได้ยาก”

คำกล่าวที่ว่า

“ตราบใดที่บุคคลยังพอใจด้วยคำสรรเสริญ เขาย่อมต้องหวั่นไหวเพราะถูกนิินทา

แต่สำหรับพระอริยะเจ้าทั้งหลาย มีจิตดุจแผ่นดิน หนักแน่นและไม่ยินดียินร้ายว่าใครจะโปรยปรายของหอมดอกไม้ลงไป หรือใครจะทิ้งเศษขยะของปฏิกูลอย่างไรลงไป แม้ถูกด่าแรงๆ ก็คงมีอาการแช่มชื่นอยู่เสมอ มีกิริยาท่าทางสงบนิ่งเหมือนได้รับคำสรรเสริญ จิตใจไม่หวั่นไหวด้วยโลกธรรม”

หลวงตามหาบัวท่านพิจารณาเห็นสิ่งเหล่านี้เป็นเพียงสายลมพัดผ่าน ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป เดินตามรอยบาทพระศาสดาที่ว่า

“เราจะอดทนต่อคำล่วงเกินของผู้อื่น เหมือนช้างศึกก้าวลงสู่สงคราม ต้องทนต่อลูกศรที่มาจากทิศทั้ง ๔ เพราะคนในโลกนี้ส่วนมากเป็นคนชั่ว คอยแสหาแต่โทษของคนอื่น

จงดูเถิด พระราชาทั้งหลายย่อมทรงราชพาหนะตัวที่ฝึกแล้วไปสู่ที่ชุมนุมชน เป็นสัตว์ที่ออกชุมนุมชนได้

ในหมู่มนุษย์นี้ ผู้ใดฝึกตนให้เป็นคนอดทนต่อคำล่วงเกินของผู้อื่นได้ จัดว่าเป็นผู้ประเสริฐสุด

ม้าอัสตร ม้าสินธพ พญาช้างตระกูลมหานาคที่ได้รับการฝึกแล้ว จัดว่าเป็นสัตว์อาชาไนย

สัตว์อาชาไนยเป็นสัตว์ที่ประเสริฐ แต่คนที่ฝึกตนดีแล้ว ยังประเสริฐกว่าสัตว์เหล่านั้น

ผู้อดทนต่อคำล่วงเกินของผู้ที่สูงกว่า ก็เพราะความกลัว อดทนต่อคำล่วงเกินของผู้ที่เสมอกัน เพราะเห็นว่าพอสู้กันได้

แต่ผู้ใดอดทนต่อคำล่วงเกินของผู้ซึ่งต่ำต้อยกว่าตนได้ พระพุทธเจ้าเรียกความอดทนนั้นว่าสูงสุด

ผู้มีความอดทน มีเมตตา ย่อมเป็นผู้มีลาภมียศ อยู่เป็นสุขเป็นที่รักของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย เปิดประตูแห่งความสุขความสงบได้โดยง่าย สามารถขุดมูลเหตุแห่งการทะเลาะวิวาทเสียได้ คุณธรรมทั้งมวล มีศีลและสมาธิเป็นต้น ย่อมเจริญงอกงามแก่ผู้มีความอดทนทั้งสิ้น”

รวมความว่า การคิดประทุษร้ายต่อผู้ไม่ประทุษร้ายผู้บริสุทธิ์ ย่อมเป็นเหมือนการถ่มน้ำลายรดฟ้า ปาฐุสีทวนลม ผู้กระทำความไม่ได้รับโทษเอง 🌸

มหัศจรรย์คลังหลวง

เมื่อวันที่ ๑๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๖ ม.ร.ว.ปรีดิยาธร เทวกุล^๑ ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย ได้อภิปรายความมหัศจรรย์ของหลวงตากับคลังหลวง ณ วัดเขาน้อยสามผาน จังหวัดจันทบุรี ไว้ว่า...

“ม.ร.ว.ปรีดิยาธร เทวกุล กล่าวว่า มันคงเป็นโชคชะตา มากกว่า เพราะเมื่อปี ๒๕๒๙ ผมอายุ ๓๙ ปี มีโอกาสได้ไปบวชและจำพรรษาอยู่ที่วัดป่าบ้านตาด ตอนนั้นยังไม่รู้จักท่านอาจารย์มหาบัวดีเท่าไร แต่หลังจากได้จำพรรษาอยู่ ๑ พรรษา

๑ หม่อมราชวงศ์ปรีดิยาธร เทวกุล

เกิด : ๑๕ กรกฎาคม ๒๔๙๐

การศึกษา

พ.ศ. ๒๔๙๕ - ๒๕๐๗ : โรงเรียนเซนต์คาเบรียล

พ.ศ. ๒๕๑๑ : ปริญญาตรีเศรษฐศาสตร์ (เกียรตินิยมดีมาก) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

พ.ศ. ๒๕๑๓ : MBA (International Business), Wharton School, University of Pennsylvania

พ.ศ. ๒๕๓๒ : หลักสูตรการป้องกันราชอาณาจักรร่วมเอกชน รุ่นที่ ๑ วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร

พ.ศ. ๒๕๔๕ : บริหารธุรกิจดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาการธนาคารและการเงิน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การทำงาน

มิ.ย. ๒๕๑๔ - ธ.ค. ๒๕๓๓ : ธนาคารกสิกรไทย ตำแหน่งล่าสุด - กรรมการรองกรรมการผู้จัดการอาวุโส

ธ.ค. ๒๕๓๓ - ก.พ. ๒๕๓๔ : โฆษกประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (รัฐบาล พลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ)

ก.ค. ๒๕๓๔ - เม.ย. ๒๕๓๕ : รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์ (รัฐบาล นายอานันท์ ปันยารชุน)

เม.ย. ๒๕๓๕ - มิ.ย. ๒๕๓๕ : รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์ (รัฐบาล พลเอกสุจินดา คราประยูร)

มิ.ย. ๒๕๓๕ - ต.ค. ๒๕๓๕ : รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์ (รัฐบาล นายอานันท์ ปันยารชุน)

ต.ค. ๒๕๓๖ - ๓๑ พ.ค. ๒๕๔๔ : กรรมการผู้จัดการ ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย

๓๑ พ.ค. ๒๕๔๔ - ปัจจุบัน (๒๕๕๖) : ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย

งานอื่นๆ

อดีต : นายกสมาคมเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (๒๕๒๙ - ๒๕๓๑)

: ประธานชมรมฟอร์เร็กซ์แห่งประเทศไทย (๒๕๒๘ - ๒๕๒๙)

: วุฒิสมาชิกปี ๒๕๓๕ - ๒๕๓๖

ปัจจุบัน : กรรมการและเลขานุการ มูลนิธิอาจารย์ป๋วย

: รองประธานกรรมการ สถาบันป๋วย อึ๊งภากรณ์

: กรรมการ ก.พ.

: กรรมการสถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย

: กรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

: กรรมการ The Board of Governors of Asian Institute Management

ผู้ไม่พอใจ - ลูกศิษย์หลวงตามหาบัวประมาณ 3,000 คน มาชุมนุมกันที่ท้องสนามหลวง เพื่อคัดค้านการรวมบัญชีของธนาคารแห่งประเทศไทย เมื่อวันที่ 14 กรกฎาคม

ก็ทราบซึ่งในรศพระธรรมและคุณธรรมอันสูงส่งของท่าน ก็ไม่นึกว่าวันหนึ่งจะได้มาร่วมรับใช้ในการช่วยชาติกับท่าน

นับตั้งแต่ท่านอาจารย์มหาบัวช่วยชาติมานี้ ผมไม่เคยเห็นมีประเทศไหนในโลกที่ศรัทธามหาชนมีต่อพระสงฆ์องค์เจ้าที่ช่วยชาติจะบริจาคกันมามากขนาดนี้

ยังจำได้ว่าครั้งแรกที่ท่านอาจารย์นำทองคำไปมอบให้ที่ธนาคารแห่งประเทศไทย มีพระที่อยู่วัดป่าบ้านตาดบอกให้ผมไปเฝ้าท่านอาจารย์ที่ธนาคารแห่งประเทศไทย ผมก็ไปนั่งอยู่ที่บันไดธนาคารฯ ตอนนั้นผมยังไม่ได้อยู่ที่ธนาคาร (กรกฎาคม ๒๕๔๓)

ผมเพิ่งเข้าเป็นผู้ว่าการธนาคารฯ เมื่อเดือนมิถุนายน ๒๕๔๔ ฉะนั้นตอนนั้นผมยังไม่รู้ว่าท่านอาจารย์เอาทองคำไปมอบทำไม และเงินผ้าป่าช่วยชาติจะช่วยได้อย่างไร ก็ไม่รู้เหมือนกัน และมันจะช่วยอะไรได้ ผมตีความไม่ออกจริงๆ ตอนนั้น ก็ได้แต่เก็บไว้ในใจ แต่อย่างน้อยก็มีศรัทธาว่าอาจารย์ของเราไม่เคยทำผิดแน่ ท่านต้องเห็นอะไรสักอย่างก็นึกอยู่ในใจ

จนกระทั่งเดือนมิถุนายน ๒๕๔๓ มีข่าวว่ารัฐมนตรีคลัง

และผู้ว่าการแบงก์ชาติคนเก่า บอกว่าจะรวมบัญชี ท่านอาจารย์ก็บอกมาว่า ไม่ให้รวม เราก็งงกันไปหมด ว่าเกิดอะไรขึ้น ตอนนั้นผมราวสับง้อจะทะเลาะกับพระ

บัญชีเงินสำรองทางการ (คลังหลวง) แบ่งเป็น ๓ บัญชี

๑. บัญชีฝ่ายการธนาคาร คือเกิดจากค้าขายระหว่างประเทศ ส่วนที่เหลือจากค้าขายและท่องเที่ยวก็เข้าบัญชีนี้ บัญชีนี้จ่ายใช้สอยเกี่ยวกับกิจการระหว่างประเทศได้โดยอิสระ ไม่มีใครไปห้าม

๒. บัญชีฝ่ายออกบัตร มีไว้หนุนธนบัตร ให้มีค่าเต็มๆ ให้ต่างชาติเชื่อว่าเมืองไทยมี ทรัพย์สินสมบัติ เพราะธนบัตรที่ออกมามีทรัพย์สิน สมบัติหนุนหลังครบถ้วน

สมัยก่อนบัญชีนี้ อาจารย์ป่วยปิดไว้ไม่ให้ ใครเปิดได้ง่ายๆ ถ้าใครจะใช้ต้องออกกฎหมาย เข้าสภาก่อน เพราะในอดีต ๔๐ กว่าปีมาแล้ว มีฝ่ายการเมืองมาหยิบเงินนี้ไปใช้จนเกือบหมด

๓. บัญชีทุนรักษาระดับอัตราแลกเปลี่ยน คือสมัยอัตราแลกเปลี่ยนดอลลาร์ละ ๒๕ บาท วันไหนค่ามันเปลี่ยน เขาจะเอาเงินอันนี้ไป คอยซื้อคอยขายเพื่อให้คงอยู่ที่ดอลลาร์ละ ๒๕ บาทตลอด ตอนนี้นับบัญชีนี้ไม่ได้ใช้แล้ว แต่มี เงินเหลืออยู่ไม่มาก

บัญชีที่เขาจะรวมคือ บัญชี ๑ กับบัญชี ๒ ดร.วีระพงษ์ รามางกูร^๑ ได้เข้าไปกราบท่านอาจารย์มหาบัว ท่านอาจารย์บอกว่า ถ้าเอาเงินคลังหลวง ๒ บัญชีนี้มารวมกันแล้ว เดี่ยวเงิน มันหมด

ดร.วีระพงษ์กลับมาคุยกับผมว่า มันหมดได้เหมือนกัน นั่นแหละ ไม่เชื่อลองตามข่าวให้ดี เราก็ตามข่าว ก็ปรากฏว่า ไปเจอข่าวหนังสือพิมพ์ว่า

อดีตผู้ว่าการแบงก์ชาติ อดีตรัฐมนตรีคลังและรัฐมนตรีช่วย แถลงกลางปี ๒๕๔๓ ว่า จะชำระหนี้สินไอ เอ็ม เอฟ ก่อน กำหนดทั้งหมด โดยจะเอาเงินบัญชีที่ ๑ และบัญชีที่ ๒ รวมกัน (เพราะบัญชีที่ ๑ มีไม่พอ เลยจะเอาบัญชีที่ ๒ มารวม)

พอผมมาเป็นผู้ว่า ผมก็เรียกตัวแทน ไอ เอ็ม เอฟ มาคุย มันก็บอกว่ามีเงินแล้วก็จ่ายเงินคืนซะ ผมก็บอกในบัญชีเสรีที่ใช้ได้มันมีแค่นั้นเอง มันก็บอกรวมบัญชีซิ ผมก็เลยถึงบางอ้อ

^๑ ดร.วีระพงษ์ รามางกูร (ดร.โกร่ง)

ดร.วีระพงษ์ รามางกูร (อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง สมัย ๑๖ พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ เป็นนายกรัฐมนตรี) ได้ให้สัมภาษณ์ว่า หลวงตาฯได้อธิบายให้ ดร.วีระพงษ์ฟังว่า ถ้าปาช่วยชาติเป็นน้ำมนต์ใส่ ในคลังหลวง (ฝ่ายออกบัตร) เพื่อรักษาให้มันคง

“ผมแปลกใจว่าพระที่อยู่ในป่า ทำไมท่านจึงได้เข้าใจการเงินฐานะ ของประเทศได้อย่างดีเยี่ยมอย่างนี้ วันต่อมาผมจึงได้นำดอกไม้ธูป เทียนไปถวายปวารณาตัวเป็นลูกศิษย์ของท่านเป็นทางการ

(ให้สัมภาษณ์เมื่อ ๒ มิ.ย. ๒๕๔๓)

อ้อ! พวกนั้นเชื่อฝรั่ง (ฝรั่งมีหนวดด้วย) ตอนนั้นก็เลยหน้ามืดตามัวเสนอจะรวมบัญชี

ที่นั่นจะเสียหายอะไร ถ้าทำตามฝรั่งบอก คือคนจะหมดความเชื่อมั่นเราทันที เพราะเงินสำรองเหลือน้อย ในที่สุดเงินก็จะหมดในปีเดียว ถ้าหมดที่นี้ก็ยุ่งเลยประเทศไทย ก็จะอยู่ไม่ได้

คำว่า ประเทศไทยจะอยู่ไม่ได้ ผมก็เคยได้ยินมาจาก

พระที่อยู่กับท่านอาจารย์มหาบัว บอกว่า ท่านอาจารย์ท่านนิมิตว่า “คลังหลวงถ้าเอามารวมกันเมื่อไร มันจะไหลหมดไปเลย” ผมก็มาคิดว่า เอ! ท่านพูดอย่างนี้กับพระ และดร.วีระพงษ์ นักเศรษฐศาสตร์มือดีของเราก็พูดเหมือนกัน

ทางโลกกับทางธรรมก็ตรงกันนะ ผมก็เลยว่า “ใช่แล้ว” เลยออกมาค้านกับเขาว่า จะรวมไปทำไม รอไปก่อน ทอยชำระหนี้ไปก่อนก็ได้

เพื่อแก้ปัญหาหนี้เงินออก <http://www.manager.co.th>

ผู้จัดการ

ส 1 ย 5 น

ปีที่ 10 ฉบับที่ 2950 (2948) วันพุธที่ 24 พฤษภาคม 2543 10 บาท

รวมบัญชีปล้นชาติรอบสอง

‘ธารินทร์’ หวัชบวณจอมทิ้ง • ล้วง 5 แสนล. ล้างหนี้รพท.

ผู้จัดการรายวัน - “รวมบัญชี” จุดเริ่มขบวนการปล้นชาติอีกรอบ มีมือเจ้าเก่าเข้ามามีส่วน “ธารินทร์ นิมมานเหมินท์” เผยเบื้องหลังความวุ่นวายของทุนสำรองทางการ รวม.คลังต้นตอเปิดประตูชักนำต่างชาติเข้ามาโกงกำไรจากค่าบาท ชาติเสียหายครั้งแรกกว่า 870,000 ล้านบาท ต่อด้วยความล้มเหลวของปรส. 500,000 ล้านบาท มรดกวิบัติจึงเกิดวิกฤติชาติมาจากการเปิดเสรีทางการเงิน-“บีไอบีเอฟ” แต่สุดท้ายผลก็ภาระให้คนทั้งชาติรับ

เงินแผ่นดินที่บรรพบุรุษไทยได้ทิ้งลงมา ชีวณจำนวนมหาศาลกว่า 600,000 ล้านบาท ที่จะปล้นชิงหลังจากการรวมบัญชีระหว่างฝ่ายการธนาคารและรัฐบาลแล้ว ซึ่งธนาคารแห่งประเทศไทยดูแลอยู่ ขณะนี้ได้รับจัดสรรออกมาแล้วว่าจะยกไปอยู่ที่ไหนบ้าง (ฝ่ายข่าวต่างประเทศ)

น้ำเสียงที่ฟังแล้วไม่ได้ออกไปฟังแล้วจะรู้ แต่จะรู้ว่าสิ่งนี้คือสาเหตุของ รพท.และ ความเสียหายของกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาสถาบันการเงิน ซึ่งเป็นภาระของประชาชนไม่รู้เรื่อง เพราะเป็นหนี้

ด้านหน้า 2

เปิดได้ดูอีกประมาณบัญชี 3 ใน 4 ฉบับยก “ไอ้เลือกถือ” อามรายละเอียดหน้า...28

สรุปประมาณการความเสียหายของกองทุนฟื้นฟู

ประมาณการความเสียหายที่เกิดขึ้นก่อน ค.ศ. 2543	1,061,735
ประมาณการความเสียหายที่เกิดขึ้นระหว่าง ค.ศ. 2543-ค.ศ. 2548	869,445
รวม	1,931,180
คิด อันเป็นหนี้รัฐบาลที่กระทรวงการคลังเคยชดเชยแล้วและรายการอื่นๆ	742,135
ประมาณการความเสียหายทั้งสิ้นสุทธิ	1,189,045

หน่วย : ล้านบาท
ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย

ตัวอย่างบางส่วน - ประมาณการความเสียหายของกองทุนฟื้นฟูซึ่งกล่าวถึงด้านภาพ เป็นเพียงการประมาณส่วนที่รวม จัดมรดก โสณกุล ผู้ว่า รพท. และธารินทร์ นิมมานเหมินท์ จะผลัดภาระให้คนไทยต้องแบกรับและเบียดเบียนเงินของแผ่นดินมาชำระล้างความผิดพลาดของพวกเขา

ส่วนหน้าที่ที่ประกาศออกมาแล้วว่าจะเร่งลดภาระหนี้ในกองทุนเพื่อการฟื้นฟู ของ กระทรวงการคลังเริ่มอ่อนลง โดยนายพิสิฐ ตียาธรรม รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลัง กล่าว การเร่งจัดการปัญหาหนี้สินของกองทุนเพื่อการฟื้นฟู ไม่ใช่เรื่องเร่งด่วนแล้ว เนื่องจากเป็นสิ่งที่สามารถทำได้ไปอีก 3-5 ปีข้างหน้า ขณะนี้ ปัญหาหนี้สินของกองทุนจะเป็นเท่าใดกัน นายพิสิฐ กล่าวว่า ยังไม่ถึง

ด้านหน้า 2

จะนั้นเมื่อกลางปี ๒๕๔๑ ที่ท่านอาจารย์เอาเงินไปเข้าเอาไว้ถึงแม้จะไม่มากมาย ผมก็เลยถึงบางอ้อว่า **ท่านเอาน้ำมนต์เข้าไปเจือไว้ก่อน** ท่านจะได้มีข้ออ้างไปบอกว่า “เงินนี้ประชาชนเขาให้มา เมื่อมันเจือเข้าไปในตุ่ม น้ำทั้งหมดนี้ก็กลายเป็นประชาชน ถึงแม้เดิมจะเกิดจากการค้าก็ตาม จะนั้นถ้ามีอะไรต้องฟังเสียงประชาชน ต้องฟังเสียงพระสงฆ์องค์เจ้าที่อุตสาหไปหาน้ำมนต์นี้มาเจือเข้าไป” ผมก็เลยทราบว่าเป็นอุบายของท่าน

ท่านต้องเห็นตั้งแต่ปี ๒๕๔๑ แต่เหตุการณ์มันมาสู่กงอมตอนปี ๒๕๔๓ ท่านก็ออกมาคัดค้าน คนบางคนก็พยายามจะรวม ๒ บัญชีนี้เข้าด้วยกัน เพื่อจะไปชำระหนี้ ไอ เอ็ม เอฟ ถ้ารวมเข้าไปแล้ว ประเทศไทยก็จะหายหนี้ภายในปีเดียว ท่านอาจารย์มหาบัว ท่านบอกว่า “ถ้ารวมแล้วเงินจะไหลออกหมด และจะหายหนี้มากกว่าปี ๒๕๔๐ อีก”

พวกเราก็มาทราบว่า น้ำมนต์เมื่อปี ๒๕๔๑ มันมาออกฤทธิ์เมื่อปี ๒๕๔๓ นี่เอง ตอนนั้นคนก็ยังนึกไม่ออกถึงผลเสียที่ท่านอาจารย์ออกมาคัดค้าน จนเดี๋ยวนี้ก็ประจักษ์ตาออกมาได้แล้ว

นี่คือสาเหตุที่ทำให้ผมกับดร.วีระพงษ์ ถึงเชื่อมั่นว่า **“ท่านอาจารย์นั้นเห็นถูกแล้ว”** ต่อมาเงินสำรองทางการเงินเริ่มลดลงนิดหนึ่ง ตอนนั้นมีการดำเนินนโยบายอะไรไม่รู้ละ เงินเริ่มไหลออกนิดหนึ่ง เผอิญเขาเปลี่ยนตัวผู้ว่าการฯ พอดีผมก็เข้าตอนนั้นพอดี หลังจากนั้นมาปี ๔๕ ผมว่าผมคงดวงดี ผมว่าท่านอาจารย์คงช่วยผม ผมก็ติดกับดร.วีระพงษ์ ปรับนโยบายบางอย่าง หลังจากนั้นมาเงินก็ไหลเข้าประเทศ ส่วนเงินบริจาคก็มากขึ้น ผมก็ได้เอาใส่ในบัญชีฝ่ายออกบัตรที่ท่านอาจารย์ต้องการให้แล้ว (เดิมที่เขาไม่ยอม เขาใส่ในบัญชีฝ่ายการธนาคาร) ก่อนใส่เถียงกันใหญ่ เขาบอกใส่ไม่ได้ ผมก็เข้าไป ผมเปิดกฎหมายดู ใส่ได้ ผมก็ใส่เลย ก็ไม่เห็นมีใครมาจับผม มันใส่ได้แต่ไหนแต่ไรแล้ว ไม่ยากหรอก ก็ใส่ให้มันถูกบัญชี นักกฎหมายก็ฎีกาว่าถูกอีก ก็เลยจบเรื่องมา

ที่ให้เห็นก็คือว่า จะด้วยบุญญาบารมีของอะไรก็ไม่รู้แหละ พอเข้าไปพบบันนี้ ทุกอย่างมันดีขึ้น มันไหลขึ้นมาๆ ขึ้นมาๆ ผมก็ไปกราบท่านเรื่อย ๆ เมื่อเงินมีมากขึ้นก็หยิบหนี้ ไอ เอ็ม เอฟ ที่เหลือขึ้นมาดู เพราะเราทยอยจ่ายมาตลอดตามกำหนดไม่เคยเสียชื่อ

ผมก็บอกท่านนายกทักษิณว่า เงินผมพอแล้ว เราชำระหนี้ได้ก่อนแล้ว ท่านนายกก็ **“เฮ้ย! เดี่ยวไปผัดคำกับท่านอาจารย์มหาบัวนะ”**

ผมก็บอก “ไม่ใช่ ไม่เกี่ยว เราไม่ได้ไปรวมบัญชี เราจะชำระจากบัญชีฝ่ายการธนาคาร ไม่ได้ใช้ที่ปิดตุ่มไว้ ตุ่มที่ปิดคือบัญชีฝ่ายออกบัตร แต่ไม่ได้ทำท่านอาจารย์กับบรรพบุรุษโบราณห้ามแตะ ถ้าแตะเดี๋ยวหมด เราไม่ได้ผัดดั่งที่ให้ไว้กับท่านอาจารย์มหาบัว

เราชำระโดยทยอยชำระถึงปลายกรกฎาคม ประเทศไทยนี้เก่งนะ ใน ๒ ปีครั้งที่ผ่านมามีสามารถลดหนี้ต่างประเทศได้ ท่านนายกท่านก็เข้าใจ

ต่อมาผมก็มาดู มีหนี้อยู่ที่กองทุนฟื้นฟูที่พวกเรารู้กันเก่าทำไว้เสียหายมาก เมื่อ ๔-๕ ปีที่แล้ว ผมก็ต้องมาสานหนี้ให้หมด โดยการออกพันธบัตรกู้เงินจากประชาชนมาให้หนี้เสียก่อน เพื่อจะได้ไม่เป็นปัญหาที่จะระเบิดขึ้น เวลาออกพันธบัตรนี้ง่ายมาก แต่ตอนชำระหนี้คืนพันธบัตรประชาชนนี้จะเอาที่ไหน ผมก็คิดตั้งแต่มิถุนายนจนถึงกุมภาพันธ์ ๔๕ แล้วไปคุยกับท่านนายกฯ แต่มาทำจริง ๆ ตอนกรกฎาคม ๔๕

ผมก็ไปกราบท่านอาจารย์มหาบัว เมื่อเดือนกันยายน ๒๕๔๔ กราบเรียนท่านว่า “มันมีปัญหาหนักอก ถ้าผมจะแก้โดยผมออกพันธบัตรแล้วผมต้องขึ้นภาษี วี เอ ที เพื่อจะเอาเงินมาใช้หนี้ ท่านอาจารย์ เห็นว่าอย่างไร”

ท่านนั่งนิ่งไปพักและตอบว่า “ตอนนี้ประชาชนเดือดร้อนมากแล้ว อะไรก็ตามที่จะทำให้ประชาชนเดือดร้อนอีก อย่าทำเลย”

ผมก็กลับบ้านลิ จิ้งจกตัวยังหยุด พระขนาดท่านอาจารย์มหาบัว
 ทัก ไม่หยุดก็ไม่ได้ ก็ไปนั่งคิดว่ามันคงไม่ดีจริง ๆ คิดไปอีก
 ๔ - ๕ เดือน จึงคิดออก แล้วก็กลับไปหาท่านอาจารย์ที่วัดป่า
 บ้านตาตออีก แล้วกราบเรียนท่านว่า “ผมมากกราบขอปรึกษา
 และกราบขออนุญาตด้วย คือประเทศมันยังมีหนี้สูงขนาด
 นี้ๆ แล้วยังไม่มีใครล้าง ถ้าไม่ล้างสักวันหนึ่งมันก็จะระเบิด
 คลังหลวงของท่านอาจารย์นี้ ตัวเงินต้นผมไม่แตะ แต่ผมขอตัว

ดอกเบี้ยทุกปีที่เกิดขึ้นได้มัย เพื่อจะไปล้างหนี้มหาโหดที่มัน
 มีอยู่เดิม จะไปว่าใครผิดก็ไม่ได้ แล้ว
 คลังหลวงก็เป็นของกลางของชาติอยู่แล้ว
 ถ้าให้ผมได้ ผมจะใช้หนี้ได้หมดใน ๑๙ ปี
 พอออกกฎหมายแล้วมันมีผลหนี้หนึ่งเดียว
 ไม่มีอย่างอื่นอีก จะออกกฎหมายว่าเฉพาะ
 ดอกเบี้ยหนี้หนึ่งเดียวเท่านั้น” พอท่านอาจารย์
 อนุญาต ผมก็โล่งอกมากคุยกับท่านนายก
 ว่าท่านอาจารย์อนุญาตแล้ว ก็เลยเข้า
 คณะรัฐมนตรี 🌸

มหัศจรรย์ ๒ วัน สามแสนห้าพันล้าน

ม.ร.ว.ปรีดิยาทร กราบนมัสการหลวงตามหาบัว ณ สวนแสงธรรม เมื่อ ๘ สิงหาคม ๒๕๔๕

ม.ร.ว.ปรีดิยาทร : กราบรายงานท่านอาจารย์ครับ พันธบัตรขายหมดจนผมไม่เคยเห็น เหมือนปาฏิหาริย์ หากขายสามสิบวันหมดผมก็ดีใจแล้ว แต่นี่เพียงแค่สองวันหมดเอา สามวันหมด

หลวงตา : ขายได้รวดเร็วอย่างนั้นหรือ

ม.ร.ว.ปรีดิยาทร : เริ่มขึ้นเหลือเชื่อครับ ไม่เคยมีในประวัติศาสตร์ เขาเคยขายมาครั้งก่อนสองหมื่นล้าน

เดือนหนึ่งยังไม่หมดต้องต่ออีกนัดหนึ่ง คราวนี้ก็สามแสนห้าพันล้าน เพื่อไว้หากผิดพลาดเข้า ผมก็กะว่าเอาสัก ๔๕ วัน พอขายจริง ๆ สองวันครึ่งก็หมดเลยครับ ผมนี้ตกใจ ขายหมดเลยครับ ธนาคารพาณิชย์ก็ตกใจ เขากลับขายไม่หมด มันเหลือเชื่อ ทุกคนบอกไม่เคย มันปาฏิหาริย์ ได้อย่างใจนึกทุกอย่าง ท่านอาจารย์ทำอะไรให้ผมหรือเปล่า

หลวงตา : ได้ผลเกินคาด เหลือเชื่อ

ม.ร.ว.ปรีดิยาทร : แต่วัตถุประสงค์ดี วัตถุประสงค์คือล้างหนี้ที่เป็นขยะให้มันหมดเสียที ก็เลยช่วยกันหมดแล้วครับตอนนี้ สบายใจประเทศชาติดีหมด

หลวงตา : สมกับเจตนาความมุ่งหวังอย่างแรงกล้าของเราตั้งแต่เริ่มแรกช่วยชาติ ตั้งใจ เรียกว่าจะหาจนสุดความสามารถแล้วหัวใจขาดดินก็ไม่ถอยว้างั้น ที่นี้ก็สมเจตนาแล้ว ก็คิดว่า อะไรมาผ่านไม่ได้ ได้ขึ้นเวทีแล้ว อะไรมาผ่านไม่ได้เลย คอเขาไม่ขาดเราก็คงต้องขาด ไม่ถอย

ม.ร.ว.ปรีดิยาทร : นักวิเคราะห์ฝรั่งต่างชาติมาหาผม ผมก็เล่าให้ฟัง เขาบอกว่าปัญหาหมดแล้ว เขาก็ดีใจที่ทุกอย่างมันหมดแล้ว ปัญหาหนี้ที่หมักหมมหมดต่อไปนี้ก็เดินหน้าอย่างเดียว โชคช่วยจริงๆ สงสัยท่านอาจารย์ทำอะไรให้ผม บารมีท่านอาจารย์คงไปทำอะไรให้ถึงได้หมดเร็วอย่างนี้

หลวงตา : บารมีทุกคนแหละ อุดหนุนตัว ๆ ไม่บารมียังงี้

ม.ร.ว.ปรีดิยาทร : ผมขโมยชื่ออาจารย์ไปใช้ ให้ชื่อว่า “พันธบัตรออมทรัพย์ช่วยชาติ” ครับ ตกใจนะฮะ ผมทำใจหนึ่งเดือน อุตส่าห์ไปจองหนังสือพิมพ์ไว้ตั้งหลายฉบับ ก็จะลงหนังสือพิมพ์เรียงสลับทุกวัน ๓๐ วัน คนจะให้เห็นแล้วชื่อ แต่เพียงแค่สองวันก็ขายหมด เลยต้องไปถอนโฆษณา จ่ายเขาครึ่งหนึ่ง ท่านนายกฯ ทักษิณก็

ตกใจ ร้องไห้ ร้องไห้ ร้องไห้ บอกไม่เคยเห็นเลยอย่างนี้
 ธนาการพาณิชย์เองที่เป็นคนขายบอกเขาก็ไม่เคยเห็นอย่างนี้
 เหมือนกัน เมื่อก่อนเวลาเขาขายหุ้นเขา สองหมื่นล้านเขาก็
 เหนื่อยกว่าจะหมด ธนาการสองเดือนกว่าจะหมด เขาบอกนี้
 อะไรก็ไม่รู้ มันหมดเหมือนขายขนมแย่งกัน

หลวงตา : ก็วันขายหมด

ม.ร.ว.ปรีดิยาธร : สองวันครึ่งครับ

หลวงตา : ตามคาตหมายธรรมดากับงานประมาณเท่าไร

ม.ร.ว.ปรีดิยาธร : ผมตั้งไว้ ๔๕ วัน แต่ใจ ๓๐ วัน
 แต่สองวันครึ่งครับ ถึงเที่ยงวันหมดแล้วครับ

หลวงตา : มันเป็นวาสนาของชาติไทยเรา

ม.ร.ว.ปรีดิยาธร : ชาติไทยเรามีพระคัมภีร์ ตอนที่ผมออก

มีคนเขาบอกว่าผมเอาคอขึ้นเขียง คือถ้าพลาดเหมือนเสียชีพ
 เหมือนถูกตัดเอาคอขึ้นเขียง ผมบอกมันต้องลอง เพราะ
 คราวนี้ถ้ามันทำได้มันหลุดหมดจริง ๆ เขาบอก โอ้โฮ! มัน
 เหลือเชื่อ ผมก็ยังไม่เชื่อ บอกขึ้นเขียงก็ขึ้นเขียงอย่างมาก
 ก็ตาย ธนาการพาณิชย์เองก็ตกใจ โลง พอมันนอนหลับ
 สบาย ไปเมืองนอกฝรั่งมันค่าต้อนรับกันอย่างดี

หลวงตา : แล้วที่เรารู้ว่าฝรั่งเขาเชื่อไหม

ม.ร.ว.ปรีดิยาธร : เชื่อแล้วครับ สถาบันจัดอันดับเอส
 แอนด์พีที่ให้เครดิตเรา มาหาเล่าให้ฟังเขาตกใจ คราวนี้มัน
 เป็นเหมือนกับความร่วมมือกันของประชาชน ธนาการพาณิชย์
 ธนาการกลาง รัฐบาลร่วมมือกันหมด มันเป็นเรื่องที่ร่วมมือ
 กันหมด ประชาชนไม่ซื้อเราก็ไม่ได้ ธนาการพาณิชย์ไม่ขายก็

ไม่ได้ ธนาकरกลางไม่ช่วย รัฐบาลไม่ช่วยไม่ได้ มันเหมือนกับร่วมมือกันจริงๆ ไม่มีทะเลาะเบาะแว้ง แล้วก็แปลกเรื่องนี้เข้าสภาพ่ายด้านก็ไม่ดี ไม่เถียง วุฒิสมาชิกก็ไม่ว่า มันเดินได้หมด เดินสะดวกจนผมตกใจ ตอนนั้นหนังสือพิมพ์ช่วยอาจารย์มหาวิทยาลัยก็ช่วย ส่งคนไปอธิบายเข้าใจ

หลวงตา : ที่นี้ก็ยั้งตั้งแต่ทองคำ ๑๐ ตัน เดียวนี้ก็ยั้งเร่งเครื่อง เห็นหน้าใครไหนละทองคำ เขาเลยไม่อยากดูหน้า

ม.ร.ว.ปรีดิยาทร : ท่านอาจารย์ทำแบบสบายใจได้ต่อไปนี่ถือเป็นของแถมครับ ตอนนั้นถือว่าต้องสู้ เดียวนี้เป็นของแถมแล้ว อาจารย์ทำแบบสบาย

หลวงตา : ไม่ก็ไม่ว่าสบาย เราจะต้องได้ต่อยเสียก่อน ตอนนี้อยู่ไปได้ ๕ ตันกว่า ๔ ตันกว่ายังต้องต่อยต่อไปอีก เราก็พอใจ

ม.ร.ว.ปรีดิยาทร : นายกาดีใจ บอกเกิดมาไม่เห็นอะไรอย่างนี้ ผมก็ไม่เคยเห็น มันเหมือนอะไรช่วยกัน แยกกัน ถ้าไม่หยุด ถ้าปล่อยไว้หนึ่งสัปดาห์จะถึงห้าแสนล้าน พวกเบงกาลีพาณิชย์เขาบอก ถ้าปล่อยอีก ๒ วันถึงห้าแสนล้าน แต่เราไม่มีถ้าออกมากเราจะไม่มอดอกเบี้ยจ่าย เพียงงบประมาณดอกเบี้ยใน ๒ ปีหน้าจะไม่พอ ในระยะยาวนะพอ ท่านรองนายกฯ สมคิดก็บอกเอาเท่านี้ก่อนธนาकरพาณิชย์คุยครั้งแรกเขาบอกไหวเหอบอกไม่รู้สิ ก็คุยด้วย ในที่สุดเขาว่าไหว ยังสนุกเลยอะ วันผมเสนอเรื่องนี้ให้ ค.ร.ม. พอเสนอเสร็จ ค.ร.ม. ก็พอใจก่อนอนุมัติ แต่มีรัฐมนตรีคนหนึ่งถามมาว่า แล้วเรื่องนี้มันเหมือนกับจะไปโดนในบัญชีของหลวงตานะ เดี่ยวอนุมัติออกมาแล้วลูกศิษย์หลวงตามาประท้วงว่ายังงี้ ผมก็เลยรายงานใน ค.ร.ม. บอกผมก็กราบหลวงตาแล้ว หลวงตานุญาต เขาถาม ผมก็ต้องตอบหลวงตานุญาตถึงได้มาเสนอ อนุมัติผ่านแล้วหลวงตาจะเทศน์ให้ด้วย เขาชอบใจกันใหญ่เลยครับ

หลวงตา : ตกลงเขาก็ไม่ค้าน

ม.ร.ว.ปรีดิยาทร : เขาไม่ค้านครับ เขาชอบอยู่แล้วแต่เขาเป็นห่วง เพราะออกมามันจะไปโดนดอกผลของบัญชีชนิดหนึ่งเขาห่วงเดี๋ยวคุณทองก้อนยกขบวนมาลุยผมอีก ผมก็บอกไปกราบหลวงตาแล้ว เขาชอบใจกันใหญ่ ไม่รู้จะตอบยังงี้ก็เลยตอบตรงๆ ไปกราบหลวงตาแล้วทำอนุญาต เขาเลยปรบมือชอบใจ แต่เขาเข้าใจ เขาเข้าใจว่าพระเจ้าคืออะไร ตอนนั้นเราเดินหน้า หลังไม่ต้องห่วง เดิมผมห่วงหลังมาก ที่นี้หลังไม่ต้องห่วง เดินหน้าอย่างเดียว แล้วทุนสำรองระหว่างประเทศตอนนี้มีสูงถึงสามหมื่นแปดพันกว่าล้าน เกือบเท่าตอนที่สูงสุดตอนสูงสุดคือตอนตุลาคม ๒๕๔๓ มีสามหมื่นเก้าพันเก้าร้อยล้าน ตอนนี้อยู่สามหมื่นแปดพันกว่าล้าน สูงมาก เรียกว่าสูงเกินพอ

แล้วครับ สามหมื่นผมก็พอ ก็เลยยิ่งสบายใจ มีสำรองไว้
ถ้าเกิดฉุกเฉิน แต่ฉุกเฉินมันมีอีกตัวไว้สู้ศึกได้ ทุกอย่าง
มันดีหมด นะครับ

หลวงตา : หลวงตาก็พอใจ เบาใจ เพราะจิตเรา
มันแบก ชาติศาสนาเต็มหัวอก ประหนึ่งว่าแบกอยู่ทาง
ใต้ดิน วังนั้น รู้สึกว่าโล่งใจขึ้นซัดๆ คราวนี้โล่งใจมาก
เพราะจิตเป็นอย่างนั้นจริงๆ เพราะงั้นกิริยาท่าทางที่ออก
ถอยไม่ได้ใช่ไหม

ม.ร.ว.ปรีดิยาธร : ตอนที่ผมอธิบายสื่อมวลชน
นักหนังสือพิมพ์นะครับ ผมอธิบายเหมือนที่เอาตัวเลขไป
เรียนท่านอาจารย์กับพระ เขาบอกโอ้ยเข้าใจง่าย ที่ผม
เรียนท่านอาจารย์ก็แบบนี้ เขาเลยบอกเหมือนกันเข้าใจ
คือเมื่อก่อนเขาไม่เข้าใจ ผมจำได้คุณธัญญา (ผู้ช่วยผู้ว่าการ
รพท.) บอกว่าท่านอาจารย์เคยบอกว่ารัฐมนตรีชุดก่อนไป
แล้ว เคยบอกต่อหน้าเลยว่า ถ้าตกไปชั้นสองชั้นไม่ว่า
อะไร แต่เขาไม่เข้าใจ เขาไม่ได้ไปตีความ ท่านอาจารย์
เคยบอกเมื่อตอนราว ๆ กันยายน ๒๕๔๓ บอกรัฐมนตรี
ที่มาเข้ากราบหลวงตาที่สวนแสงธรรม ตอนนั้นหลวงตา
บอกไปว่า ไอ้จุดนี้จะเอาไปชั้นสองชั้นไม่ว่าอะไร (แต่อย่า
ไปทุบตุ้มคลังหลวงโดยรวมบัญชี) เขาไม่ได้ไปตีความ
ถ้าเขาตีความเขาก็ทำอย่างนี้ได้ตั้งแต่ครั้งนั้นแล้ว เขา
ไปคิดแบบเดียวกับฝรั่ง

หลวงตา : ตอนนั้นรวม(บัญชี) มันกระเทือน
จริงๆ ไม่ ใช้ธรรมดา ถึงขนาดที่ว่า “อย่าแตะคลังหลวง”
นั่น ของเล่นเมื่อไหร่ ถ้ามีปัญญาให้ไปหา มาแตะไม่ได้
บอกว่าอย่าแตะแล้วยังไม่แล้ว ถ้ามีปัญญาให้ไปหาเข้ามา
เพิ่มถึงจะถูกระ รุนแรงมาก **เบาใจทีนี้เบาใจ**

ม.ร.ว.ปรีดิยาธร : ครับ เบาใจทุกคน ตอนนี้ทุก
อย่างในประเทศเราเริ่มดีหมด ตอนนี้ก็คือจริง ๆ ใน
ประเทศผมไม่มีอะไรห่วง เรื่องอื่นเข้ารูปหมดแล้วครับ

ผมอยากจะกราบนิมนต์พระสายวิปัสสนาธุระนะครับ คล้าย ๆ กับ
ไปสวดให้เป็นมหาเมฆคลให้ธนาคารแห่งประเทศไทยสักทีหนึ่ง
อย่างที่ท่านอาจารย์เคยทำให้ที่สนามหลวงนะครับ อาจจะไม่ใช่ใหญ่
แต่ว่าเป็นลักษณะที่เอาพระสายวิปัสสนาธุระที่ปฏิบัติแก่กล้าจริง ๆ
สวดเป็นเมฆคล คิดว่าธนาคารแห่งประเทศไทยยังงี้ๆ ก็ยังต้องอยู่
ต่อไปอีกนาน ก็อยากให้มันเป็นเมฆคล อย่าให้มีอะไรมาทำให้มันเสียได้
ธนาคารแห่งประเทศไทยยังอยู่อีกนานครับ **ไม่อยากจะเสียหายอะไร
เกิดขึ้นอีก ตอนนั้นขาดสติทำอะไรเสียหายกันมาก** 🌸

พิธีบำเพ็ญกุศลและทอดผ้าป่าช่วยชาติ ในวาระครบรอบ ๖๐ ปี ธนาการแห่งประเทศไทย เมื่อวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๔๕

รู้ภายใน

ม.ร.ว.ปรีดิยาธร : ตอนที่หลวงตาเอาเงินไปให้เบงกัชาติครั้งแรก เมื่อปลายปี ๒๕๔๑ ผมก็ไปนั่งรออยู่ที่นั่น ผมก็นั่งคิดว่าหลวงตาเอามาทำไมเงินแค่นี้ (หัวเราะ) มาใส่ในกองใหญ่ ใหญ่เป็นพันเป็นหมื่นเท่าทำไม นึกไม่ออกจน พ.ศ. ๒๕๔๓ ที่ออกมาสู่เรื่องไม่ให้ “รวมบัญชี” ก็เลยนึกออกว่าท่านอาจารย์เอามาวางไว้เป็นอุบายนี้เอง (หัวเราะ)

หลวงตา : อันนี้เป็นเรื่องของธรรมภายในใจ พูดให้ใครฟังไม่ได้นะ เรื่องนี้เป็นเรื่องภายใน คอยสังเกตออกแง่ไหนๆ ขาดสะบั้นไปเลย เราพูดจริงนะๆ เรื่องภายในพูดไม่ได้นะ เป็นอะไรรู้กับตัวเอง พินิจพิจารณาพอลงตัวและออก ออกไม่มีอะไรมาขวางได้นะ นี่เรียกว่าลงตัวแล้วเป็นอื่นไปไม่ได้ เพราะมันจึงชี้นิ้วให้พวกธนาคารดูอยู่นี้ หน้าซีดไปหมดแล้ว พิจารณาอยู่ภายในเจ้าของพูดไม่ได้

เราเป็นเจ้าของสมบัติ แม้แต่เขาอยู่ในบ้าน โจรमारที่จะมาปล้นมาชิงของเขา เขายังต่อสู้เห็นไหมล่ะ นี่เป็นความชอบธรรมของเจ้าของทรัพย์ ต้องปฏิบัติอย่างนั้นต่อโจรต่อमार โจรमारเป็นผู้ผิด เจ้าของสมบัติไม่ได้ผิด อันนี้ก็เหมือนกัน

สมบัติของชาติไทยเราไม่ได้ผิด คนไทยของเราซึ่งเป็นเจ้าของไม่ได้ผิด ผู้ที่ลวงล้าเข้ามา มากินมากินนั่นแหละคือผู้ผิด นั่นคือมหากัณฑ์ ให้จำไว้ทั่วหน้ากันทุกคน นี่คือธรรมสอนกลางๆ อย่างนี้แหละ ไม่ผิด

เจ้าของทรัพย์ต้องรักษาทรัพย์ มีอะไรเข้ามาเจ้าของทรัพย์ต้องต้านทานต้องต่อสู้ ดีไม่ดีเจ้าของทรัพย์หรือโจรमार ซึ่งมีชีวิตคนละอันๆ เท่านั้น มันตายไปได้ด้วยกัน ทั้งโจร ทั้งमार ทั้งเจ้าของทรัพย์ แต่เมื่อสมบัติซึ่งเป็นของสำคัญในคนที่รักสงวนนี้แล้ว อย่างไรเจ้าของทรัพย์ต้องเอาชีวิตเข้าแลกเลย เอ้า! เจ้าของทรัพย์ดีเจ้าของก็ไม่ตาย โจรตาย ก็มีเท่านั้น นี่! เรื่องรักษาสมบัติเขารักษากันอย่างนั้น

ไม่มีหลวงตา ไม่มีวันนี้

นสพ.โพสต์ทูเดย์ วันศุกร์ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๖

แถลงด้วยความชื่นมื่นไปแล้ว เมื่อคืนวันพฤหัสบดีที่ผ่านมา การคืนหนี้กองทุนการเงินระหว่างประเทศ ไอ เอ็ม เอฟ ล่วงหน้า ๑ ปี ปลดแอกจากโซ่ตรวนที่เคยผูกมัดมาตั้งแต่วิกฤตเศรษฐกิจ เมื่อปี ๒๕๔๐ หลังการคืนหนี้เสร็จสิ้นไปแล้ว เศรษฐกิจไทยยังคงแสดงความแข็งแกร่ง ด้วยการที่มีทุนสำรองของประเทศสะสมเกินพอ จะทะลุ ๔ ล้านดอลลาร์ในสิ้นปี

ขณะที่ยอดหนี้ต่างประเทศก็ลดฮวบฮาบ เหลือแค่ ๕.๔ หมื่นล้านดอลลาร์ เมื่อนำทุนสำรองไปบวกกับเงินฝากของแบงก์พาณิชย์ต่างประเทศ หักออกจากยอดหนี้สินทั้งหมด หนี้สินของประเทศเหลือแค่ ๑-๒ พันล้านดอลลาร์เท่านั้น

พูดก็พูดเถอะ ที่ได้ภาคภูมิใจกันในวันนี้ เห็นที่ต้องระลึกถึงหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน แห่งวัดป่าบ้านตาด ที่กล้าพูดได้เลย ถ้าไม่มีหลวงตาก็คงไม่มีวันนี้

ลองย้อนกลับไปดูก็ได้ เมื่อปี ๒๕๔๓ รัฐบาลในขณะนั้น วางแผนจะใช้หนี้ ไอ เอ็ม เอฟ ล่วงหน้ามาแล้วครึ่งหนึ่ง ขณะนั้นทุนสำรองเรามีอยู่ ๓๑,๐๔๑ ล้านดอลลาร์ แต่แยก

เป็นบัญชีฝ่ายการธนาคารที่เป็นสิทธิขาดจะเอาไปใช้อะไรก็ได้ เพียง ๕,๘๑๒ ล้านดอลลาร์ ที่เหลืออีก ๒๕,๕๘๙ ล้านดอลลาร์ อยู่ในบัญชีฝ่ายออกบัตร ที่ใครจะเอาไปใช้ไม่ได้ ด้วยเหตุที่มีกฎหมายเฉพาะได้แก่ พ.ร.บ. เงินตรา พ.ศ. ๒๕๐๕ ล็อกอยู่ ห้ามเอาไปมั่วซั่ว

นี่แหละ คือที่มาของคำว่า การรวมบัญชี ที่จะมีการออกกฎหมายให้ยุบรวมเงิน บัญชีฝ่ายออกบัตรเข้ากับบัญชีฝ่ายการธนาคาร แล้วเอาไปใช้หนี้ ไอ เอ็ม เอฟ ขณะนั้นหนี้ ไอ เอ็ม เอฟ มีอยู่ ๑๒,๕๘๖ ล้านดอลลาร์ ถ้าเอาเงินไปใช้จริงทุนสำรองจะเหลือ ๑๙,๖๓๒ ล้านดอลลาร์

ถ้ามองแค่นี้ก็เหมือนกับมีทุนสำรองเพียงพอ แต่ทว่า มันคือมหันตภัยร้ายแรงของชาติ ด้วยเหตุที่ขณะนั้นเรามีหนี้สินต่างประเทศถึง ๘๗,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ เป็นหนี้ระยะสั้นถึง ๒๒,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ มากกว่าทุนสำรองที่เหลืออยู่เสียอีก สิ่งที่จะต้องเกิดขึ้นตามมา เป็นความเสี่ยงที่ต่างชาติจะขาดความเชื่อถือในเสถียรภาพทางเศรษฐกิจของไทย จนถึงขั้นเร่งเรียกหนี้คืน เพราะมองเห็นแล้วว่า ทุนสำรองเหลือน้อย ไม่พอเพียงแม้กระทั่งจะใช้หนี้ระยะสั้น เห็นกันได้ชัดว่าเศรษฐกิจจะล่มสลายอีกครั้ง ที่เกิดขึ้นให้เห็นกับตาแล้ว อาร์เจนตินาเจอวิกฤตเศรษฐกิจรอบ ๒ เนื่องจากทุนสำรองเงินตราเหลือแค่ ๒๐,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ ขณะที่ยอดหนี้ต่างประเทศมีถึง ๘๐,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ ทำให้ต่างชาติถอนเงินทุนออกจนเจ๊ง สภาพเช่นนี้ถ้าไทยยุบรวมบัญชี เอาไปใช้หนี้ ไอ เอ็ม เอฟ ตั้งแต่รัฐบาลก่อน ก็ต้องวัดดวงเสี่ยงกันว่า จะเดินตามกันลงเหวหรือเปล่า

เดชบุญที่ได้หลวงตามหาบัวขัดขวางไม่ยอมให้รวมบัญชี โดยใช้เหตุที่ท่านได้ระดมศรัทธาชาวไทยทั้งชาติ ทำโครงการช่วยชาติ โดยหลวงตามหาบัวฯ นำทองคำ เงินบริจาคส่งเข้า

คลังหลวงหรือบัญชีฝ้ายออกบัตรนั้นเอง หลวงตามหาบัวจึงให้ชาวไทยที่ส่งเงินเข้าคลังหลวงใช้สิทธิยับยั้งจนสำเร็จ

ทั้งหมดถือเป็นประวัติศาสตร์ที่เกิดขึ้นจริงในแผ่นดินไทย ต้องบันทึกให้รู้กัน โดยเฉพาะผู้เข้าไปรู้เห็นอยู่ในสถานการณ์เหล่านี้ ถึงขั้นพูดได้ว่าเป็นเรื่องที่เต็มไปด้วยปรากฏการณ์อัศจรรย์ พูดไปคงไม่มีใครเชื่อ เข้าข่าย “ปจฺจัตตัง” หรือรู้ได้เฉพาะตน เฉพาะหมู่พวกคงไม่ผิดนัก แต่เหตุการณ์นี้เองทำให้เชื่อมั่นเต็มหัวใจ เมืองไทยร่มเย็นด้วย ๒ สถาบันหลัก นั่นคือ สถาบันพระมหากษัตริย์ กับสถาบันศาสนาที่มีพระอรหันต์ทรงคุณวิเศษอยู่มากมายในแผ่นดิน 🌸

ผลของเงินบริจาคช่วยชาติ

ม.ร.ว.ปรีดิยาธร เทวกุลได้กล่าวไว้ว่า

“ทุกท่านที่นำเงินมาบริจาค ถึงแม้จะ
น้อยนิด แต่มันเจืออยู่ในโอ่งใบเดียวกัน ดอก
ผลของเงินเหล่านี้ทุกบาททุกสตางค์ จะไปช่วย
ชำระหนี้พันธบัตรเป็นเวลา ๑๕-๑๙ ปี หหมด
ถ้าหมดเมื่อไรห้ามแตะดอกเบี้ยนี้อีกต่อไป

เมื่อปี ๔๓ เงินจำนวนนี้สามารถให้ท่าน
อาจารย์ออกไปต่อสู้อย่างไร ไม่ควรรวมบัญชี เพราะ
ถ้าไม่มีน้ำมันต่อไปใส่ไว้ท่านก็ไม่รู้ว่าจะไปอ้าง
กับเขาอย่างไร

คำพูดที่หลวงตายืนยันเมื่อปี ๒๕๔๓ ว่า
“เมื่อได้ตามจุดมุ่งหมายแล้วไม่มีใครตำหนิได้แหละ
หลวงตาพิจารณาหมดแล้ว คือทองคำน้ำหนัก ๑๐
ตันและดอลลาร์ ๑๐ ล้าน แล้วพอกับฐานะความ
มั่งมีดีใจของชาติไทย ลดกว่านี้ไม่เหมาะ ถ้าสูง
กว่านี้เป็นความสง่างามเพิ่มเติมเข้าไปอีก”

คำพูดนี้มีบางคนไม่เชื่อ แต่กาลเวลาผ่าน
มาจวบจนถึงวันนี้ ปี ๒๕๕๖ ประเทศยังคงอยู่
ได้อย่างมีศักดิ์ศรี ไม่ล่มจม แม้บางคนจะต้อง
ล้าล็กน้ำบ๊องก็ยังดีกว่าสูญเสียความเป็นไทย เพราะ
สงครามครั้งนี้เป็นสงครามเงียบ สงครามเศรษฐกิจ

คุณทองก้อน วงศ์สมุทร ประธานสัมพันธ์โครงการช่วยชาติ

คุณทองก้อน วงศ์สมุทร เล่าถึงความ เป็นมาที่ได้เข้ามาปฏิบัติหน้าที่ประธานสัมพันธ์ โครงการช่วยชาติโดยหลวงตามหาบัว ว่า

“ผมไม่เคยคาดคิดหรือวางแผนว่าจะได้เข้ามา มีโอกาส และไม่ทราบว่าจะหลวงตาก็คือประมุข ใหญ่ของฝ่ายกรรมฐาน แรก ๆ ก็เรียกหลวงปู่ บัว ๆ ได้ยินแต่กิตติศัพท์เกียรติคุณของท่าน เหตุที่เข้ามาเพราะว่า เห็นท่านครั้งแรกก็ปี ๓๐ แล้วครั้งที่สอง ปี ๓๓ และปี ๓๗, ๓๘

ตอนปี ๓๐ เห็นท่านตอนบิณฑบาต ตั้งใจ จะใส่บาตรท่าน แต่ไม่ได้ใส่ เพราะคนบอกให้ ถอดรองเท้า เราก็คิดว่าจะถอดได้อย่างไร พื้น ก็ลอะเหอะ ทำเราก็เปื้อนหมดชิ เราก็เล่นแต่ง ตัวไปเต็มยศเลย ในที่สุดเลยไม่ได้ใส่ จิตใจ เรามั่นหมายไม่เคยรู้จักพระกรรมฐาน

พอไปศาลาตอนจะเรียกคนกินข้าว ท่าน

ก็เคาะไม้โป๊ก ๆ ๆ แล้วคนก็กรูกันไปกินข้าว ไข่เราไม่เคยเห็นอย่างนี้ ก็ คิดว่า

“ไอ้โฮ เหมือนเรียกหมาไปกินข้าวเลยว้ย”

เพราะตามภาคกลางมีคำว่า “เคาะกะลาหมาว้าง ไข่ม้ายครับ” (หัวเราะ)

ครั้งที่ ๒ ไปกราบท่านอีกหนหนึ่งบนกุฏิ ท่านก็ถามว่า “มาจากไหน”

ผมตอบท่านว่า “มาจากกรุงเทพฯ”

ท่านถามว่า “ทำมาหากินอะไร”

เราอดท่านว่า “เราเป็นทนายด้วย จัดรายการวิทยุด้วย ทำทัวร์ ด้วย เป็นที่ปรึกษาอะไรต่ออะไร”

คุยให้ท่านฟังอย่างนี้ด้วยความกระหยิ่มยิ้มย่องว่า “มีทางทำ มาหากินหลายเรื่อง”

เรื่องแปลกก็คือว่า พอท่านถามเสร็จท่านก็ลากจานหมากของท่าน มาแล้วส่งหมากใส่ปากเคี้ยว ดังกรั้วม ๆ ๆ ๆ แต่ผมได้ยินเสียงก้องใน หัวของตัวเองว่า “ไอ้คนไม่รู้จักพอ” ทั้ง ๆ ที่ท่านไม่ได้พูดอะไร

เราก็เห็นว่าท่านเคี้ยวหมากอยู่ แต่ในหูเรามันได้ยินเสียงก้อง ๆ ว่า “ไอ้คนไม่รู้จักพอ” แต่ผมก็ไม่ได้คิดอะไรมาก

เดือนพฤษภาคม ปี พ.ศ.๒๕๔๐ มีเหตุบางอย่างดลจิตดลใจให้ ผมคิดถึงหลวงตา ผมก็ขึ้นเครื่องบินไปกราบพระธาตุพนมก่อน พอ หลังจากนั้น ผมก็ไปกราบหลวงตา ครั้งแรกไม่ได้กราบท่าน เพราะ ท่านพักผ่อน จึงขึ้นไปกราบพระประธาน คิดว่าไม่ได้พบท่านก็ไม่ใช่ไร เเตรียมตัวจะกลับ แต่พอดีคณะหมอมที่ขอนแก่นมา ๓ คน เข้าไป ตรวจอาการหลวงตา เราคิดว่าโชคดีแล้ว เดินตามเข้าไป เราก็นั่งฟัง เหนย ๆ

ท่านก็ชำเลื่องมามองด้วยหางตา มองแบบรังเกียจมาก แล้วท่านหยิบหมากมาเคี้ยว กรั้วม ๆ ๆ ๆ แล้วท่านก็พูดว่า

“ไอ้เรามันไม่ค่อยจะจำละนะ ความจำมันก็อย่างนี้แหละ มัน ไม่เหมือนไอ้คนบางคนนะ มันเคยได้สัมผัสสัมพันธ์ เคยรู้เคยพบ เคยเห็น มันไม่รู้จำจ๋า ในหัวกระบาลมัน มันไม่จำอะไรเลย เราว่า

มันเหมือนหมานะ เหมือนเอาน้ำราดบนหลังหมา ลูกขึ้นสลัด กระเด็นหมด ๕ ทวีป ไอ้คนพันธุ์นี้มันใช้ไม่ได้”

แต่คำว่า “ใช้ไม่ได้” ท่านมองมาที่ผม แล้วหยิบกระโถนมาบ้วน น้ำหมากดัง ฤษ!! วางกระโถนดังเปรี้ยง!! พูดถึงยังขนลุกอยู่นะครับ เหมือนท่านโกรธเอามาก คณะหมอกิ่งๆ เพราะอยู่ๆ ท่านก็พูดขึ้นมา เสียงลั่นป่าเลย ตามองมาที่ผม ผมก็คิดในใจว่า “จะเราหรือเปล่า” เพราะไม่แน่ใจ

พอพวกเขาလာกลับ เรายังตั้งใจสงสัยอยู่เลยแก้งทำอ้อยอิ่ง อยู่สักหน่อย ให้เหลือเราเป็นคนสุดท้าย จึงกราบเรียนว่า “ผมมา กราบคารวะหลวงตาครับ” พูดยังไม่ทันขาดคำท่านลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว ยืนเหมือนพระหนุ่มๆ สลัดจีวรรวดเร็วมากเหมือนคนไม่พอใจยินดี ต้อนรับ และพูดเสียงดังว่า “ไป ไปให้พ้น”

ที่นี้ชัดเจนแน่ “กูแน่ๆ” รีบลงจากกุฏิมา เดินไม่เป็นเลย เหมือน โดนขวานปักหัว ไม่รู้ลงมาทำไหนเลย

กลับบ้านมาก็มาคิดว่า “เราต้องทำผิดแน่ๆ เลย” แล้วมาพิจารณา ตัวเอง

หลังจากนั้นก็เริ่มกลับเนื้อกลับตัวเสียใหม่ ตกใจเหมือนกัน เพราะไม่เคยมีใครมาดุเราขนาดนี้

แต่ก็แปลกที่เราไม่หันท่านกลับมาพิจารณาตัวเอง เริ่มไหว้พระ สวดมนต์ใหม่ เพราะเมื่อก่อนนี้หลวงปู่แหวนก็เมตตาเรา ได้สัมผัส สิ่งต่างๆ มากมาย เราทิ้งไปได้อย่างไร ตอนนั้นการงานกำลังรุ่งเรือง จึงไปทางโลกเสียหมด

จึงเริ่มต้นไหว้พระสวดมนต์ นั่งสมาธิ แล้วก็เอานาฬิกาของเยอรมัน มาจับเวลาดู เพราะมันตรงดี ตั้งใจจะนั่งนานๆ แต่ก็ลืมตามาดูนาฬิกา บ่อยๆ ก็เลยกลายเป็นกังวลอยู่กับเวลาตลอด ระยะเวลาที่นั่งสมาธิ

วันหนึ่งพาคณะทัวร์ไปกราบท่าน ก่อนที่ท่านจะให้พร อยู่ๆ ท่าน พูดเสียงดังขึ้นว่า **“เรานี้จะทำดีนิดๆ หน่อยๆ หน่อยนะ มันต้อง เอานาฬิกามาจับเวลา แล้วต้องนาฬิกาอย่างดีเสียด้วย นำหมันใส่จิ้ง เอละให้พร”** พวกคณะที่ไปด้วยก็พากันแปลกใจสงสัยว่า ท่านว่าใคร มองหน้ากันเลิกลักๆ แต่ผมคิดอยู่ในใจว่า “เราแน่ๆ”

“ท่านรู้ได้อย่างไร” ครุ่นคิดภายในใจ ในครั้งนั้น ผมก็ได้ให้นามบัตรพระท่านไว้ด้วย

เดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๐ ก่อนท่านประกาศ ช่วยชาติ ผมฝันว่า

“...อยู่ตามธรรมดาปกติ อยู่ๆ แสงตะวันดับ โลกมืดไปหมดเลย แล้วมีเสียงคนตะโกนว่าโลกมืดๆ มืดจนกระทั่งมองอะไรไม่เห็นเลย ได้ยินแต่เสียงคน ตะโกนเตือน ทุกคนวิ่งหาไฟ บางคนได้เทียน ตะเกียง บางคนก็หวงไว้ไม่ให้ บางคนก็ต่อให้คนอื่น ช่วงนั้น พอดีกับประเทศกำลังเริ่มวิกฤต ผมก็หาไฟกับเขาด้วย ได้เทียนเล่มหนึ่ง ขนาดเท่าเทียนพรรษาใหญ่ๆ จุด ไฟตั้งไว้ มีคนมาขโมยไปเลย แต่ก็พอมีแสงสว่างอยู่ บ้าง และมีหนังสือโยนมาเล่มหนึ่งเก่าๆ ปกหนังสือ เขียนว่า **“ตำราปิ่นเขา”** ด้านล่างมีภาพคนกำลังปิ่นเขา ตัวใหญ่รูปร่างกำยำล่ำสัน เป็นภาพการ์ตูน มองดู แล้วมีความรู้สึกที่เราเข้าไปอยู่ในเรื่องนั้นเลย

ท่านก็ยิ้มและพูดว่า ปีนเขาเห็นดีเห็นอยู่อย่างไร ก็คงรู้เห็นกันอยู่ อย่างอื่นเราไม่ยากพูด อย่างไรเรามั่นใจยังงี้ต้องสำเร็จ นี่ก็เป็นเรื่องความแปลกประหลาดอย่างหนึ่ง ผมว่าน่าจะมีคนอื่นอีกมากที่ได้ฝันแบบนี้ แต่ไม่มีโอกาสได้เล่าให้เราฟัง)

ตอนที่หลวงตาท่านได้เริ่มโครงการฯ มีพระติดต่อมาว่า ให้ช่วยทำประชาสัมพันธ์ ก็มาคิดว่าถ้าทำโครงการใหญ่ขนาดนี้ ก็ต้องเขียนเป็นแผนงาน จึงกลับมาเขียนแผนว่าต้องทำอย่างไรบ้าง

ปกติหลวงตาท่านไม่ต้องการให้ถ่ายรูปหรือโฆษณา ประชาสัมพันธ์เรื่องราวการช่วยสังคมในด้านต่าง ๆ ของท่าน พระท่านให้กราบเรียนขออนุญาต หลวงตาเสียก่อน พอกราบเรียนเรื่องการประชาสัมพันธ์ ท่านก็ไม่ว่าอะไร แล้วท่านพูดว่า “เราเป็นหัวหน้าเลยนะเนี่ย” ท่านไม่ได้ดูว่าอะไรเลย ผมก็ เอ๊ะ! แค่นี้ผมเอาหนังสือมาอ่านแค่นี้ แล้วเป็นหัวหน้า แล้วเหตุการณ์ก็เป็นมาอย่างนี้ โดยผมไม่รู้ตัวเลยจากนั้นก็เริ่มทำงานตามแผนงานมาเรื่อย ๆ

พอผมได้ลงใจกับหลวงตาแล้วในเรื่องการช่วยชาติ ก็มีพระเถรแนะนำว่าควรไปสัมภาษณ์ถามความเห็นกับครูบาอาจารย์รูปอื่น ๆ ที่เป็นพระผู้ใหญ่ ผมก็ไปนมัสการเรื่องที่หลวงตาท่านดำริจะนำดอลลาร์และทองคำเข้าคลังหลวง ไปปรึกษา

ปรากฏว่าเรากำลังปีนเขาตามหลวงตา คนที่ตัวใหญ่คือหลวงตา ปีนเขาพร้อมกับถือคบเพลิง ภูเขาสูงลิบลัว ปีนมาตั้งนานเหลือवलหลังดูข้างล่างคนเหมือนกับมดปลวก ถือตะเกียงถือคบเพลิง ตามหลวงตาขึ้นมาเป็นแถว จนกระทั่งขึ้นถึงยอดเขา พอถึงแล้วท่านก็ชูคบเพลิงขึ้น โอ้เราก็ขี้เล่น และความโง่ของเรา ก็ถามท่านขึ้นว่า “ขึ้นมาชูคบเพลิงอยู่ที่นี่ แล้วข้างล่างจะเห็นหรือ” แล้วท่านก็เรียกพระให้เอาถ้วยตะเกียงมาต่อ ท่านก็บอกให้พาผมไปดู เดินไปที่หน้าผาสูงลิบลัว แล้วพระก็ทิ้งตะเกียงถ้วยนั้นลงมา พอลงมาก็ยิ่งสว่างเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ไปจนทั่วทั้งแผ่นดิน แล้วจึงรู้สึกตัวตื่น”

(เมื่อไม่นานมานี้ เดือนสิงหาคม ๒๕๔๖ ผมได้ไปกราบหลวงตาที่วัดป่าบ้านตาด ท่านบอกว่า “สิ่งที่ทำอยู่ เรามั่นใจว่ายังงี้ต้องสำเร็จ” ผมก็เลยกราบเรียนเล่าเรื่องความฝันเล่าถวายหลวงตา เพราะเห็นว่าเรื่องต่าง ๆ ไกลจะสมบูรณ์เรียบร้อย

กับพระเถระผู้ใหญ่ท่านหนึ่งทาง
จังหวัดสกลนคร เมื่อผมกราบ
เรียนท่านจบ ท่านก็ถามผมว่า

“คุณทองก้อนลองคิดดูซิว่า
จะเอาดินกี่คันรถสิบล้อมาถม
แม่น้ำโขง กี่คันรถมาถมจึงจะ
เต็ม” ท่านพูดอย่างนี้ ผมก็
กราบเรียนท่านว่า

“ผมได้เคยอ่านในพระ
ไตรปิฎกว่า สมัยที่พระพุทธเจ้า
เสวยพระชาติเป็นกระต่ายอยู่กับ
ครอบครัวที่ริมทะเล ท่านออกไป
หาอาหาร เกิดพายุใหญ่หอบ

เอาลูกเมียท่านลงทะเลไปหมด ท่านกลับมาก็เสียใจ จึงเพียร
พยายามว่าจะทำอย่างไรถึงจะช่วยลูกเมียได้ จากนั้นก็เอาหาง
ไปจุ่มน้ำทะเลแล้วขึ้นมาสะบัด ๆ จนกระทั่งร้อนถึงท้าวสักกะเทว
ราชต้องลงมาดูว่าทำอะไร กระต่ายก็บอกว่า กำลังจะวิดน้ำใน
มหาสมุทรเพื่อช่วยลูกเมียที่อยู่ในทะเล เทวดาก็บอก ว่า มัน
จะเป็นไปได้ได้อย่างไร กระต่ายก็บอกว่า เราไม่พูดกับคนขี้เกียจ
อย่างท่าน จะสำเร็จหรือไม่สำเร็จก็ตามเราก็จะทำ อย่างมา
ชวนเราคุยอยู่นะเสียเวลา แล้วท่านก็วิ่งลงไปเอาหางจุ่มน้ำ
ทะเลมาสะบัดต่อไป ผลสุดท้ายเทวดาจึงต้องช่วย จนเอาลูก
เมียคืนมาได้ ถ้าอย่างนั้นพระพุทธเจ้าของเราที่ใช้ไม่ได้สิครับ
ทรงเป็นตัวอย่างไม่ได้ เพราะพระไตรปิฎกอันนี้ก็เชื่อไม่ได้”

พระเถระรูปนั้นก็บอกว่า “อันนี้เราไม่ตอบ”

ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่ทราบที่ท่านจะช่วยชาติอย่างไรหรือไม่และ
ผมก็ไม่ได้กราบเรียนเรื่องพระเถระรูปนี้แก่หลวงตา

แต่มาทราบจากปากของพระ ท่านอื่นที่วัดป่าบ้านตาดภายหลังว่า หลวงตาได้ไปหาพระเถระรูปนี้ และได้ถามคำถาม
เหมือนรู้ความเป็นมาเป็นไปทุกอย่างว่า **เหตุที่ท่านเจริญ ใน**

**พระศาสนาได้บนแผ่นดินไทยนี้ เป็นเพราะแผ่นดินไทยนี้
ประดิษฐานพระพุทธศาสนาใหม่ ท่านจึงได้เจริญในพระ
ศาสนา ถ้าแผ่นดินนี้ไม่ได้ประดิษฐานพระพุทธศาสนา ไม่
ว่าท่านว่าเราจะเป็นพระอย่างไร พระเถระรูปนั้นก็ก้มลงกราบ
และลงใจช่วยหลวงตามาตลอด**

ภายหลังจึงเล่าให้ท่านฟัง เพราะโอกาสนี้มันก็ใกล้ ๑๐ ต้น
แล้ว ตอนแรกก็ไม่คาดคิดว่าจะเป็นไปได้ หลวงตาท่าน
หัวเราะและพูดว่า

“เราก็นำไปตามประสากระต่ายของเราแหละ” ท่านก็
อมยิ้มน้อยๆ ของท่าน และพูดต่อไปว่า “ใครไม่ทำก็อย่าทำ
เพราะเราพิจารณาหมดแล้ว เราถึงได้ลงมือทำ”

ประมาณปลายปี ๒๕๔๒ เกิดขึ้นก่อนเกิดเหตุการณ์
เรื่องรวมบัญชี ท่านปรารภกับลูกศิษย์หลายคนที่โรงน้ำร้อน
ตอนค่ำ ๆ คือปกติทุกคืนท่านจะเป็นฝ่ายเล่าเรื่องโน้นเรื่องนี้
ปรารภธรรมะต่าง ๆ เรื่อยไป ท่านจะไม่เคยถามคำถามเลย ใน
ชีวิตที่ผมเห็นหลวงตามา ท่านจะไม่เคยถามคำถามกับลูก
ศิษย์ลูกหา เพราะท่านบอกว่า

“ถ้าถามพวกเราแล้วหัวแตกหมด” ท่านจึงไม่ตั้งคำถามให้เราคิดจนหัวแตก

แต่วันนั้นก็แปลกอยู่ ท่านพูดขึ้นว่า “เราก็คูยกกันมานานแล้ว เราจะถามปัญหาบ้าง นี่มันมีเข็มอยู่เล่มหนึ่งอยู่ในมหาสมุทร มันควรจะอย่างไร จะเอาเข็มมาได้อย่างไร”

ท่านหันมาถามผมว่า “คุณทองก้อนจะว่ายังไง”
กราบเรียนท่านว่า “ถ้าเป็นเกล้ากระผมก็จะไปงมมาให้ได้”
“มีเหตุผลอย่างไร” ท่านถามย้อน “เพราะอย่างน้อยก็
ยังรู้ว่าในมหาสมุทรมิใช่มีอย่างที่ท่านพูด”

ท่านก็บอกว่า “เอาใหม่ ๆ เข็มเล่มนั้นมันถูกฝังดินอยู่เสีย
ด้วยจะทำยังไง”

“แม้ว่าฝังดินอยู่ อย่างน้อยก็รู้ว่ายังมีอยู่ และก็จะพากเพียร
เอาให้จงได้”

คำถามที่หลวงตาถามผมนั้น ผมก็ลืมเลือนไปหมดแล้ว
จนกระทั่งมาตอนที่ทำให้ระลึกได้คือ เรื่องยื่นถอดถอนนั้นแหละ

ถึงได้รู้ว่ามันยากขนาดนี้ เพราะองค์กรต่าง ๆ ยังไม่สมบูรณ์
สว. ก็ยังไม่เรียบร้อย ยังไม่เต็มจำนวน แต่ว่าทางนี้ก็จะรวม
บัญชีแล้ว เราก็ต้องพิจารณาหาเหตุผล หาหลักการอะไรที่จะ
ตัดทอนไว้ก่อนขั้นหนึ่ง ก็เร่งเซ็นชื่อคัดค้านว่าไม่ให้รวมบัญชี
ในทำนองเดียวกันก็ทำใจไม่ได้ เพราะเขาตั้งใจจะเอาแน่ พอ
สว. ครบจำนวนเราก็จะเข้าชื่อกันถอดถอนผู้นำรัฐบาลในเวลา
นั้น การหาชื่อก็ลำบากมาก เพราะทุกคนมองเป็นเรื่องการเมือง
ทำกันด้วยความเหน็ดเหนื่อยยากลำบาก เครื่องไม้เครื่องมือ
ก็หายากมากจริง ๆ เวลาไปล่ารายชื่อต้องเอาเครื่องถ่ายเอกสาร
ใส่รถกระบะไป รถพังบ้างเครื่องพังบ้างกว่าจะได้มาแสนยาก
ลำบากมาก ได้มาแล้วยังหาปรับข้อกฎหมายเข้ากับความคิด
ของเขาไม่ได้เลย เวลานั้นรายชื่อมากองอยู่แล้วแสนกว่า แต่
ร่างคำฟ้องยังทำลำบากมาก หาหลักกฎหมายใดที่จะฟ้องเขา
ประกอบกับรายชื่อเข้าไป เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ยากที่สุด จน
กระทั่งไปค้นกฎหมายรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับเรื่องมรดกตกทอด
ได้ระบุไว้ในกฎหมายรัฐธรรมนูญจะตีความยังไงถึงจะเข้ากันได้
กับความผิดที่เขาทำ จะเอาอะไรมาเป็นหลักฐานยิ่งยากใหญ่
จนกระทั่งว่าจะเป็นนาที่สุดท้าย จึงได้ไปค้นคำพิพากษาของ
ศาลรัฐธรรมนูญได้ ว่ามีผู้พิพากษาศาลรัฐธรรมนูญหลาย
ท่านที่ดีความว่า สิ่งที่ผู้นำรัฐบาลทำในคราวนั้นผิด แต่ว่า
เสียงส่วนใหญ่ของศาลว่าไม่ผิด จึงไปค้นดูถึงเอามาปรับได้
ซึ่งการพูดอย่างนี้ง่าย แต่เป็นเวลาหลายเดือนมากที่ทางฝ่าย
ล่ารายชื่อจะได้ชื่อมาก็ยาก ถูกกีด ถูกขวาง ถูกกัน และขณะ
เดียวกันเราก็ต้องค้นคว้าหาลงไปว่า จะเอาหลักกฎหมาย
อะไรเข้าไปประกอบให้เป็นเหตุเป็นผลในการที่จะถอดถอนเขา
ได้หรือให้ประชาชนยอมรับได้ อันนี้เป็นเรื่องยากมาก นี่เป็น
เรื่องยากที่ ๑

๑. หลวงตาจับผ้าป่าช่วยชาติที่ถ้ำอินทนิล จังหวัดตาก
๒. ดร.วิษณุ เครืองาม เดินทางมาเป็นประธานแทน ฯพณฯ ดร.ทักษิณ ชินวัตร
ในงานมหากฐินสามัคคีเพื่อชาติ ณ วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี
เมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๖
๓. หลวงตาจับผ้าป่าช่วยชาติที่ท้องสนามหลวงในงานวันแรงงานแห่งชาติ

เรื่องยากขั้นที่ ๒ คือว่าการที่จะไปติดตามเอาทรัพย์สินคืนมา จากการที่มอบให้รัฐบาลเข้าบัญชีธนาคารไปเข้าคลังหลวง แต่มันไปเป็นอื่นเวลานั้นก็ยากมาก เวลานั้นไม่มีง่ายเลย กฎฎีกาก็ดีคิดว่าเงินนี้ก็ต้องตกเป็นของธนาคารชาติทั้งดอกทั้งผล ประชาชนก็ไม่เข้าใจ ทุกอย่างมีแต่ปัญหาทั้งหมด อย่างว่าแต่ประชาชนเลย แม้แต่ลูกศิษย์ที่ใกล้ชิดบางคนก็ไม่เข้าใจ ทั้งหลงตาไปเลย ทุกวันนี้ยังไม่กลับมาก็มี ความยากนี้ก็ไม่ทราบว่าจะอธิบายอย่างไร เพราะเป็นการสู้กับอำนาจรัฐทั้งหมดเลย มันเป็นเรื่องที่ต้องใช้ความเพียรอย่างมาก ในการค้นคว้าหาหลักการและต้องให้ประชาชนทุกสังคมพอรับได้ด้วย เวลานั้นทุกอย่างก็เป็นของรัฐบาลชุดเก่าทั้งหมด ไม่ใช่เป็นเรื่องง่าย ๆ เลย เขามีอำนาจทุกอย่าง

แต่ว่าสิ่งหนึ่งที่น่าสนใจคือ เมื่อหลวงตาเริ่มโครงการช่วยชาติ ท่านก็ปรารภอยู่เสมอว่า ท่านนี้หิ้วแต่ลูกระเบิดปรมาณู หิ้วไปหิ้วมา หิ้วมาหิ้วไปอยู่นั่นแหละ ไม่เคยได้ปลดทิ้งเสียที

หนึ่ง ทุกคนก็เฝ้าว่าจะมีกรรมะสำคัญชนิดโลกธาตุหวั่นไหวหรืออะไรสักอย่างหนึ่ง คอยจ้องจับตาฟังเทศน์หรืออะไรต่ออะไร ท่านกลับวัดที่ไรก็บอกว่า

“บ๊ะ หิ้วไปแล้วก็หิ้วกลับ ระเบิดปรมาณูของเรานี้ใส่ยามไป ไปก็เอาไป กลับก็เอากลับ” ท่านก็ปรารภอย่างนี้อยู่เสมอ จนท่านหยุดไปเมื่อไหร่เราก็ไม่รู้ละ มาร์สอีกทีก็ไปตอนที่เลือกตั้งรัฐบาลใหม่แล้ว เราก็มาคิดดูว่านิวเคลียร์นิวตรอน ก็คือรัฐบาลมหาโจรที่ท่านเอาไปทิ้งไล่ความจนหรือไล่ความชั่ว ความเลวของรัฐบาลนั้นแหละ คือนิวเคลียร์นิวตรอนเวลานั้นทุกคนลืมหืมด เพราะท่านปรารภอยู่นาน นานมาก ลงกรุงเทพฯ ที่ไรหรือไปเทศน์ที่ไหนก็ตาม ท่านก็จะบอกว่า **“เราต้องเอานิวเคลียร์นิวตรอนกลับทุกที”**

เข้าใจว่า **“ไอ้นิวเคลียร์นิวตรอนของท่าน ก็คือสิ่งนี้แหละ ที่สามารถขับไล่ความไม่ดีไม่งามของชาติบ้านเมืองไปได้ ซึ่งมันมีมูลเหตุมาจาก ผู้นำของชาติในเวลานั้นไม่เป็นธรรม**

ที่แท้เราไม่รู้วาท่านพลอยไปแล้ว ท่านปลดไปตั้งเกือบปี ไล่ตกทะเลไป”

สิ่งที่ทำให้ผมมีกำลังใจต่อสู้ คือหลวงตาองค์เดียว ลงใจกับท่านหมดทุกส่วน ถ้าชีวิตผมมียิ่งกว่านี้ ก็จะลงทั้งหมดเหมือนกัน เพราะวาท่านับแต่วันที่ได้รับความสะดวกจากท่านแล้ว ผมไม่เคยเห็นท่านได้เปลี่ยนแปลงไปเลย จากสิ่งที่ท่านได้ให้ความเมตตาต่อผม ไม่มีเลย

ตอนเริ่มจะทำการประชาสัมพันธ์ พระท่านก็บอกให้

หม่อมราชวงศ์ทองศิริ ทองแถว
รับคำสั่งจากหลวงตาในการดูแล
การเงินโครงการช่วยชาติ โดย
หลวงตามหาบัวฯ

อย่าให้ท่านอื่น ๆ ต้องมายุ่ง”

ท่านให้เหตุผลว่า “หากการช่วยชาติในคราวนี้ผิด เรา
จะรับผิดชอบแต่ผู้เดียว และเมื่อผิดแล้ว หากเราจะต้องไปนรก
เราก็จะไปนรกแต่ผู้เดียว เราไม่ต้องการให้คนอื่นมาผิด
และไปนรกกับเราด้วย เข้าใจไหม” ท่านย้ำด้วยน้ำเสียงหนัก
แน่น

ผมรู้สึกว่ “โอ้โฮ ท่านสมเป็นผู้นำจริง ๆ” ตั้งแต่นั้นมา
ผมทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวาย

ในโลกนี้จะหาผู้นำอย่างนี้ที่ไหน กล้าขนาดนี้ แล้วท่าน
เด็ดเดี่ยวขนาดนี้ ผมได้กราบเรียนท่านเมื่อเร็ว ๆ นี้ว่า

“เกล้ากระผมไม่เคยเห็นว่ามิใคร จะมุ่งมั่น และเด็ดเดี่ยว
อย่างหลวงตาเลย ตลอดเวลาที่ผ่านมา ตลอดเวลาที่ได้รับใช้
ทำงานของหลวงตา ไม่ว่าจะมีคนด่าว่า ตำหนิติเตียนขัดขวาง
กีดกัน หลวงตาไม่เคยพูดสักคำเดียว มีแต่มานะจะทำจนจบ
โครงการ ไม่เคยเห็นใครที่หนักแน่นเท่า”

ท่านบอกว่า “เราพิจารณาตามธรรมในสิ่งที่เราทำ เรา
พิจารณาหมดแล้ว เราถึงลงมือทำ ไม่ใช่ทำตามอำเภอใจ
หรือทำตามความอยาก แต่เราทำไปตามธรรมที่เราพิจารณา
โดยรอบแล้วจึงทำ”

บันทึกเรื่องของครูบาอาจารย์องค์
อื่นๆ ด้วย เพื่อที่จะให้เห็นว่าพระกรรม
ฐานออกมาร่วมมือกันในการกู้ชาติ แต่
ต้องไปขออนุญาตหลวงตาก่อน ผมจึง
ไปขออนุญาตท่าน

ท่านก็บอกว่า “ไม่ต้อง ให้เอาเรา
คนเดียว”

จิตเราก็กปรกคิดเล่น ๆ ว่า “โอ้!
สงสัยท่านจะอยากดัง จะเอาคนเดียวเลย”
แล้วมองหน้าท่าน

ท่านก็พูดว่า “ให้เอาเราคนเดียว

ท่านพิจารณาทำตามลำดับลำดับอย่างไร จนถึงอย่างทุกวันนี้ได้ แม้กาลข้างหน้าเห็นว่าเป็น ผลสำเร็จ แต่ขั้นตอนของท่านเป็นไปตามธรรม แต่ก็อยู่บนเงื่อนไขของอนิจจัง ท่านก็ไม่พูดถึง ท่านหนักแน่นอยู่ได้ทั้งที่รู้ว่าทางที่เดินไปต้องลำบาก แน่ๆ แต่ท่านหนักแน่นทำไป ไม่สนใจเสียงนก เสียงกา เสียงยกย่องสรรเสริญก็ไม่สนใจ มุ่งหน้ามุ่งตาทำไป จะหาใครอย่างท่าน เสียหายที่ คนไม่เข้าใจท่าน น่าเสียหายมาก แต่ท่านก็ทำดี เพื่อดี ท่านว่า “นั่นเป็นเรื่องของเขา” หากคน อย่างท่านได้ยาก แม้ในประวัติศาสตร์ก็ไม่มี ผมก็พูดได้เท่าที่มี ความรู้ทางประวัติศาสตร์ ก็ไม่มีอย่างนี้ ไม่มีแน่นอน เสียหายที่ เรื่องของท่านเป็นเรื่องที่มีค่ามากจนคนไม่รู้ค่า รับไม่ได้ ความ พยายามหาบาง ภาชนะรองรับไม่เท่ากัน

ความอัศจรรย์ของท่านนี้มีมาก แต่บางอย่างพูดไปก็ไม่มี ประโยชน์ บางครั้งเขาหมิ่นประมาทเสียอีก จะกลายเป็นเสียไป

พรบ.สงฆ์ เหมือนกัน ท่านก็บอกว่า “ถ้าผ่านไป ได้ นรกแตก จะลงนรกกันอีกเยอะ”

ผมก็บอกผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์พาดหัวเลย ทองก้อน บอกว่าถ้า พรบ.สงฆ์ ผ่าน ครม.วันนั้นนรกแตก ผล สุดท้ายไม่กล้าเอาเข้า 🌸

วัตถุมงคลแห่งชาติ

สื่อแทนใจจากพระหลวงตา มหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่

ชาติไทยของเรามีประวัติความเป็นมาอันยาวนาน บรรพบุรุษได้สละชีวิตเลือดเนื้อ ต้องขับเคี่ยวต่อสู้กับอริราชศัตรู วีรกรรมอันหาว่าหาญเกรียงไกรของบรรพบุรุษไทย ก็เพื่อสร้างอาณาจักร พุทธจักร และรักษาไว้ซึ่งความเป็นเอกราช

นับตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน กาลเวลาเปลี่ยน สถานการณ์เปลี่ยน สังคมโลกเศรษฐกิจเปลี่ยน การรักษาอาณาจักร พุทธจักรและความเป็นเอกราชย่อมมีความเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพการณ์เช่นเดียวกัน

ณ เวลานี้ คงเป็นที่ประจักษ์แล้วว่า “หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน เป็นผู้นำโครงการช่วยชาติ ประสบผลสำเร็จเป็นอย่างดี ด้วยความเด็ดเดี่ยวเข้มแข็งอดทนถึงขั้นสละชีวิต

บวkdด้วยร่างกายแรงใจของชนทั้งชาติ ดังมโนปณิธานของท่านที่ว่า...

“เราเกิดมาแบบโลกเขาเกิดกัน แต่เราจะตายแบบธรรมครองใจ”

“เวลามีชีวิตอยู่นี้ เราจะทำความดีให้โลกทั้งหลายได้เป็นคติตัวอย่างอันดีงาม และทำด้วยความเมตตาสงสารต่อโลก เพราะหลังจากที่เราตายไปแล้ว เราจะไม่กลับมาเกิดในโลกอีกต่อไปตลอดอนันตกาล”

เมื่อเริ่มโครงการช่วยชาติ ประเทศไทยก็เจริญรุ่งเรืองขึ้นโดยลำดับ จากแสงสว่างที่ริบหรี่กลายเป็นลำแสงที่โชติช่วงเรื่องดี ๆ สิ่งดี ๆ ปรากฏขึ้นให้เห็นวันต่อวัน คนดีมีศีลธรรม

ปรากฏให้เห็นเป็นแบบอย่างมากขึ้น ผู้ที่ทำความชั่ว
เสียหายก็ได้รับความวิบัติอย่างเห็นได้ชัดแบบกรรมติด
จรวดเทอร์โบ

การต่อสู้กับเหตุการณ์ต่างๆเป็นธรรมเนียมการสอนเรา
ทุกๆ คนที่เกี่ยวข้องเป็นอย่างดี ข้อครหาหนีทาถูกปลด
ปล่อยเองโดยหลักธรรมชาติแห่งความจริง ไม่ต้องมีผู้ใด
ไปตามแก้ เงินทองมหาศาลไม่ปรากฏว่าหลงตาเอาเงิน
ไปใช้ส่วนตัวตรงไหน มีแต่มอบให้ชาติ... แม้กายก็มอบ
ให้ชาติ

**เปรียบดัง...หมอน้ำที่เต็มเปี่ยม ใครผู้ใดผู้หนึ่งคว่ำ
ปากลง ย่อมไหลออกหมด น้ำย่อมไม่ขังอยู่ในหมอนั้น
ฉันใด ท่านก็ฉันนั้นเหมือนกัน**

หลงตาท่านจึงไม่มีแพ้ มีชนะกับใคร มีแต่ช่วย
โลกด้วยความเมตตาโดยตลอด นำธรรมออกมาสอน
โลก ผู้ได้รับอรรถธรรมนั้นไม่ได้ ก็ให้ถือเสียว่าเป็น
กรรมของสัตว์ ยิ่งใครบางคนคิดอาฆาตมาดร้าย หมิ่น
ประมาท ดูถูก ลบหลู่ในคุณธรรม ประกาศบราฆ่าฟัน
กับท่าน ถึงขั้นใส่ยาพิษหรือประสงค์เอาชีวิต ลอบฆ่า
ด้วยวิธีการต่างๆ เขาย่อมประจักษ์แก่ใจถึงสิ่งที่เป็น
อัมมกัลป์ในตนเอง ดังที่นักปราชญ์ท่านกล่าวไว้ว่า ควร
หลีกเลี่ยงสิ่งต่อไปนี้ให้ห่างไกลคือ

๑. การข้ามแม่น้ำใหญ่ที่ไหลเชี่ยวกราก... ควร
หลีกเลี่ยงเพราะมันไม่ปลอดภัยแน่ๆ

๒. การต่อสู้กับมหาบุรุษ... ควรหลีกเลี่ยงเพราะ
สู้อย่างไรก็ต้องแพ้พ่ายแน่นอน

๓. การเป็นปฏิปักษ์กับมหาชน... ควรหลีกเลี่ยง
เพราะมหาชนเป็นใหญ่ในระบบประชาธิปไตย

พระพุทธพจน์ที่ว่า

**“ในคนร้อยคนจะมีคนกล้าสักหนึ่งคน ในคนพัน
คนจะมีบัณฑิตสักหนึ่งคน แต่ไม่อาจพูดได้ว่า ในคน
แสนคนจะมีคนที่เสียสละสักคนหนึ่งได้หรือไม่”**

หลวงตาได้เฉลยให้เป็นที่ประจักษ์แก่ใจของท่านทั้งหลายแล้วว่า

“ในยามคับขัน ต้องการคนกล้า ในยามเกิดเรื่องตื่นเต้น หวาดเสียว ต้องการคนหนักแน่น ในยามมีข่าวมีน้ำสมบุรณ์ ต้องการคนรัก ในยามมีเรื่องราวลึกซึ้ง ต้องการบัณฑิตฯ”

โครงการช่วยชาติ จึงเป็นโครงการที่ช่วยชาติได้จริง สมเจตนาารมณ์ขององค์หลวงตาที่ห่วงชาติบ้านเมือง องค์หลวงตาท่านแก้ที่ต้นเหตุในทางธรรมที่ท่านรู้เห็น ต้นเหตุนั้นก็คือ คลังหลวงอันเป็นหัวใจของชาติ ดังบทธรรมที่พระอัสสชิแสดง แก่อุปติสสปริพาชก (พระสารีบุตร) ว่า

**“เย ธมมา เหตุปฺปฏวา, เตสํ เหตุํ ตถาคโต
เตสญจ โย นิโรธจ, เอวํ วาที มหาสมโณ.**

**“ธรรมเหล่าใดมีเหตุเป็นแดนเกิด พระตถาคตตรัส
เหตุแห่งธรรมเหล่านั้น และเหตุแห่งความดับแห่งธรรมเหล่านั้น**

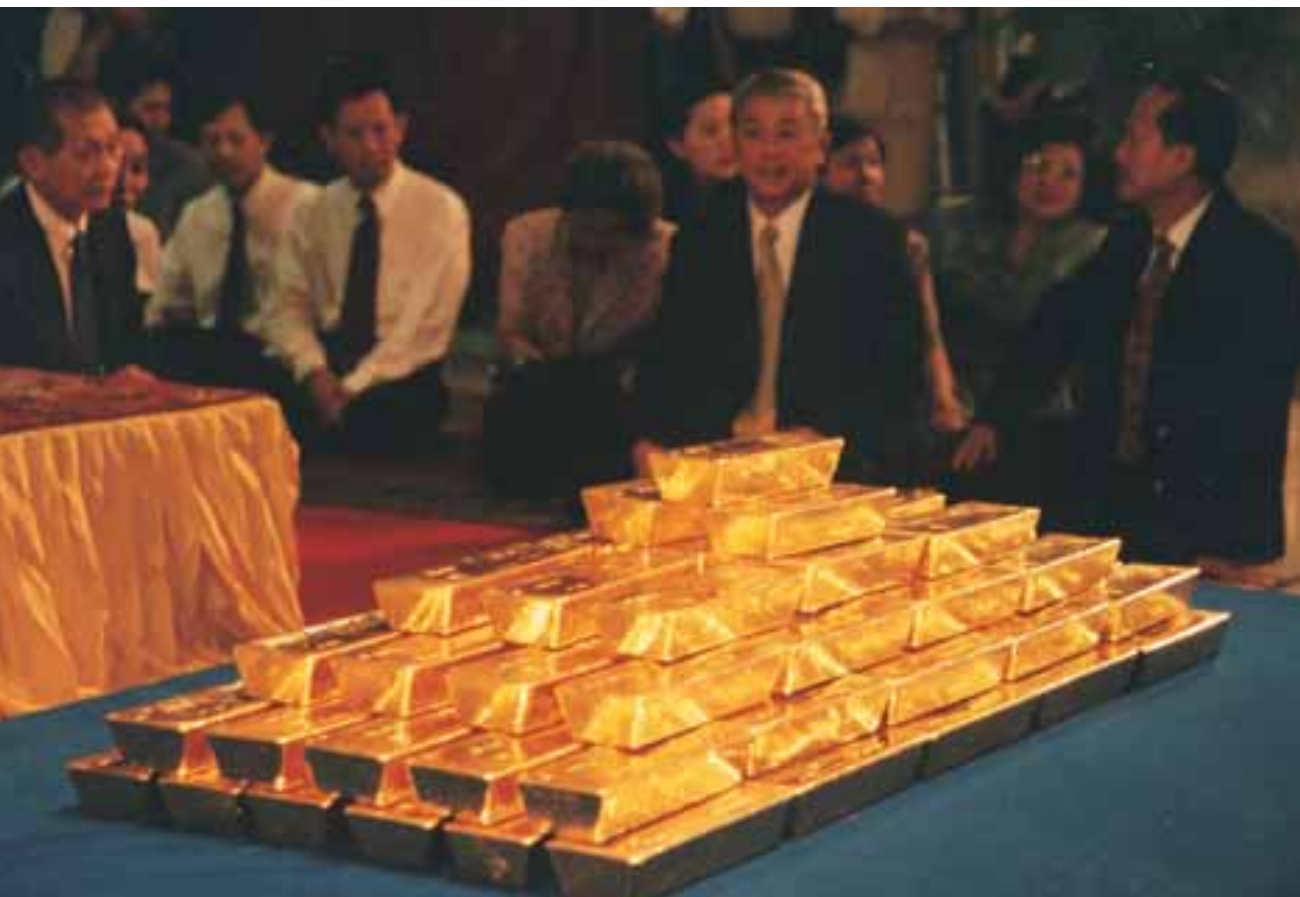
พระมหาสมณะ (พระพุทธเจ้า) มีปกติตรัสอย่างนี้.

ภาชิตข้างต้นนี้ ส่องแสงให้เห็นการแก้ปัญหาด้วยปัญญา ตั้งแต่เรื่องน้อยจนถึงเรื่องใหญ่ ต้องเริ่มแก้ที่ต้นเหตุ และต้องใช้ปัญญาหยั่งรู้ผลที่จะพึงได้ เหตุผลเป็นเรื่องใหญ่ที่ต้องใช้ปัญญาพิจารณา หลวงตาท่านถือเหตุผลในทางธรรมเป็นเครื่องดำเนินชีวิตมาโดยตลอด

ในยามชาติบ้านเมืองเดือดร้อน หลวงตาท่านใช้จิตพิจารณาหาต้นเหตุแห่งความเจริญเพิ่มพูนและความเสื่อมถอยของชาติ เหมือนรู้ว่าไฟจะไหม้ประเทศ ก็พยายามหาวิธีป้องกันไม่ให้ไฟไหม้ประเทศนั้นได้ เมื่อป้องกันไฟไหม้ไฟไหม้ลามลง สัตว์ทุกตัวตอนที่อยู่ในประเทศก็ปลอดภัย แต่ประเทศนั้นกว้างใหญ่นัก ท่านตัดไฟตั้งแต่ต้นลมให้แล้ว คนในประเทศบางคนอาจจะไม่ลึกรู้ว่า ท่านดับไฟให้เมื่อไหร่ เพราะมัวแต่นอนหลับอยู่ไม่รู้จักตื่น

ประเทศก็เหมือนร่างกาย ร่างกายมีหัวใจเป็นใหญ่ ขาขาด ไม่ตาย แต่ถ้าหัวใจหยุดเต้นตาย ชาติก็มีคลังหลวงเป็นใหญ่ คลังหลวงเป็นเส้นเลือดใหญ่คอยหล่อเลี้ยงชนทั้งชาติ เป็นหลักค้ำประกันชาติ หลวงตาจึงนำพาสักดักกันข้าศึกมิให้เข้ามา รุกล้ำ ชาติไทยก็อยู่ได้ ส่วนอื่นจะกระเทาะกระเทือนไปบ้าง ก็เป็นเรื่องธรรมดาของงานใหญ่

**“คลังหลวง” บ่อเกิด
แห่งนารัตนะที่ไหลเข้า**

เคียรเกล้า พลังจิตแห่งมหาทานของมวลมหาชนนำมาหล่อหลอมเป็นหนึ่งเดียว ทองคำแห่งเหล่านี้ จึงเป็นของวิเศษสุดที่จะประมาณได้

ด้วยพลังจิตอธิษฐานที่หลวงตามेतตาปลุกเสกให้ก่อนทุกครั้งนั้น เป็นความหมายว่า

ทองคำและเงินดอลลาร์ธรรมดา ได้กลายเป็นวัตถุมหามงคลอันศักดิ์สิทธิ์วิเศษขึ้นมาทันใด เพราะสิ่งนี้เกิดขึ้นด้วยบุญญฤทธิ์ บุญญาภาพของพระสุปฏิปันโนนี้เอง เป็นสิ่งดึงดูดสิ่งที่ดีเข้ามาสู่ประเทศไทย

สมบัติที่เกิดขึ้นด้วยบุญญฤทธิ์นี้ ย่อมมีฤทธิ์ศักดิ์ดานุภาพ คำชาติบ้านเมืองไม่ให้ใครคิดโกงทำร้ายทำลายได้ เป็นเกราะคุ้มกันภัยให้ชาติ ดอกผลที่เกิดจากกองทุนย่อมไหลหมุนเวียนไปทั่วประเทศเขตแดน เป็นเหมือนต้นทางแห่งห้วงน้ำใหญ่อันศักดิ์สิทธิ์ ไหลเอื่อยหล่อเลี้ยงกายจิตผู้ที่ได้อาบดื่มใช้สอย

ให้ได้รับความสุขความเจริญ แคล้วคลาดปลอดภัยจากผู้ก่อการร้ายและจากสงครามเศรษฐกิจ

ด้วยอำนาจแห่งน้ำพระทัยของพระมหากษัตริย์พระบรมวงศานุวงศ์และน้ำใจปวงชนชาวไทยที่ร่วมบริจาควัตถุมงคลคือ ทองคำและดอลลาร์ ที่หลวงตาเป็นประธานปลุกเสกนี้ มีดอกผลไหลเวียนไปทั่วสยามประเทศ ประหนึ่งจะเป็นเครื่องเตือนสติชาวไทยว่า

ผู้ใดก็ตามที่คิดคดทรยศชาติ ผู้นั้นจะต้องเดือดร้อนนั่งนอนไม่เป็นสุข ความจัญไร บุคคลจัญไรจักต้องพินาศไป ด้วยความศักดิ์สิทธิ์แห่งวัตถุมงคลวิเศษ ที่ไหลเวียนเหมือนเงาติดตามตัวหมูชนทุกหมู่เหล่า

ท่านทั้งหลายโปรดอย่าลืมว่า พระผู้ปฏิบัติดีศักดิ์สิทธิ์วิเศษ ด้วยการเอาชนะกิเลสได้แล้วนั้น แม้เพียงหินก้อนเดียวก็ยิ่งเสกให้เป็นของขลังศักดิ์สิทธิ์วิเศษขึ้นมาได้ในพริบตา!

นี่หลวงตา เป็นพระประเภทใด เราท่านทั้งหลายก็รู้ ท่านตั้งจิตเจตนาแผ่เมตตาเต็มส่วน ทองคำดอลลาร์เหล่านี้จะ คักดีสิทธิ์วิเศษขึ้นมาเพียงไร เรียกได้เลยว่า **นี่แหละ! คือ มหาวัตถุมงคลคู่บ้านคู่เมือง สามารถปิดเป่าเสนียดจัญไรให้ ชาติไทยได้อย่างแท้จริง**

บางท่านอาจจะมีข้อสงสัยว่า ทองคำและดอลลาร์ที่หลวงตา มอบให้ด้วยเมตตา นั้น เป็นสมบัติที่มีจำนวนน้อย เมื่อเทียบกับสมบัติที่มีอยู่ในคลังหลวง และใช้ในกิจการบริหารประเทศ

แต่ท่านทั้งหลายโปรดอย่าลืมว่า ของคักดีสิทธิ์วิเศษไม่ ต้องมีมาก เพราะวัตถุมงคลย่อมมีพลังอำนาจอยู่โดยทั่ว เหมือน ช้างเผือกมีเพียงเชือกเดียวก็มีค่ามากกว่าช้างอีกมากมายที่อยู่ เต็มป่า

แม้แต่สระร้างของท่าน ก็เป็นของควรรูปร่างกราบไหว้ ทั้งสิ้น อย่างเช่น พระบรมสารีริกธาตุของพระพุทธเจ้า เป็น ความคักดีสิทธิ์วิเศษมหัศจรรย์แห่งธาตุขันธ์ที่ใจบริสุทธิ์เคย ครอง ธาตุขันธ์ก็มีด้วยกันทั้งโลกนั้นแหละ แต่ไม่ได้มีความหมาย ทางความขลังคักดีสิทธิ์วิเศษเหมือนพระบรมสารีริกธาตุ

ย้อนเข้ามาในยุคปัจจุบันนี้ พระอัฐิธาตุของท่านพระ อาจารย์มั่นที่สวยามอย่างเพชรนิลจินดา เป็นที่สักการะของ มหาชนทั้งหลาย ก็มาจากจิตที่สะอาดบริสุทธิ์ที่สุดส่วน ย่อม เป็นความวิเศษคักดีสิทธิ์ขึ้นมาได้ แม้คนทั้งโลกจะมีกระดูก เหมือนกัน แต่ก็ไม่มีใครพิเศษได้อย่างนั้น เพราะผู้มีกิเลส กับผู้สิ้นกิเลสห่างไกลกันจนหาที่เปรียบเทียบได้

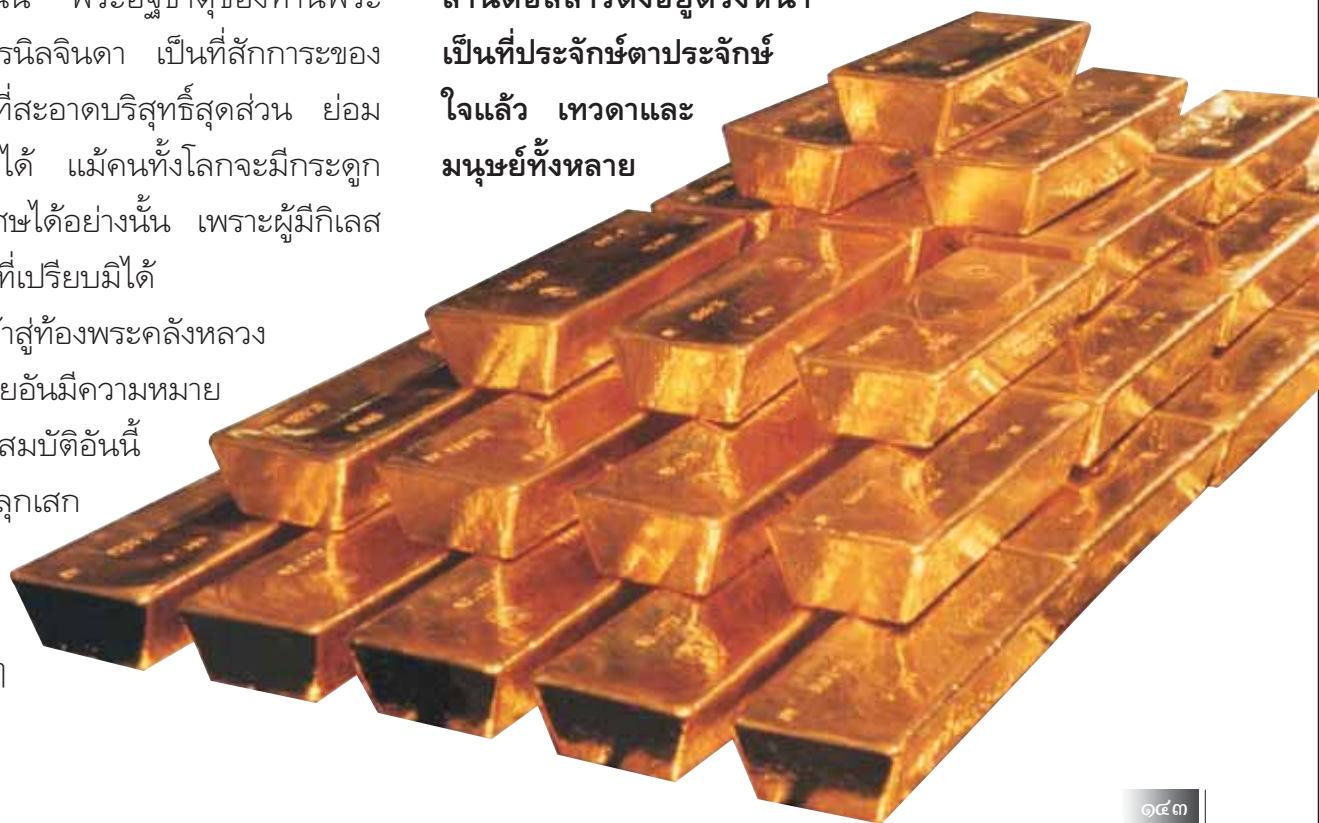
เงินทองที่หลวงตามอบเข้าสู่ท้องพระคลังหลวง นี่ก็เหมือนกัน เป็นรัฐศาสนบายอันมีความหมาย ทางด้านจิตใจและคุณธรรม สมบัติอันนี้ มาผ่านจิตที่บริสุทธิ์รองรับ ปลุกเสก และอธิษฐาน สมบัติอันอื่นจะมีมากมายเพียงใดแค่ไหน ก็ เป็นเพียงวัตถุเงินทองธรรมดาๆ

แต่ทองคำและดอลลาร์หลวงตานี้ไม่ธรรมดา ไม่มีใครกล้า ทำลายได้ เศรษฐีมหาเศรษฐีจะมีเงินสักกี่หมื่นกี่แสนล้านล้านบาท ก็ไม่ได้มีความหมายแก่ชาติบ้านเมืองเท่ากับทองคำ และดอลลาร์ที่หลวงตามอบให้

คำของคนผู้กล่าวว่า สมบัติเล็กน้อยนี้ เมื่อเทียบกับ เงินในคลังหลวงนั้น ที่ว่าน้อยไปนี้ ก็ไม่มีฝีมือมนุษย์ผู้ใดที่ ทำเหยียบอยู่บนพื้นโลกยุคปัจจุบันจะทำได้ จงจำไว้เถิดว่า **ความขลังและความคักดีสิทธิ์วิเศษที่วิสุทธิเทพคุ้มครองไม่มี คำว่าน้อยไป หรือมากไป มีแต่ว่าเป็นสิริมงคลไปตลอดกาล นาน**

บทนำข้างต้นที่ว่า “มหาพันธนาการ คือหนี้สินกองมหึมา ในอุ้งหัตถ์พญามารที่รึงรัดมัดผูก... มหาบุรุษแก้หลุดได้แล้ว... มหาบุรุษนักรบธรรม เข็ดตรงชัยขึ้นสู่ยอดแห่งเจดีย์ทอง ทำลายกองลัทธิอันตรายแห่งวัฏฏะ สารุกการ อนุโมทนาการ กระหึ่มปานว่าพญามารครวญครางจะแด่ดินสิ้นฤทธิ์นั้น ช่าง เป็นความจริงเสียนี้กระไร!”

ณ บัดนี้ทองคำแท่งน้ำหนัก ๑๐ ตัน เงินดอลลาร์ ๑๐ ล้านดอลลาร์ตั้งอยู่ตรงหน้า เป็นที่ประจักษ์ตาประจักษ์ ใจแล้ว เทวดาและ มนุษย์ทั้งหลาย

อนุโมทนาล้นโลกธาตุแล้ว คำพูดของหลวงตา ตั้งแต่เบื้องต้นจนสุดท้ายเป็นหนึ่งไม่มีสอง เทียบแท้นั่นเอง เปรียบเหมือนเมื่อราตรีสิ้นไป พระอาทิตย์ขึ้นแน่ ฉะนั้น

ผู้ตื่นอยู่ย่อมทราบเหตุการณ์ด้วยปัญญาว่า “นานาธรรมเทศนานั้น หลังรินทั่วแผ่นดินสยาม ดอกบัวคือดวงใจสาธุชนเบิกบานแล้วเพราะได้รับแสงสุริยคือพระสัทธรรม”

ท่านผู้มีร่างกายสุดท้าย จึงเป็น “มหาบุรุษผู้มีจิตใจงดงาม” ผ่านมาเพื่อดับทุกข์ร้อน สร้างมหาทานมหากุศล อย่างมหัศจรรย์ยิ่งใหญ่ แล้วท่านก็จะผ่านไป ไม่อาลัย บ่ายหน้าไปไม่กลับมาเกิดอีกตลอดอนันตกาลฯ

ด้วยความเมตตาอันไม่มีประมาณต่อสัตว์โลก หลวงตายังสงเคราะห์ต่อไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่ แม้ชีวิตลี้มลายลงแล้ว บัจจัยทั้งหมดที่มหาชนศรัทธานำมาถวายในงานศพในอนาคต มีพินัยกรรมให้นำมอบเข้าสู่พระคลังหลวง ให้เป็นสมบัติของชาติ เป็นทุนของลูกหลานต่อไป

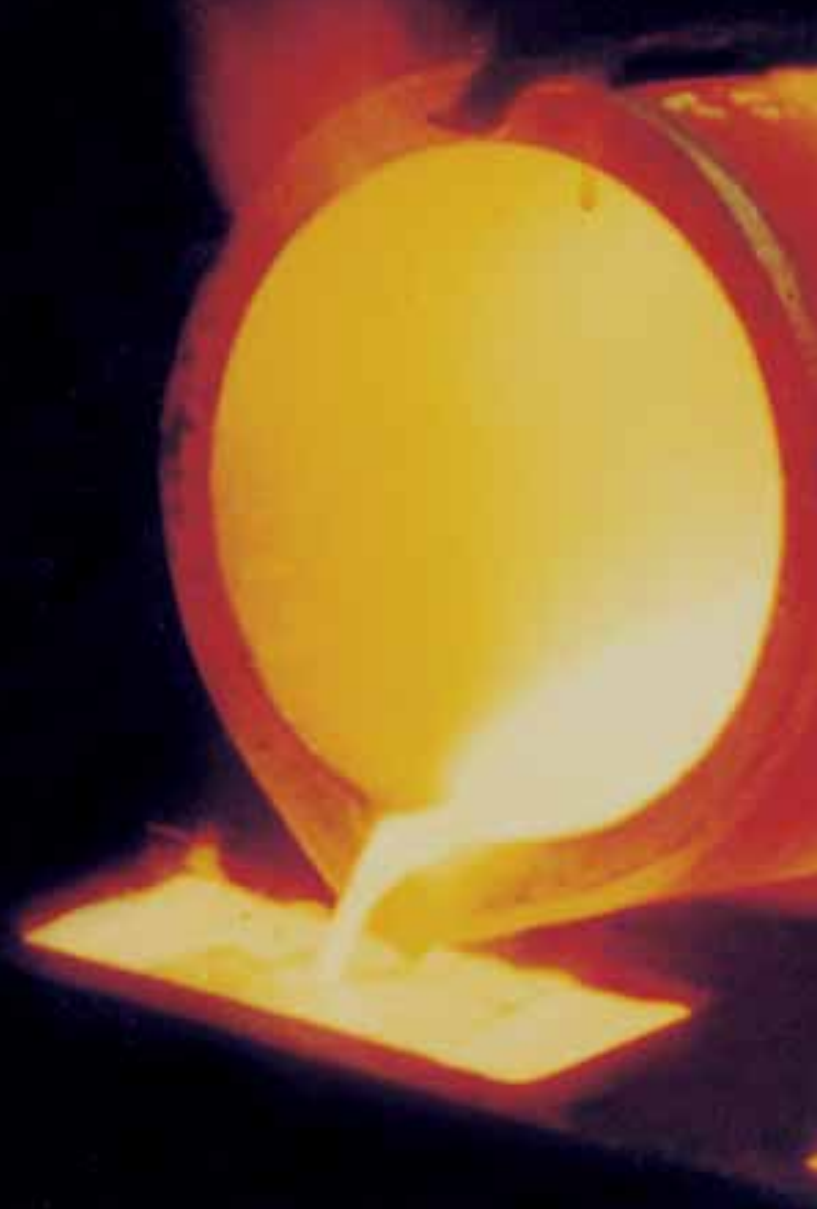
เหตุการณ์ที่ประมวลมาในหนังสือเล่มนี้ จึงเรียกได้ว่า “หลวงตามหาบัว มหัศจรรย์มหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่” อย่างแท้จริงฯ

โย เวที สพุพสตุดานัน	มจุจุปาสา ปโมจนัน
หิตํ เทวมนุสฺसानัน	ณฺเวยยธมฺมํ ปกาสะยิ
ยณฺจ ทิสฺวา จ สุตฺวา จ	ปสฺสีหติ พหุชฺชโน
มคฺคามคฺคสฺส กุสโล	กตกิจฺโจ อนาสโว
พุทฺโธ อนุตฺติมสําริโร	มหาปุริโสติ วุจฺจติฯ

บุคคลใด รู้แจ้งหนทางอันจะปลดเปลื้องสัตว์ทั้งปวงเสีย จากบ่วงแห่งมัจจุ
 ประกาศธรรมที่รู้ยิ่งอันเกื้อกูลแก่ทวยเทพและมนุษย์ทั้งหลาย
 อนึ่ง ชนเป็นอันมากย่อมเลื่อมใสเพราะเห็นหรือสดับบุคคลใด
 เราเรียกบุคคลนั้นซึ่งเป็นผู้ฉลาดต่อธรรม อันเป็นทางและมีใช่ทาง
 ผู้ทำกิจเสร็จแล้ว หาอาสวะมิได้ เป็นผู้รู้แล้ว
 มีสรีระในภพเป็นที่สุดว่า “เป็นมหาบุรุษ”

(พุทธพจน์)

“

แก้วฤๅจะรู้หมอง ทองฤๅจะรู้เศร้า
พระราชทรัพย์ของพระผู้เป็นเจ้าจักรการ
นานช้าเท่าใดบ่สูญ

”

(สำนวนในกฎหมายอาญาหลวง บทที่ ๑๒๓
ในล้นเกล้าฯ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕)

บทเพลงประกอบสารคดี

.....

หลวงตาม้าบัว

มหัศจรรย์มหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่

.....

เพลงบทเพลงพระอรหันต์

คำร้อง พระมหาธีรนาถ อัครศีโร
แปลจากพระไตรปิฎกภาษาบาลี
ทำนอง ทองกราน ทานา
ขับร้อง สุรัชย์ จันทิมาธร (หงา คาราวาน)

สัตว์โลกถูกมฤตยูตักฆ่า
ถูกชราต้อนไปแดนประหาร
ยิ่งด้วยศรคือความทะเยอทะยาน
เผาให้เป็นเถ้าถ่านด้วยแรงปรารถนา

* มฤตยู โรคา อิกทั้งชรา นั้น
คือกองไฟไหม้ลามแผดเผา
ยากจะหาแรงใดช่วยบรรเทา
หมดหนทางเปลื้องเปล่า ใครจะต้านนั้นไม่มี
วัน เวลา ผ่านผ่าน ชีวิตกาลยิ่งใกล้ความตาย
ยืน เดิน นั่ง นอน ลมสุดท้ายอาจมาถึง*
พึงระวัง เตือนตัวเอง

เพลงธรรมคำจุนโลก

คำร้อง/ทำนอง ทองกราน ทานา
ขับร้อง ทองกราน ทานา

กราบลงนอบน้อมด้วยเศียรเกล้า
กราบลงแทบเท้าเบื้องบาทพระปฐิมา
พุทฺธัง ธัมมัง สังฆัง วันทา
ข้า่น้อยบูชาเทอดไฉ้ตลอดกาล

กราบองค์หลวงตา วัดป่าบ้านตาด
ผู้นำเพื่อชาติ เพื่อศาสนา
พี่น้องพองไทยเลื่อมใสศรัทธา
เชื่ององค์หลวงตาชี้ทิศนำทาง

ธรรมคำจุนโลก คำที่ท่านสั่งสอน
ยามบ้านเมืองเดือดร้อน อย่างนี้นอนช่วยกันบรรเทา
คำหลวงตาท่านสั่ง ร่วมกันสร้างกุศล
รวยยากดีมีเงิน ให้ทุกคนกอบกู้ชาติไทย

กราบลงนอบน้อมด้วยเศียรเกล้า
กราบลงแทบเท้าองค์หลวงตา
ขอบารมีธรรมท่านหนุนส่งพา
ให้ทั้งอาณาประชาร่มเย็น

เพลงข้าแผ่นดิน

คำร้อง/ทำนอง ทองกราน ทานา
ขับร้อง คชาวุธ ทองไทย

คืนเหน็บหนาว ร้าวรานจนกายสั่น
นับวันแทบสิ้นหวัง โชชะตเซซัง
มือมิดบังหนทางเดิน

ใจแผ่วริน โบยบินในคืนหม่น
ผู้คนหวาดผวา ทุกข์เข็ญทั้งพารา
ทั้งชานาและชาวเมือง

ถิ่นกาขาว เรื่องราวท่านเคยบอก
ยุคซี้ครอกเต็มถนน ผู้ดีอัปจน
เดินเวียนวนในซอกซอย

ฤาแผ่นดิน ลั่นแล้วคนกล้า
ลุกขึ้นมากู้ศักดิ์ศรี พลิกฟื้นปฐพี
ไถ่ราวีโค่นหมู่มาร

เดินจากฝัน นับวันเริ่มต้นใหม่
ร้อยใจผู้มุ่งหวัง สืบสานพลัง
สู่ทิศทางสร้างชาติไทย

** จดจำเอาไว้ว่าใครขายชาติ ย้ายพี่น้องผองไทยด้วยกัน
อย่ามัวก้มหัวให้ทรราช หากเราเป็นทาสแล้วใครเดือดร้อน
(ซ้ำ**)

เพลงจิต

คำร้อง ศรีประภา (แจ่ม) คล่องคำนวณการ
ทำนอง/ขับร้อง สหรัถ สังคปรีชา (ก้อง นูโว)

จิตตัวรู้สู้ไปจนกายดับ	แม้ร่างทาบถมกันนับไม่ไหว
ก็ภพชาติจิตเราไม่มีวัย	สังขารตายเปลี่ยนไปจิตตัวเดิม
จงเร่งมุ่งทำความดีเถิดพี่น้อง	หมั่นไตร่ตรองและหยุดคิดก่อนกระทำ
หมั่นดูจิตไม่คิดผิตบังคับประจำ	เรื่องวุ่นวายและเดือดร้อนจะห่างไกล
มีสติปัญญาคอยคิดจะแก้ไข	สิ่งใดได้อะไรประมาทและโง่เขลา
เรื่องรักโลกโกรธหลงใจของเรา	อย่ามัวเมาเพลินบ้าฆ่ากันตาย
มาเถิดมาเปิดตาขึ้นมองดูโลก	ให้หายเศร้าโศกปลุกตัวเองจากฝันร้าย
เดินหน้าสู้ต่อไปจนร่างวาย	มิดกับแจ้งไซ้ฝันร้ายสู่ความจริง

เพลงสู้เพื่อไทย

คำร้อง พระมหาธีรนาถ อัครศิโร
ทำนอง ทองกราน ทานา
ขับร้อง ร้องหมู่โดยนักศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต
(น้องมัท น้องเดียร์ น้องอาร์ม น้องแบท)

**เราจะสู้ไม่ถอย จะร้อยเรียงดวงใจ
ແມ່ນหนทางยาวไกล จะก้าวไปไม่หวั่น
เรามาร่วมมาร้อง มาทดลองกำลัง
ให้พวกมารเพ่ง ด้วยเพราะแรงสามัคคี

ลูกก้าวเดิน พร้อมฟันฝ่า
ทำศัตรู สู้เพื่อไทย
ลูกก้าวเดิน พร้อมฟันฝ่า
ทำศัตรู สู้เพื่อไทย**

เพลงพระอยู่ที่ใจ

คำร้อง พระมหาธีรนาถ อัครศีโร
ทำนอง ทองกราน ทานา
ขับร้อง มงคล อุทก (ห้วง คาราวาน)

ชีวิตคนเราเนี่ย บางทีอธิบายไม่ได้
ชีวิตคนที่แท้ ถูกครอบงำด้วยเกิดแก่เจ็บตาย
อย่ามัวร้องรอ ปี พ.ศ. วันเดือนเกิด
รีบทำดีเถิด จะเกิดดีทุกที่ทาง

พระอยู่ที่ใจ ธรรมะก็อยู่ที่ใจ ใครทำใครได้
ขอบฟ้าแสนไกล ไกลเพียงตา ให้มองเห็น
เส้นผมบังภูเขา กรรมอยู่ที่เรา ฝ่าทำบาเพ็ญ
ทุกข์ยากแสนเข็ญ จงสร้าง จงทำ กรรมดี

พระเตือนแล้วนะ คำพระพุทธเจ้า
อมตะยืนยาว วาจาหนึ่งไม่มีสอง
คำไหนคำนั้น สิ่งไหนสิ่งนั้น จิตวิญญานครอง
จะมัวมาร่ำร้อง วิงวอนฟ้าดินอยู่ไย

เพลงต้นใจงาม

คำร้อง จากเค้าโครงเพลงไตรโคกของพงษ์สิทธิ์ คำภีร์
ทำนอง ทองกราน ทานา
ขับร้อง พงษ์สิทธิ์ คำภีร์ (ปู)

ใจเอ๋ยจากใจต้นใจงาม
ดุงดงามร่มเย็นและแน่นอน
คือเรือนใจส่งให้อื้ออาหาร
กึ่งใบเกลี่ยเรียวยาวลงแผ่นดิน
ชีวิตท่านช่างงามเหมือนใจงาม

**ดวงชะตาพิสดาให้ช่วยโลก
ทั้งสามโลกจึงซบลงกลางใจงาม
ให้ดินให้ฟ้าให้ลมได้เอื้อถาม
ก็ใจโลกร้อนอุ่นวยลู่ไหล่มลาม
แต่น้ำใจท่านงามเกินเอ๋ยรำพัน
แม่นพ่อแม่ครูอาจารย์ต้องพลัดพรากจากเราไป
เพราะความที่ชราวัยร่วงโร้ตาม
แต่ความดีที่ท่านทำหวังประโยชน์ได้อีกนาน
เติมความรักความสุขจากใจงาม

มีความรักความสุขจากใจงาม**

เพลงมหาบุรุษ

คำร้อง ทองกราน ทานา (ถอดความจากหนังสือหลวงตามหาบัว
มหัศจรรย์มหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่)
ทำนอง ทองกราน ทานา
ขับร้อง สุเทพ ถวัลย์วิวัฒนกุล (วงโฮป)

ข้าแต่หลวงตามหาบัวผู้ยิ่งใหญ่
ท่านผู้เปิดดวงใจสาธุชนให้เบิกบาน
เทศนาสอนสั่งด้วยมรรคาสัมโพธิญาณ
เป็นพ่อแม่ครูอาจารย์เป็นธงธรรมชี้ทางเดิน

หลับตื่นทุกคืนวันมีภาวนาเมตตาสดับ
กิจวัตรปฏิบัติของสาวะกะสังโฆ
ก้าวเดินตามรอยบาทองค์สัมมาสัมพุทธ
โลกธาตุว่าใหญ่โตจิตรอบรู้ทั้งสามแดน

เหตุการณ์ที่ผ่านมามองคืหลวงตาพาทุกข์ชาติ
ยาตราทัพนักบวชธรรมนำผองไทยไล่ผู้รุกราน
ร่วมกฐินและผ้าป่าสร้างศรีทามหาทาน
เพื่อให้ชาติหลุดบ่วงมารปลดแอกอาณัติแผ่นดิน

ข้าแต่หลวงตามหาบัวมหาบุรุษ
เสียดสละเพื่อมนุษย์แม้ในไร้คำกล่าวสรรเสริญ
ไม่เคยท้อไม่เคยหวั่นทุกเส้นทางท่านก้าวเดิน
มัจจุราชจ้องเผชิญต้องเพ่งพิงแพ้บารมี

ไม่มีสมบัติใดๆ พาให้ใจท่านพันผูก
ข้ามแดนทุกซอกทุกกมดั่งองค์สัมมาท่านพาดำเนิน
ในยามน้อยมีพละหมากอยู่เคียงกายไม่เคยเกิน
มหาสมบัติสุดประเสริฐ คือแสงสุริยพระสัทธรรม

ข้าแต่หลวงตามหาบัวมหาบุรุษ ข้าแต่หลวงตามหาบัวผู้ยิ่งใหญ่
ข้าแต่หลวงตามหาบัวมหาบุรุษ ข้าแต่หลวงตามหาบัวมหาบุรุษ
ข้าแต่หลวงตามหาบัวมหาบุรุษ

เพลงหัวใจทองคำ

คำร้อง ทองกราน ทานา (ถอดความจากหนังสือ หลวงตามหาบัว
มหัศจรรย์มหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่)
ทำนอง ทองกราน ทานา
ขับร้อง ยืนยง โอภากุล (แอ๊ด คาราบาว)

ชาติไทยไม่สิ้นคนดี หากมีไฟรักคุณ
ปกป้องคุ้มครองแผ่นดิน เลือดหลังรินชีวิตยอมพลี
ดั่งองค์มหाराชเจ้าตากสิน กู้แผ่นดินเป็นพุทธบูชา
ด้วยธรรมขององค์พระศาสดา น้อมมานุชาเทอดไท้

ยามบ้านเมืองรุ่มร้อน พระท่านสอนชี้แนวทางเดิน
อย่างองค์หลวงตามหาบัว ประกาศตัวท่านเป็นผู้นำ
กอบกู้พิทักษ์คลังหลวง รวมล้านดวงหัวใจทองคำ
ชาติไทยรุ่งเรืองยืนยง มั่นคงเพราะธรรมบันดาล

ชาติ ศาสนา กษัตรา ประชาชน
สร้างมหากุศล ร่วมกันบนผืนดินแดนไทย
มีหรือจน คนต้องแบ่งปัน องค์หลวงตาท่านพาดำเนิน
มาก้าวเดิน หลอมรวม หัวใจเดียวกัน

** วิสุทธิเทพคุ้มครอง ชาติไทยเรืองรองอนันต์
วิสุทธิเทพคุ้มครอง ชาติไทยเรืองรองอนันต์กาล **

”

เมื่อได้ตามจุดมุ่งหมาย
แล้ว ไม่มีใครตำหนิได้แหละ
หลวงตาพิจารณาหมดแล้ว
คือทองคำหนัก ๑๐ ตัน และ
ดอลลาร์ ๑๐ ล้าน แล้วพอ
กับฐานะความมั่งมีดีใจของ
ชาติไทย ลดกว่านี้ไม่เหมาะ
ถ้าสูงกว่านี้เป็นความสง่างาม
เพิ่มเติมเข้าไปอีก

”

(วาทะหลวงตามหาบัว ปี พ.ศ. ๒๕๔๓)

หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน
ทำพิธีมอบทองคำ ณ ดิกลั่นติไมตรี
ทำเนียบรัฐบาล เมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน
๒๕๔๔

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

พระมหาธีรนาถ อคฺคชิโร
หลวงตามหาบัว มหัตศรรม์มหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่. -- กรุงเทพฯ :
ศิลปสยามบรรจุกุณธ์และการพิมพ์, ๒๕๕๖.

๑๕๖ หน้า

๑. พระธรรมวิสุทธิมงคล (บัว ญาณสมฺปนฺโน) I. ชื่อเรื่อง

๒๕๕๖.๓๐๕(๒๒

ISBN ๙๗๔-๙๑๖๘๙-๒-๕

คณะทำงาน

พระมหาธีรนาถ อคฺคชิโร   เณริมพล ชาญวิเศษ
พินิจ วุฒิพันธุ์   ทองกราน ทานา
ศรีประภา (แจ่ม) คล่องคำนวณการ   พัทธน์-ถาวร ปัญจันนท
เบญจมาศ เพ็ชรพลาย

เจ้าภาพจัดพิมพ์
บริษัท ศิลปสยามบรรจุกุณธ์และการพิมพ์ จำกัด
คุณณรงค์ศักดิ์-กิตติยา เลิศฤทธิ์ศิริกุล

กราบขอพระคุณ

หลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท	วัดป่าภูริทัตตปฏิปหาราม ปทุมธานี	พระอาจารย์ลี กุศลธโร	วัดถ้ำผาแดง อุตรธานี
พระอาจารย์พัก สุนติธมโม	วัดป่าเขาน้อยสามผาน จันทบุรี	พระอาจารย์อุ่นหล้า จิตธมโม	วัดป่าแก้วชุมพล สกลนคร
พระอาจารย์สมภพ อภิวนโน	วัดป่าบ้านตาด อุตรธานี	พระอาจารย์สุสาน ปกสุธโร	วัดป่าบ้านตาด อุตรธานี
พระชาตรี นิสุธโม	วัดป่าบ้านตาด อุตรธานี	พระชานาญ อภิขณฺโณ	วัดป่าบ้านตาด อุตรธานี
พระพจน์ ทีมาโยโก	วัดป่าภูผาสง นครราชสีมา		

ขอบคุณ

คุณทองก้อน วงศ์สมุทร	คุณศักดิ์ชัย เรื่องวัฒนา	คุณชาย ฐาปนากกร	คุณสุรางค์ แซ่เอ็ง
อาจารย์นพวงศ์ พิรุณ	คุณชวลิต พงศ์ไชยยง	คุณชรวณา ไพศาลธรรม	คุณปิยะรัตน์ สุภกรลันติ
คุณฉัตรชัย อัครวัชรชาวรงค์	คุณอู่-คุณอืด (อุดร)	คุณธนาตย์-ณัฐชไม ศรีอร่าม	คุณโทนี-บุญล้อม ริมเมอ์
คุณรวีณี วรานนท์ชุตติ	คุณอุษา บุญโกศล	ฝ่ายนิทรรศการวัดป่าบ้านตาด	สุรัชย์ จันทิมาธร
สุเทพ ถวัลย์วิวัฒนกุล	มงคล อุทก	ทองกราน ทานา	ยืนยง โอภากุล
พงษ์สิทธิ์ คำภีร์	คชาวุธ ทองไทย	สรวัด สังคปริชา	มัทนา เอี่ยมนิม
วัลลีย์ กิติเรืองวิทยา	นิธิพัชร รุจาพันธ์	กษิตีษ สุขกำเนิด	น้องมั่งกี้ , น้องไบโซ
อ.ธนีสร์ ศรีกลิ่นดี	อ.ธนศ ศรีวงษ์	เทพทวี พิทยนุกูล	นัช หาญพานิชพันธ์
สุเทพ ปานอำพัน	ต้องมนต์ วนะรุจิ	ดวงสมร จันทราวิภาต	ปาณิกา วุฒิพันธุ์
ศิริลักษณ์ บุญชิต	ปิยวธร์ วิบูลย์พัฒนพงศ์	ก่อเขต จันทเลิศลักษณ์	ศรัณย์ สรรพศิริ
ลือชัย งามสม	คุณเจี๊ยะบ	บริษัท มอ์ มิวสิค จำกัด	บริษัท รถไฟดนตรี จำกัด

พิมพ์ครั้งแรก   พฤศจิกายน ๒๕๕๖
จำนวนพิมพ์   ๑๐,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ที่   บริษัท ศิลปสยามบรรจุกุณธ์และการพิมพ์ จำกัด
๔๔ หมู่ ๑ ถนนเลียบคลองภาษีเจริญฝั่งเหนือ (เพชรเกษม ๖๔)
แขวงหนองแขม เขตหนองแขม กรุงเทพฯ ๑๐๑๖๐
โทร. (๐๖๒) ๔๔๔๓๓๕๑-๔ โทรสาร (๐๖๒) ๔๔๔๐๐๗๘ E-mail : silpa@ksc.th.com

ดริ้ง พุทธกาล พระพุทธเจ้า เล
ลาภก ปรกต พระศาสดา แห่งแยก
ธรรมไม่ปรกต

ส่วนธรรมไม่ปรกต
แยก กิเลสเพื่อปรกตสาสนา
เพราะไม่มีธรรมจะแยกแยะกัน

๒๒